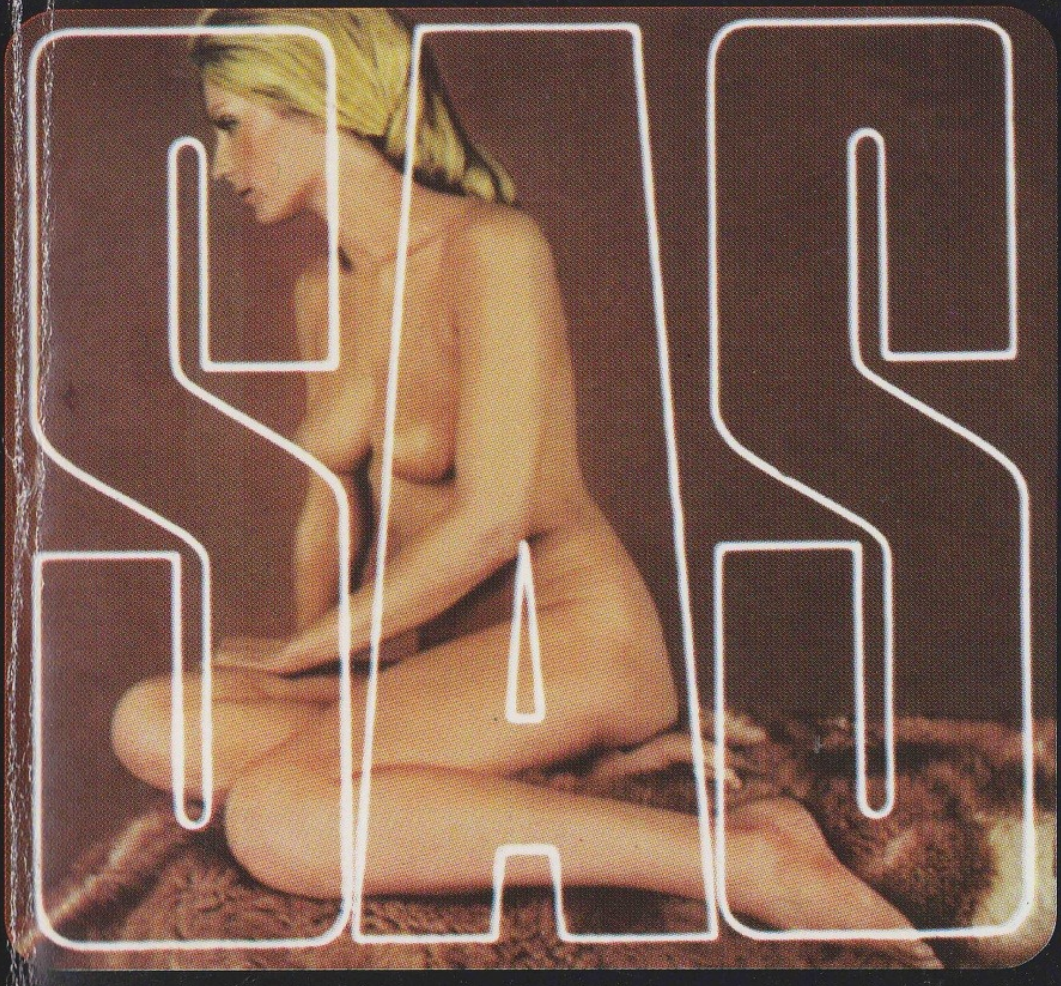

SIRENA DIABOLICĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

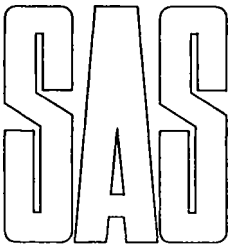

Sirena diabolică

V.3.0

ISBN 973-9138-57-8.

Gérard de Villiers
SAS L’abominable sirene.
© Malko Productions – Paris.
© Pentru versiunea românească:
TINERAMA, 1998.

Gérard de Villiers

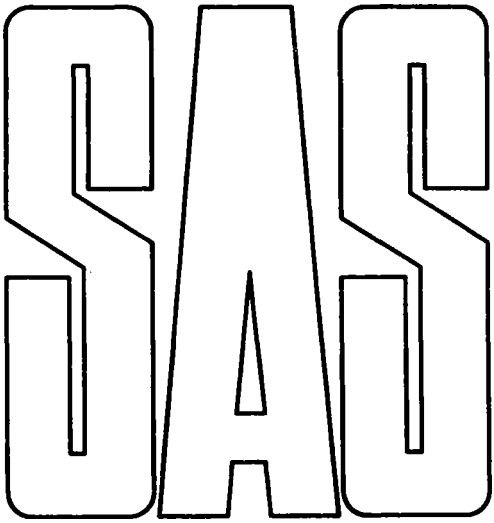

Sirena diabolică

În româneşte de
Maria Măciucă

Tineretul

1998

Capitolul I.

Un avion bimotor se rotea lent deasupra unui punct galben minuscul, ce se vedea ieşind din valurile cenuşii ale Atlanticului. Era o bătrână amfibie Catalina, rămasă de pe vremea celui de al doilea război mondial, pe care americanii o dăduseră ruşilor cu titlu de împrumut şi de pe care fuseseră şterse orice indicii ale apartenenţei la un anumit stat. Pe flancurile fuselajului şi sub aripi, se mai puteau distinge clar urmele de vopsea cenuşie.

În mai multe rânduri, avionul încercase să amerizeze. De fiecare dată însă, când ajungea la o altitudine de douăzeci de metri, pilotul era nevoit să renunţe. Valurile prea puternice ar fi sfărâmat fuselajul chiar în secunda în care ar fi atins suprafaţa apei.

Încă o dată, avionul anonim execută un viraj şi se îndreptă contra vântului către barca de cauciuc. Cu voletele lăsate şi cu viteză redusă, el începu să coboare lent, fără să depăşească viteza de o sută douăzeci de kilometri pe oră. Era o performanţă remarcabilă având în vedere rafalele puternice ale vântului şi starea oceanului.

Otto Wiegand, naufragiatul din barcă, înălţă capul şi îl aplecă imediat. Bimotorul venea direct spre el, atingând parcă suprafaţa agitată a apei. El scoase o exclamaţie de furie. De data aceasta, avionul va putea să amerizeze. Nu-i mai rămăsese mare lucru de ales. Nervos, el apucă patul revolverului Mauser P-38, ţinut la centură. Un val enorm se abătu însă peste barcă şi Otto Wiegand se lungi pe bord, sub duşul îngheţat. Când ridică privirea, tremurând din toate încheieturile, amfibia trecuse.

Într-un zgomot cumplit de motoare, luase iar altitudine şi virase. Ţinta fusese din nou ratată. În ciuda frigului, Otto Wiegand răsuflă uşurat şi se relaxă puţin. Acum, de avion

spânzura o funie lungă, la capătul căreia se afla un fel de plasă cu ochiuri mari. Era o tehnică veche folosită pentru recuperarea naufragiaţilor. Acest tip de aparat putea să zboare cu minimum optzeci pe oră. Plasa se târa la suprafaţa apei, naufragiatul se agăţa de ea şi apoi era tras de membrii echipajului la bordul avionului.

Ridicându-se de astă dată ceva mai sus, Catalina părea un albatros uriaş. Brusc, o voce amplificată, deformată de un megafon, acoperi zgomotul furtunii:

— Otto Wiegand, Otto Wiegand. Veniţi cu noi.

Senzaţia era halucinantă. Vocea aceasta puternică şi metalică venea parcă din cer. Fără să vrea, bărbatul din barcă ridică privirea. Bimotorul continua să se rotească deasupra lui. El strânse pumnii neputincios, apoi îşi astupă urechile ca să nu mai audă cuvintele pătrunzătoare şi ameninţătoare, rostite din cer în limba sa natală.

Până la urmă, trebuiau să renunţe sau să li se termine benzina, dacă nu se hotărau ca să-l ucidă mai repede. Riscul acesta rămânea în picioare, deşi era minim. Atâta vreme cât puteau să-l prindă viu, ştia că nu se vor da bătuţi.

El îşi descoperi urechile cu băgare de seamă, dar şi le astupă imediat la loc: litania megafonului continua. Ca şi cum un om ca el ar fi putut fi convins vreodată cu vorbe. Erau cu adevărat naivi. Dacă nu ar fi fost pradă unei imense oboseli, ar fi râs în hohote.

Valurile cenuşii şi înspumate acopereau ritmic micuţa barcă galbenă. De fiecare dată, Otto Wiegand, aşezat în fundul ambarcaţiunii, cu spatele lipit de pânza strânsă a acesteia, cobora capul, închidea ochii şi se agăţa cu toate forţele sale de corzile bărcii de salvare. În pofida rezistenţei sale fizice, dinţii îi clănţăneau de frig şi îşi deschidea cu greu pleoapele înroşite de sare.

Profitând de un moment de acalmie, Otto Wiegand descoperi o cutie neagră, învelită cu o pânză impermeabilă, ce se afla la picioarele sale şi, acţionă un buton. Beculeţul aparatului de radio nu se aprinse, însă. Marea îi distrusese bateriile. După o scurtă ezitare, naufragiatul îl aruncă peste

bord.

El scoase din fundul buzunarului o bucată de biscuit şi începu să o mestece. Era tot ce-i mai rămăsese în afară de o jumătate de litru de apă. Potrivit calculelor sale, trebuia să se afle la două sute de mile la nord-vest de coastele Norvegiei. Barca era în derivă către vest. Dacă nimeni nu captase semnalele sale disperate, era condamnat să moară în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Numai gândul la acest lucru îl făcu să urle de furie. Ar fi fost prea stupid să se înece în această mare îngheţată şi ostilă, după toate prin câte trecuse el, Otto Wiegand.

Ca să-şi menajeze forţele, se ghemui cât putu în fundul bărcii, cu mâna pe pistolul lansator de rachete, încercând să uite de zgomotul halucinant al bimotorului Catalina. Pe o vreme ca asta, un vapor ar fi putut trece la o distanţă de cinci sute de metri fără ca să-l vadă. Nu avea curajul să adoarmă. Destinul nu-i oferea o şansă de două ori.

Totuşi, fără să-şi dea seama, aţipi, dar se trezi brusc, cuprins de panică. Avionul încă se mai afla acolo.

Se gândi la Stéphanie, care trebuia să-l aştepte la hotelul *Bristol* din Stockholm şi avu o senzaţie arzătoare în pântece. Oare la ce se gândea ea văzând că el nu mai soseşte? Şi dacă se întorcea în Germania? Nu ar mai fi văzut-o niciodată…

Gândul acesta înspăimântător îl umplu de furie. Ca să se liniştească, încercă să calculeze în minte numărul orelor scurse de la plecarea sa din Germania de Est. Furase un mic Fieseler la ora opt dimineaţa, după ce doborâse santinela ce era de pază.

În mod normal, ar fi trebuit să ajungă la Stockholm cu o oră mai târziu… La Stockholm, unde îl aştepta Stéphanie.

Totul îi ieşise însă pe dos. După douăzeci de minute de zbor, avionul intrase într-un front de ploi torenţiale. Otto nu era un pilot expert şi nu îndrăznise să zboare la mică altitudine… Având contactul radio oprit în mod intenţionat, nu avea de unde să ştie unde se află, fiind prins în centrul unei furtuni magnetice. Busola total dereglată îl făcuse să

comită o eroare de nouăzeci de grade. Îngrozit de faptul că, după trei ore de zbor, în faţa ochilor săi nu se întindea decât marea, reuşise să capteze postul de control de la Stavanger, care îi comunicase poziţia în care se afla; era deasupra Atlanticului, îndreptându-se spre vest, către larg!

Un sfert de oră mai târziu, motorul începuse să se poticnească: benzina era pe terminate. Printr-un adevărat miracol, la bord se afla, însă, o barcă de salvare. La impactul cu suprafaţa oceanului, micul aparat se desfăcu şi, fără să-şi dea prea bine seama cum, Otto Wiegand reuşise să umfle barca de salvare şi să sară în ea.

La început, nu intrase în panică. Cu siguranţă că urma să fie pescuit de cineva. Trimisese mai multe semnale de pericol şi pusese în funcţiune chiar emiţătorul automat de semnale S.O.S.

Ziua se scursese însă, apoi se lăsase noaptea, fără ca cineva să-i vină în ajutor. El continuase să emită semnalele până a doua zi dimineaţă. Aproape până la apariţia aparatului Catalina.

Singurul interesat de soarta lui părea să fie bimotorul. Lui Otto Wiegand îi venea să plângă de supărare.

Simţi cum îl scutură frisoanele. O dată cu lăsarea întunericului, frigul devenise şi mai tăios. Marea cenuşie şi valurile care se înălţau cât vedeai cu ochii îi dădeau o stare de greaţă. Lângă barcă, un peşte imens, negru şi strălucitor, făcu o tumbă graţioasă în aer, apoi dispăru. Era un rechin pelerin, obişnuit cu apele îngheţate de la poli.

Otto Wiegand ştia că nu va mai putea rezista şi încă o noapte. Urma să moară de frig şi de epuizare încă înainte de apariţia zorilor. Prefera însă această soartă decât să fie salvat de avionul ce se rotea neobosit deasupra lui.

*

* *

Ragona, mineralierul norvegian de nouăzeci de mii de tone, despica liniştit valurile cenuşii ale Atlanticului, la sud de Islanda. Plecat de la Montreal de o săptămână, el urma să ajungă în portul Riga din Letonia cinci zile mai târziu.

Fără să-i pese de vremea proastă, neobişnuită în acest anotimp, uriaşul cargou înainta cu o viteză de douăsprezece noduri pe oră, bine asigurat în mijlocul oceanului, graţie greutăţii încărcăturii sale de bauxită. Membrii echipajului care nu făceau de cart, dormitau sau se mulţumeau să-şi clătească ochii în revistele porno, cumpărate la gros în Montreal. La bordul unui mineralier nu existau prea multe distracţii. Totuşi, în această cursă, marinarii de pe *Ragona* avuseseră o surpriză mai mult decât plăcută. La Montreal, se îmbarcase nepoata căpitanului Olsen, care primise una dintre cabinele rezervate de obicei pasagerilor. Era studentă la sociologie în Canada şi găsise soluţia de a călători spre casă în acest mod mult mai economic. Fata înaltă, blondă şi frumoasă, cu un pulover galben, strâns mulat pe trup şi cu blugi la fel de strâmţi, declanşase pasiuni mute în rândul membrilor echipajului. Unchiul ei stătea, însă, de strajă. Era o precauţie absolut necesară, având în vedere ocheadele arzătoare pe care ea le adresa marinarilor mai voinici. Căpitanul Olsen o ţinea cât mai aproape de el.

Fata se afla în careul ofiţerilor, în faţa unchiului ei, când se auzi o bătaie în uşă.

— Un mesaj radio urgent, se auzi o voce aspră.

Helga, nepoata căpitanului Olsen, nu putea să-l sufere pe tânărul plin de coşuri de la cabina radio, care făcea mereu gesturi obscene pe la spatele ei. Se mulţumi doar să-l privească ţanţoşă, cu o expresie ce nu lăsa nici o îndoială asupra gândurilor ei, scoţându-şi sânii în afară. Furunculele tânărului ofiţer erau pe cale să se spargă. Cu ochii în jos şi cu un aer încurcat, el îi întinse căpitanului o foaie de hârtie.

— Este vorba de un S.O.S. Este transmis de un emiţător automat, de pe o barcă de salvare, probabil, căci semnalele sunt foarte slabe. Locul se află la aproximativ douăzeci de mile sud-est de ruta noastră.

Căpitanul Olsen se ridică şi luă harta. Era un uriaş blond, care atingea cu capul plafonul cabinei. Figura comună, cu trăsături greoaie, nu exprima prea multe emoţii. Cu Helga

privind peste umărul său, el despături harta, cu sprâncenele încruntate. O deviere din drum, asta însemna pierdere de timp şi de bani pentru armator, deci şi mustrări la adresa sa. Cu toate acestea, era foarte greu să nu ţină cont de un S.O.S. În largul oceanului.

Excitată la nebunie, Helga nu avea deloc astâmpăr. Luându-l pe unchiul ei de braţ, strigă:

— O! Ce grozav! Trebuie să-l găsim.

Radiofonistul aştepta cu capul în jos, plin de gânduri îngrozitor de lubrice, legate în exclusivitate de nurlia Helga.

— Anunţaţi secundul să ia direcţia necesară, zise căpitanul. Apoi transmiteţi mesajul gărzilor de coastă şi la Stavanger. Avertizaţi oamenii de cart să fie cu ochii-n patru, probabil că omul nostru nu este prea vizibil de la distanţă.

Căpitanul Olsen se uită la ceas. Având în vedere viteza de deplasare a *Ragonei*, exista o mică şansă ca să-l găsească pe naufragiat înainte de lăsarea întunericului. Norvegianul se gândi cu milă la nenorocitul pierdut în mijlocul furtunii.

— Să mergeţi cu o viteză de cincisprezece noduri pe oră, ordonă el şi să trageţi sirena la fiecare treizeci de secunde.

Radiofonistul se făcu imediat nevăzut. Helga îl imită. Fugi în cabină şi se privi în mica oglindă de deasupra chiuvetei. Tenul bronzat punea şi mai mult în evidenţă ochii luminoşi. Părea mulţumită de corpul ei. În Canada avusese numeroşi iubiţi. Lungul post involuntar, impus de traversarea oceanului, începuse să o calce serios pe nervi. Spera din tot sufletul ca naufragiatul să nu se afle într-o stare prea jalnică. Acesta nu ar fi avut motive să se teamă de unchiul ei.

Fata îşi puse un hanorac gros şi se urcă pe dunetă, oprindu-se lângă unul din oamenii care stăteau de pază. Rafalele ploii făceau ca vizibilitatea să se reducă la numai câteva zeci de metri.

Vibraţiile motoarelor crescură: mineralierul se îndrepta cu toată viteza spre sud-est.

*

* *

La început, se auzi un sunet intermitent, ireal şi îndepărtat, ca o halucinaţie auditivă. Otto Wiegand, cu mâinile crăpate din cauza apei sărate, încleştate pe corzi, înălţă capul. Dar nu auzi decât zgomotul făcut de Catalina. Sunetul care îl smulsese din toropeală nu se mai auzea.

Timp de câteva secunde, Otto îşi pierdu cunoştinţa. De o oră, tremura fără încetare şi vederea începuse să i se tulbure.

Instinctul său de conservare îl împiedica să se sinucidă imediat, deşi era mai mult decât sigur că nimeni nu-i interceptase semnalele de ajutor.

Dintr-o dată, bimotorul se îndepărtă de micuţa barcă de salvare. Zgomotul pe care îl auzise mai devreme îi atrase din nou atenţia neamţului. Era sunetul unei sirene de ceaţă. După o întrerupere, apelul fu reluat ca un geamăt sinistru, iar Otto Wiegand scoase un strigăt de bucurie.

Era un vapor!

Tremurând de nerăbdare, el se ridică în genunchi atât de brusc, încât fu cât pe-aci să cadă peste bord. Ochii săi arşi de sare abia mai vedeau. Încercă cu greu să străpungă ceaţa înserării, dar nu putu să desluşească nimic.

Otto Wiegand căzu iar în fundul bărcii, descurajat. Dacă era vorba tot de duşmanii săi? Încercă să-şi recapete luciditatea şi îşi consultă busola fixată în partea dreaptă a bordului. Vasul necunoscut venea de la vest, iar acesta era semn bun. Din nou, el se ridică şi strigă.

Strigătul său fu înghiţit de vânt şi de mare. Sirena de ceaţă continua să semnalizeze la intervale regulate. I se păru că avionul se îndepărta în direcţia sunetului. Otto Wiegand îşi încleştă mâinile pe corzi ca să nu fie aruncat în mare. Voia să trăiască, să o revadă pe Stéphanie la Stockholm. Avea să uite de frică şi să trăiască la fel ca ceilalţi semeni ai săi…

Sirena se auzi iar, ceva mai tare. Din nou Otto îşi forţă ochii, dar nu văzu decât crestele înspumate ale valurilor.

Acum era sigur că îl caută pe el. Vasul necunoscut nu

avea nici un motiv să pună sirena în funcţiune în mijlocul oceanului. Exista însă pericolul ca să treacă pe lângă el fără să-l vadă... Degetele lui chircite şi îndurerate apucară pistolul lansator de semnale luminoase. Nu mai avea decât o singură rachetă. Dacă o rata sau dacă o arunca mai devreme, era pierdut.

Brusc, o siluetă enormă acoperi lumina asfinţitului, îndreptându-se direct spre el. Părea că este la o distanţă de un sfert de milă. Acum, sunetul sirenei îi sfredelea auzul. Cu gesturi febrile, ridică pistolul spre cer şi închise ochii. Mâna îi tremura atât de tare, încât abia reuşi să apese pe trăgaci.

Nava avansa paralel cu barca de salvare şi, în curând, avea să-l depăşească fără să se apropie mai mult de el. Otto Wiegand strânse patul pistolului cu amândouă mâinile şi reuşi în cele din urmă să apese pe trăgaci.

Se auzi zgomotul sec al percutorului, apoi, după o fracţiune de secundă, care i se păru o eternitate, Otto simţi şocul reculului în palme. Cu un şuierat, racheta se ridică iute, lăsând o dâră luminoasă în urma ei. Ea se înălţă până la două sute de metri, apoi explodă într-o jerbă purpurie care lumină silueta uriaşului cargou.

Imediat, cornul de ceaţă sună prelung. Nava nu îşi încetini imediat viteza, dar Otto Wiegand ştia că fusese văzut. Cu inima bătând nebuneşte, el văzu cum nava dispare încet în întuneric. Trebuia să mai parcurgă vreo două mile ca să se poată opri şi să se întoarcă. În total, avea nevoie de vreo şaizeci de minute. Pentru naufragiat fură cele mai cumplite clipe trăite vreodată.

El aruncă pistolul şi se ghemui în fundul bărcii. Fără să vrea, dinţii îi clănţăneau de frig.

Bimotorul Catalina dădea ocoale mineralierului, permiţându-i neamţului să repereze mai uşor poziţia acestuia. Minutele se scurgeau interminabile.

După o bucată de timp care i se păru o eternitate, el putu să audă cu claritate huruitul motoarelor. Nava se întorsese din drum.

Dintr-o dată, lumina orbitoare a proiectoarelor mătură

suprafaţa apei. Sirena mugea intermitent şi des, cerându-i astfel lui Otto să-şi manifeste prezenţa. El începu să ţipe cu toată forţa de care mai era capabil.

În cele din urmă, un fascicul de lumină găsi barca şi nu o mai părăsi. Otto căzu epuizat în fundul ambarcaţiunii.

Nişte strigăte amplificate de un megafon îl făcură să ridice capul. Coca uriaşă a cargoului, netedă ca un perete de sticlă, se afla la câţiva metri de el. De-a lungul bastingajului iluminat de proiectoare, oamenii urlau într-o limbă necunoscută, făcându-i semne.

O funie căzu la câţiva metri în faţa bărcii. Otto Wiegand vru întâi să plonjeze în apă, dar îşi dădu seama că nu avea suficientă forţă ca să înoate.

O a doua funie şfichiui suprafaţa apei la mai puţin de un metru de el. Cu un ultim efort, el se aplecă înainte şi reuşi să o prindă. Îi trebuiră însă mai mult de cinci minute până să reuşească să şi-o înfăşoare în jurul trupului şi să o fixeze bine. Când termină, ridică braţul drept în sus. Imediat simţi cum este smuls din barcă. El se izbi cu violenţă de cocă, răsucindu-se în jurul funiei, apoi, mâinile găsiră şi alte corzi şi se agăţară de ele. Salvatorii săi aruncaseră un fel de plasă, în genul celei folosite de ocupanţii avionului Catalina. Tras cu ajutorul funiei, Otto se prinse de ochiurile plasei şi începu să se caţere pe ea, în strigătele încurajatoare ale membrilor echipajului.

Acum când ieşise din barcă, îi era şi mai frig. De câteva ori era aproape să cadă. Nişte mâini puternice îl apucară de subsuori şi un roşcovan uriaş îl ridică la bord. El căzu sleit de forţe pe tabla rece ca gheaţa, scuturat de convulsii. Abia mai auzea strigătele de bucurie ale marinarilor. Fu învelit într-o pătură şi transportat într-o cameră bine încălzită. El continua să clănţăne din dinţi. Simţi cum cineva îl forţează să deschidă gura şi să bea dintr-o sticlă. Vărsă primele înghiţituri de alcool, apoi reuşi să înghită câteva picături care i se părură ca focul. Pe jumătate inconştient, el simţi cum cineva îl dezbracă şi cum întregul corp îi este frecţionat. Vru să murmure câteva cuvinte de mulţumire,

dar buzele i se mişcau fără să scoată vreun sunet.

Otto îşi pierdu cunoştinţa chiar în momentul în care marinarul care îi scotea pantalonul făcea să cadă un obiect greu de la centură: era Mauserul P-38, cu ajutorul căruia îşi dobândise libertatea.

*

* *

Otto Wiegand se trezi după un somn de zece ore. Deschise cu greu ochii încă iritaţi. Mai întâi se întrebă dacă nu visează. O fată înaltă, cu părul scurt şi blond, cu un pulover de culoarea canarului, se uita la el surâzând, stând în picioare lângă cuşetă.

Primul său gând fu că fata nu purta nimic pe sub puloverul gros de lână. Apoi observă că are unghiile lungi şi roşii. Îndată ce îl văzu că deschide ochii, ea se aplecă deasupra lui şi îi spuse într-o engleză cam stâlcită:

— Vă simţiţi mai bine? Eu sunt Helga Olsen, nepoata căpitanului de vas. Acum sunt infirmiera dumneavoastră.

Otto Wiegand privea această frumoasă făptură fără nici cea mai mică dorinţă. Era încă prea epuizat. Vechea sa experienţă îi spunea, însă, că tipa asta nu era deloc greu de cucerit.

— Unde mă aflu? întrebă el.

— Pe vasul *Ragona*, din Oslo.

El simţi o mare uşurare. Destinul nu îi jucase o festă. Cabina era destul de încăpătoare şi curată. Alături de cuşeta sa se afla o chiuvetă şi un dulăpior. Pereţii erau vopsiţi în galben. În faţă era o cuşetă goală. Două conducte mari de ventilaţie suflau aer proaspăt şi un hublou era pe jumătate deschis. Ar fi putut crede să se află pe un vas de croazieră. Otto Wiegand îşi văzu hainele împăturite cu grijă pe unicul scaun. Sub pătura groasă, el era complet gol.

— Unde mergem? întrebă el.

Tânăra se aşeză fără mofturi pe marginea patului, iar el îi simţi parfumul.

— La Riga, în Letonia.

— La Riga!

Fără să vrea, strigase.

Dintr-o dată i se risipi toată oboseala. Ea îl privi surprinsă.

— Durează doar trei zile. Vor trece repede, căci eu mă voi ocupa de dumneavoastră.

Ochii ei albaştri îl priveau destul de fix. Dar Otto nu o băgă în seamă.

— Nu ne mai oprim nicăieri pe drum? o întrebă el cu sufletul la gură.

— Nu.

Ochii albaştri ai neamţului nu aveau nici o expresie. Cu un gest mecanic şi obişnuit, el îşi trecu mâna prin părul blond, înspicat cu fire albe. Acestea erau singurul indiciu ai vârstei sale. Trăsăturile energice ale feţei nu erau buhăite, iar gura cu buze subţiri lăsa să se vadă nişte dinţi albi şi regulaţi. Otto Wiegand nu era un bărbat frumos, dar degaja o impresie de forţă brutală şi periculoasă, teribil de atrăgătoare în ochii multor femei.

— Eu nu vreau să merg la Riga, spuse el brusc. Unde este căpitanul?

Fata se ridică în picioare.

— Mă duc să-l chem.

Ea ieşi trântind uşa. Otto Wiegand sări din pat şi se îmbrăcă repede. Tocmai îşi spălase faţa invadată de o barbă de trei zile, când uşa se deschise larg şi apăru silueta gigantică a căpitanului Fred Olsen.

Chipiul său atingea plafonul. El rămase în picioare, masiv şi dur, fixându-l pe Otto fără jenă. Trăsăturile lui grosolane, dar regulate şi ochii albaştri, îi dădeau o oarecare frumuseţe. Avea un aer încăpăţânat şi lipsit de fineţe.

— Aţi dorit să mă vedeţi? întrebă el în engleză.

Stânjenit de diferenţa de înălţime, Otto se aşeză pe pat şi-i spuse fără înconjur:

— Căpitane, trebuie să mă debarcaţi înainte de a ajunge la Riga. Eu sunt un evadat politic din Est.

Fred Olsen nici nu clipi.

— Nu vă pot debarca înainte de Riga şi nu pot să schimb

ruta vasului fără aprobarea armatorului meu, domnul Haraldsen.

Nici nu termină bine de spus aceste cuvinte, că la uşa cabinei bătu cineva. Un marinar intră şi, fără să-i adreseze vreo privire lui Otto Wiegand, merse către hubloul deschis şi îl închise. Apoi îl încuie cu o cheie franceză. Imediat după aceea, dispăru.

Fără să ştie de ce, acest lucru i se păru straniu lui Otto Wiegand.

— Ei! Ce se petrece aici? întrebă el. O să mă sufoc…

Căpitanul îndreptă mâna lui uriaşă către conductele groase şi spuse:

— Nu există nici un risc. Ventilaţia se face pe aici.

— Şi dacă am chef să am un hublou deschis?

Căpitanul Olsen îşi frecă obrazul cu dosul palmei şi spuse fără să-l privească:

— Eu sunt cel care a dat ordin ca acest hublou să fie închis şi aşa va rămâne.

Sufocat de furie, Otto Wiegand rămase fără grai.

Norvegianul continuă cu un ton detaşat:

— Există o problemă în legătură cu dumneavoastră, domnule. Tocmai am primit o radiogramă din partea poliţiei din Riga, prin care aceasta îmi cere să vă pun sub pază şi să vă predau autorităţilor din acest port. Au de gând să vă extrădeze Germaniei de Est. Sunteţi acuzat de uciderea unui bărbat, în timpul evadării din această ţară, în care, ani în şir, aţi trăit sub un nume fals…

El scoase din buzunar o hârtie galbenă, o despături, o cercetă cu atenţie şi îl întrebă pe Otto Wiegand:

— Este adevărat că numele dumneavoastră real este Ossip Werhun, că sunteţi de origine ucraineană şi că în timpul războiului aţi făcut parte din Divizia a paisprezecea S.S., în care v-aţi făcut vinovat de numeroase crime de război?

Doborât, Otto Wiegand asculta vocea norvegianului fără să mai înţeleagă.

— Ticăloşii! murmură el.

Decis să se bată, el ridică privirea şi spuse cu un ton amar:

— Vi s-a mai comunicat că, de trei ani ocup un post important în Ministerium für Staastsichereit[1] şi că sunt membru al K.P.D.[2] din 1951?

Din cauza furiei, vorbise în limba germană. Căpitanul Olsen răspunse:

— Sunteţi sau nu sunteţi Ossip Werhun?

Neamţul îşi ridică ochii la cer. Cum să-i explice el acestui norvegian despre cei douăzeci de ani de luptă feroce pentru supravieţuire?

— Da, recunoscu el cu o voce slabă, eu sunt Ossip Werhun. Şi toată lumea din Germania de Est ştie acest lucru. Credeţi că nemţii comunişti sunt nişte imbecili?

Căpitanul Olsen puse hârtia galbenă la loc în buzunar.

— De ce aveaţi asupra dumneavoastră un pistol automat încărcat?

Otto Wiegand ridică din umeri sarcastic.

— Fără această armă, nu m-aş fi aflat aici, căpitane. Nu aţi auzit niciodată vorbindu-se de Cortina de Fier?

— Dacă recunoaşteţi că sunteţi Ossip Werhun, înseamnă că sunteţi un criminal de război, făcu norvegianul, încăpăţânat ca un catâr.

Pentru căpitanul Olsen, tot ce venea din partea unei autorităţi oficiale era în mod obligatoriu adevărat...

Neamţul încercă să-şi păstreze calmul.

— Am fugit de acolo din motive politice, repetă el. Dacă nu mă credeţi, contactaţi prin radio Ambasada americană din ţara dumneavoastră şi cereţi pe şeful Serviciului de Informaţii. Cei de acolo ar da orice ca să ştie că sunt la adăpost.

Acum mai intrau în joc şi americanii! Asta era prea complicat pentru căpitanul Olsen. Fără să fie convins, acesta spuse:

— Eu nu vreau să mă amestec în astfel de poveşti,

[1] Ministrul Securităţii Statului (n.a.)

[2] Partidul Comunist din Germania Democrată (n.a.)

domnule. Dacă poliţia din ţara unde mergem acum îmi spune să vă dau drumul, aşa voi face. Şi dacă într-adevăr nu aveţi nimic să vă reproşaţi, nu văd de ce trebuie să vă temeţi.

Era sincer ca un discurs ţinut în plenul Partidului Comunist. Otto l-ar fi strâns de gât, dar se forţă să zâmbească.

— Există cineva care ar putea să vă determine să vă schimbaţi părerea?

— Armatorul meu, domnul Haraldsen.

— Trimiteţi-i o cablogramă. Chiar acum. Altfel veţi regreta toată viaţa. Spuneţi-i să contacteze Ambasada americană din Oslo.

Ar fi vrut să vorbească despre Stéphanie, dar se răzgândi. Şi aşa făcuse o impresie proastă asupra lui Olsen. Acesta din urmă se gândea, cu fruntea încruntată din cauza efortului. Apoi se îndreptă către uşă şi puse mâna lui cât o lopată pe mâner.

— Îl voi anunţa pe domnul Haraldsen. Până atunci, sunt obligat să vă încui în cabină. Vi se va aduce mâncarea aici.

— Vă este frică să nu sar de pe vas? Strigă Otto bolnav de furie.

Celălalt nu răspunse nimic şi închise uşa. Se auzi cheia răsucindu-se în broască. Ce istorie plicticoasă! Olsen nu avea nici un chef să intre în conflict cu autorităţile din Riga, unde el mergea de mai multe ori pe an. În plus, ar fi fost nevoit să se abată de la ruta sa, pierzând mai multe zile şi înfuriindu-l astfel pe armatorul său. Totuşi, fiind un om integru, el se îndreptă către cabina radio ca să trimită mesajul. Oricum, prizonierul său nu-i era deloc simpatic.

Rămas singur, Otto Wiegand se duse la uşă şi încercă mânerul. Uşa era încuiată. În plus, cum aceasta se deschidea către interior, nu avea posibilitatea să o forţeze. Era bine pus la păstrare.

În genunchi pe patul său, el privi marea cenuşie şi învolburată. Timpul nu părea să se fi schimbat. Îndepărtându-se de peretele metalic ce trepida în mod

neplăcut la vibraţia motoarelor, el se lăsă pradă gândurilor.

Ossip Werhun. Trecuse multă vreme de când nu mai răspundea la acest nume. Cu toate astea, era adevăratul său nume, deşi ar fi vrut să-l uite…

Părinţii săi erau ucraineni şi, deşi se născuse la Wisenberg în Germania Democrată, vorbise dintotdeauna ucraineana la perfecţie. Atât de bine, încât, în 1942, era locotenent în O.U.N.[3], armata ucraineană de eliberare, aliată cu Divizia a paisprezecea S.S. Oficial, el fusese „rechiziţionat” de către nemţi. În realitate, ca mulţi dintre ucrainenii antisemiţi prin tradiţie, el profitase de situaţie şi participase la orgia de pogromuri şi de masacre, la adăpostul stemei cu cele trei coroane de aur, pe fond albastru, flancate de lei, de pe stindardul ucrainean.

Şeful său direct era cumplitul Stephan Bandera, demn succesor al lui Petliura şi al cazacilor conduşi de acesta. Ani de zile, Ossip Werhun participase la „pacificarea” Ucrainei…

Una dintre plăcerile sale cele mai nevinovate era să spânzure câte un evreu deasupra unui foc şi să-i taie câte o bucată de carne din trup, pe care o frigea în flăcări şi i-o dădea apoi să o mănânce… Sau să taie pântecele vreunei femei gravide, să-i bage înăuntru un iepure viu şi să-l coasă la loc.

Câteodată, ucrainenii cereau politicoşi evreicelor să-şi ia în braţe copilaşii, ca mai apoi să le taie beregata cu baionetele.

Toate au însă un sfârşit. Wehrmacht-ul căzuse şi, o dată cu el şi oamenii lui Bandera. Ori de câte ori partizanii ruşi prindeau unul, îl jupuiau de viu şi îl lăsau să îngheţe, crucificat. Era de la sine înţeles de ce Ossip Werhun ceruse să fie mutat pe Frontul de Vest şi îşi germanizase numele, schimbându-l în Otto Wiegand. Şi-ar fi putut petrece restul zilelor în linişte, dacă nu ar fi ajuns într-un lagăr de prizonieri, lângă Dachau, descoperit de specialiştii americani din O.S.S.[4], care deţineau toate listele cu criminalii de război. Într-o bună zi, Ossip Werhun se trezi în

[3] Organizaţia Ukrainskihk Naţionalistiv (n.a.)

faţa generalului „Wild Bill” Donovan, şeful O.S.S., care îl puse să aleagă: ori îl dădea imediat pe mâna ruşilor, ori accepta să plece de bunăvoie în Est, unde urma să treacă graniţa. Avea o şansă minimă de reuşită, dar tot era mai mult decât nimic.

Dacă alegea a doua variantă, urma ca, într-o bună zi, să fie contactat. Numele său de cod urma să fie Rinaldo. În continuare, urma să lucreze pentru americani. Bill Donovan era pe vremea aceea unul dintre puţinii americani care prevedea războiul rece şi îşi lua măsuri din timp…

Bineînţeles, Ossip acceptase. Întotdeauna avusese încredere în steaua sa. Un Jeep al poliţiei militare l-a condus într-o bună zi până la Cortina de Fier. Ofiţerul care îl „trata” îi strânse mâna, avertizându-l:

— Nu uitaţi că sunteţi Rinaldo. Va mai trece probabil multă vreme până când veţi fi chemat cu acest nume, dar va veni şi clipa asta cândva… Dacă veţi trăi până atunci.

Încurajatoare observaţie. Adevărul era că pielea unui ucrainean nu făcea nici cât o ceapă degerată.

Ceea ce îl salvase fusese tupeul său extraordinar şi faptul că ruşii aveau mari necazuri cu ucrainenii rămaşi în urma armatei germane. Când Ossip se prezentă în faţa autorităţilor ruseşti şi le spuse că fusese forţat de către nemţi să se înroleze în Legiunea ucraineana, dar că era gata să-şi răscumpere greşeala, maiorul rus care îl asculta, râse cu atâta poftă, încât îl apucă sughiţul.

El ar fi trebuit să ordone împuşcarea lui Ossip Werhun în următoarele cinci minute. Între timp, un tânăr ofiţer din K.G.B. Descoperi că ar fi putut să le facă mari servicii…

Începând din acel moment, ucraineanul se depăşi pe sine în ticăloşii. Cu o tenacitate demnă de toată lauda, el începu să-i caute pe foştii săi colegi ca să-i denunţe ocupanţilor ruşi. Tactica sa era simplă: sosea în câte un sat, cu hainele sfâşiate şi cu trupul însângerat, spunând că scăpase din ghearele ruşilor şi că îşi căuta tovarăşii. Colegii săi de la

[4] Biroul Servicii Speciale, (Office of Special Services), predecesorul CIA (n.a.)

Securitatea rusă se distrau grozav să-l ciomăgească bine înaintea fiecărei misiuni, ca să fie suficient de convingător. În nouă situaţii din zece, treaba mergea strună, iar lui Ossip nu-i mai rămânea decât să-i conducă pe soldaţii ruşi până la adăpostul prietenilor săi.

Când a epuizat toate satele Ucrainei, el se făcuse apreciat în lupta de descoperire a elementelor contrarevoluţionare…

Pe scurt, după cinci ani de servicii neloiale, când ceru cu o imensă umilinţă carnetul de membru de partid, nu au putut să-l refuze. Ruşii aveau nevoie de oameni siguri în Germania de Est. Şi cine ar fi putut fi mai de nădejde decât Ossip Werhun?

Încetul cu încetul, urcase toate treptele ierarhice ale Ministerului Securităţii. Nimic nu-i umbri viaţa până în anul 1954. Pe 20 iulie, el primi un telefon anonim prin care era convocat într-un cimitir. Acolo se întâlni cu un necunoscut care îi spusese doar atât:

— Bună ziua, Rinaldo.

De atunci, nu se întâlnise niciodată cu acelaşi mesager. Între timp, devenise un funcţionar extrem de important al Securităţii. Şi foarte temut. Nimeni nu părea să-şi mai aducă aminte de trecutul său. Cu toate astea, el era sigur că, undeva, exista un dosar ce conţinea toate datele sale.

Şi totuşi, niciodată nu s-ar fi hotărât să plece, dacă nu ar fi avut două motive. Mai întâi, era Stéphanie, secretara sa, o nemţoaică splendidă, cu douăzeci de ani mai tânără decât el. După două luni de la angajare, devenise amanta lui Otto. Până la sfârşitul anului, se căsătorise cu el. Şi, deodată, simţi că nu mai poate suporta plictisul universului comunist. Dorea să trăiască în Vest împreună cu frumoasa lui soţie.

Al doilea fapt se petrecuse cu trei luni mai devreme. Tocmai fusese numit subdirector al Ministerului de Interne, iar predecesorul său îl punea la curent cu dosarele mai importante.

Bărbatul care ieşea la pensie îi întinsese un dosar cu coperţi roz pe care se putea citi un singur cuvânt:

„RINALDO”.

Otto Wiegand simţise că i se taie picioarele. Dar celălalt se mulţumi să şteargă stratul de praf ce acoperea dosarul şi să remarce:

— Acesta este un dosar foarte vechi, ce datează de la sfârşitul războiului. Noi ştim că în serviciile noastre se află un spion american cu numele de cod Rinaldo. Însă nu l-am putut identifica niciodată. Poate dumneavoastră veţi avea mai mult noroc… De aceea nu am închis niciodată acest dosar…

În ziua aceea, Otto se hotărî să fugă în Vest. Nu putea să mai trăiască cu sabia lui Damocles deasupra capului. Cu o lună mai devreme, îl avertizase pe „contactul” său:

— Voi trece graniţa în Vest. Deţin informaţii extrem de importante despre reţeaua comunistă din Germania Federală…

Acesta era adevărul strict. Otto îşi pregătise cu grijă fuga. El o puse la curent pe Stéphanie doar în ultimul moment. În mod oficial, el urma să plece să se odihnească pentru câteva zile, lăsând treburile serviciului în responsabilitatea omologului său din K.G.B., Boris Sevcenko.

Se hotărâse să plece direct în America. În Germania mai existau numeroşi partizani de-ai lui Stephan Bandera, susţinuţi de Gehlen Apparat[5]. Ei puteau să-şi amintească oricând de micile sale acte de trădare. Şi oricând se putea întâmpla o nenorocire…

Cel mai greu îi fusese să se despartă de Stéphanie, chiar şi pentru câteva zile. Ea plecase la Stockholm pe faţă. Iar acum, el se îndrepta către Est… Ce ironie a sorţii…

Din nou, el se ridică în genunchi pe pat ca să se uite afară. Dar se lăsase noaptea şi nu se mai auzea decât zgomotul valurilor reci ale Atlanticului.

[5] Serviciul de informaţii din Germania de Vest (n.a.)

Capitolul II.

Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko, Cavaler al Ordinului Serafimilor, Margraf de Basse-Lusace, Cavaler al Vulturului Negru, Conte al Sfântului Imperiu roman, Landgraf de Kletsaus, Cavaler de onoare şi de devoţiune al Ordinului de Malta – ca să nu citǎm decât titlurile cele mai importante – era pe cale să-şi spună că, la urma urmelor, era mai important să ai sânge nobil, destul de bine conservat încă şi să nu fii prea sărac, decât să fii mort, îngropat în fundul cimitirului Arlington din Virginia, sub un metru pătrat de gazon verde.

Acolo era locul unde îşi îngropa C.I.A. Agenţii ei cei mai merituoşi, morţi pe câmpul dezonoarei.

Cu toate că era în mijlocul lunii iunie, el comandase să se facă focul în bibliotecă, doar pentru frumuseţea flăcărilor. Acestea dansau în şemineu, aruncând lumini jucăuşe în ochii Alexandrei.

Erau amândoi lungiţi pe o canapea de catifea roşie, Malko îmbrăcat cu un halat din mătase tăi, iar Alexandra, învăluită numai în pletele ei interminabile, de un blond veneţian. La picioarele lor, se afla o sticlă pe trei sferturi goală de Dom Perignon 1959, un an deosebit de bun.

Alexandra îşi goli cupa şi o aruncă în cămin, unde se sparse. Asta era o mică manie a tinerei austriece, care era convinsă că îi poartă noroc.

Ea atinse cu buzele gâtul lui Malko.

— Te iubesc, *mein Hoheit*[6], spuse ea gânditoare.

Niciodată ochii de aur ai lui Malko nu fuseseră atât de frumoşi. El mângâie coapsa goală a Alexandrei şi, la rândul său, goli cupa şi apoi o aruncă în foc.

— Tu eşti minunată, îi spuse el.

Pe Alexandra o cunoştea dintotdeauna. Orfană, ea

[6] Alteţa mea (n.a.)

conducea cu o mână de fier un domeniu agricol, vecin cu castelul său. Cochetase cu ea mult timp înainte ca tânăra fată să accepte să devină amanta lui, cu doi ani în urmă, în împrejurări deosebit de dramatice[7].

Împărţindu-şi timpul între Statele Unite, călătoriile sale pentru C.I.A. Şi castelul său, Malko se despărţea în mod frecvent de Alexandra. Iar acest lucru era cauza unor drame fără sfârşit.

De un orgoliu imens şi de o gelozie depăşind orice închipuire, ea se încăpăţâna să nu se căsătorească cu Malko. De fiecare dată când acesta se reîntorcea acasă, era nevoit să o recucerească, să-i telefoneze, să o acopere cu trandafiri, pentru a-i domoli amorul propriu rănit. Dar rezultatul merita toate chinurile. Când voia, Alexandra era o fiinţă de vis.

În ajun, Malko dăduse o serată în castelul său, la care venise lume de la Viena şi din împrejurimi. Era pentru prima oară când foloseau rampa exterioară, construită în timpul absenţei lui, care permitea ca invitaţii să urce cu maşinile lor direct până la saloanele de la primul etaj.

Acest rafinament se bucurase de un succes total. La fel ca şi şampania Dom Perignon 1959 şi caviarul „Beluga” adus din Iran.

Alexandra jucase rolul de amfitrioană, extrem de excitantă în rochia de muselină roz ce lăsa să se vadă nouă zecimi din trupul ei. Puţin mai târziu, dansând cu Malko în marele salon recent restaurat, Alexandra se comportase cu indecenţa unei maimuţe tinere. Cu toate astea, cocul ei complicat şi aerul distant inspirau respect celorlalţi curtezani.

După plecarea invitaţilor, el o găsise aşteptându-l în salon, unde toate luminile fuseseră stinse, în afară de două sfeşnice cu lumânări.

Acum înţelese semnificaţia zâmbetului ei şăgalnic din clipa în care o luase în braţe. Frumoasa ei rochie de muselină era o ultimă şi fragilă barieră a pudorii ei. Îi

[7] Vezi: Le Dossier Kennedy – Dosarul Kennedy (n.a.)

cunoştea bine gusturile.

Delicata rochie nu supravieţuise capriciilor lor, dar acum dormeau, nespus de fericiţi, îmbătaţi de erotism şi de şampanie, chiar pe superbul covor de Buhara, excelent pentru a face dragoste.

— La ce te gândeşti acum? îl întrebă Alexandra, brusc bănuitoare.

— La faptul că am rămas fără şampanie, remarcă Malko.

El sună. Peste câteva secunde, se auzi o bătaie în uşă. Alexandra se înfăşură în pătură şi Malko strigă:

— Intră.

Elko Krisantem vârî capul prin uşa întredeschisă.

— Mai adu-ne o sticlă, ceru Malko.

Turcul închise uşa. De când Malko îl adusese de la Istanbul[8], acest ucigaş mercenar se transformase într-un majordom excelent. Statura sa înaltă şi mustaţa fină făceau furori printre invitatele lui Malko. Iar atunci când era cazul, Krisantem – specialist al juvăţului – ştia să-l ajute cu discreţie pe Malko în anumite misiuni[9].

Dacă uneori mergea puţin adus de spate, era din cauza vechiului său obicei de a purta un revolver Astra sub centură.

După o bătaie discretă în uşă, Elko se ivi din nou cu o sticlă de Dom Perignon, o deschise şi apoi se făcu nevăzut.

Malko privea lichidul de culoarea chihlimbarului. Îi plăceau bulele ireale şi scumpe.

Alexandra se apropie şi-şi plimbă degetele lungi pe pieptul lui.

— Încă te mai simţi rău, şopti ea. De ce nu renunţi odată la profesia asta de nebun ca să trăieşti numai aici? Până la urmă or să te ucidă…

Malko mormăi, făcând un gest vag:

— Trebuie să termin castelul şi treaba asta costă o avere. Eu nu ştiu să fac nimic altceva. Şi pe urmă, dacă trebuie să ne căsătorim…

[8] Vezi: S.A.S la Istanbul (n.a.)

[9] Vezi: Dosarul Kennedy (n.a.)

Ochii ei se întunecară.

— Ştii foarte bine că nu sunt una dintre târfele tale de lux…

El nu îndrăznea să recunoască faptul că această viaţă de aventurier, plină de pericole începuse să-i placă.

Atunci când începuse să lucreze pentru Central Intelligence Agency, o făcuse doar ca să poată plăti restaurarea castelului său, veniturile sale permiţându-i să trăiască fără a fi nevoit să muncească. Acum, intrase deja în joc. Desigur, ura din tot sufletul violenţa şi se folosea cât mai puţin posibil de pistolul său extraplat, primit în dar de la şeful său, David Wise.

Spionajul, însă, era şi un joc al spiritului, o luptă între inteligenţa celor doi adversari. Era un domeniu în care creierul încă mai conta. Americanii ajunseseră să producă cosmonauţi în serie, cu militari fără imaginaţie, supradopaţi cu tehnologie, dar marii spioni puteau fi număraţi pe degetele unei singure mâini. Cu calculatoare bune se poate ajunge pe lună. Dar nici cel mai performant computer din lume nu serveşte la nimic atunci când trebuie să convingi un om să trădeze.

Malko nu îndrăznea însă să-i explice Alexandrei toate acestea. Nici să-i mărturisească faptul că, la Liezen, risca în permanenţă să se plictisească, cu toate că aici era mult mai plăcut decât în mica sa casă din Poughkeepsie, lângă New York, unde era domiciliul său american. Şi totuşi, de data asta fusese cât pe-aci să nu-şi mai revadă niciodată castelul… În clipa în care aparatul Boeing al Air Force, care sosea de la Hong Kong, aterizase la San Diego, echipajul avionului era convins că nu va mai scăpa[10]…

Apoi, medicii de la Marină făcuseră minuni ca să poată să-i extragă cele patru gloanţe din corp.

Fusese transportat la un spital din Bethseda, la Washington şi David Wise în persoană venise să-l vadă ca să-l felicite. De atunci trecuseră şase luni. Rănile se

[10] Vezi: Les Trois Veuves de Hong Kong – Văduvele din Hong Kong (n.a.)

închiseseră de bine de rău, dar rămăsese cu plămânii sensibili pentru tot restul zilelor sale. Din fericire, nu fuma.

Chiar în ziua în care părăsise Bethseda, avu loc un episod de zile mari: nota de plată a serviciilor medicale se ridica la suma de 6.483 de dolari şi 75 de cenţi.

Din cauza furiei provocate de acest fapt, rănile i se deschiseseră. El alertă imediat pe unul dintre funcţionarii C.I.A., care îşi pusese mâinile în cap. Agenţii „negri” ca Malko nu erau afiliaţi la Crucea Albastră, la asigurările în caz de boală şi de accidente, aşa cum erau funcţionarii americani. Asta pentru că, în mod oficial, ei nici nu existau.

În cele din urmă, funcţionarul îngrozit a trebuit să confecţioneze la iuţeală un întreg dosar, desigur fals, imputând cei 6.483 de dolari unui funcţionar al C.I.A., care a trebuit să înghită hapul.

De atunci, Malko nu se mai mişcase din castelul său. Primele două luni, nu s-a sculat din pat decât patru ore pe zi, apoi, încetul cu încetul, îşi reluase viaţa normală. Prin intermediul antenei C.I.A. Din Viena, David Wise îl ţinea la curent cu noutăţile, dar îl lăsa încă pe tuşă. Rănile erau acum vindecate, lăsând nişte cicatrice impresionante, pe lângă vechiul semn făcut de un pumnal la Bangkok[11]. Cu siguranţă că Extremul Orient nu era un loc favorabil pentru el…

Profitase de această perioadă de odihnă ca să supravegheze personal lucrările de la castel, sarcină îndeplinită în absenţa sa de către Krisantem.

De când acesta fusese pe cale să-i taie gâtul unui tâmplar care încercase să folosească în loc de mahon doar o imitaţie, crescuse în mod simţitor nivelul conştiinţei profesionale a meseriaşilor angajaţi la Liezen.

— Vrei să te culci? Ai un aer cam obosit, mein Hoheit.

Era ironică şi tandră în acelaşi timp. Îi plăcea totuşi titlul său, perfect autentic.

Malko avea un aer visător, cu cupa de şampanie în mână. Tocmai voia să-i răspundă, când se auzi sunând telefonul

[11] Vezi: L'or de la Riviere Kwai – Aurul de pe Râul Kwai (n.a.)

aflat în hol. Îl auzi pe Krisantem vorbind, apoi acesta bătu timid la uşă. Spectacolul oferit de Alexandra era periculos pentru arterele sale.

— Este Viena, anunţă el. Un domn de la ambasadă doreşte să vă vorbească.

Elko Krisantem avea un respect religios pentru funcţionarii americani de când aceştia au reuşit să-l scoată din Turcia, cu toate că avea un cazier judiciar la fel de lung ca şi Coranul.

Malko se ridică. David Wise era din nou interesat de starea sănătăţii lui.

Capitolul III.

Otto Wiegand încă dormea când auzi cheia răsucindu-se în broască. El se sculă dintr-un salt, căutându-şi în mod reflex revolverul sub pernă, cu un gest familiar. Căpitanul Olsen rânji dezaprobator.

— Am primit răspunsul domnului Haraldsen, spuse el cu brutalitate. Nu este de acord să mă abat din drum pentru dumneavoastră. Aşa că, vă voi preda autorităţilor din Riga.

Wiegand se ridică iute cu pumnii strânşi. Nu mai avea nimic de pierdut.

— Gunoiule, lucrezi pentru ei!

Norvegianul, care era mai înalt cu un cap, nici nu se clinti.

— Eu nu lucrez pentru nimeni în afară de domnul Haraldsen. Şi execut doar ordinele lui. Ajungem la Riga peste patru zile.

Îl salută cu mâna la chipiu şi ieşi din cabină fără să-l mai privească, încuind uşa în urma sa.

Furios la culme, Otto Wiegand se repezi la uşa metalică şi începu să lovească în ea cu picioarele.

— Ticăloşilor! Nenorociţilor! urlă el. Vreţi să mă distrugeţi!

Ragona îşi continua cursa mergând cu o viteză de douăsprezece noduri pe oră. Otto Wiegand se linişti. Scăpase el din situaţii cu mult mai grele. Mai avea încă în mânecă un atu extrem de mic. Din nefericire, acesta nu mai depindea de el. Nu-i mai rămăsese decât să se roage diavolului.

*

* *

Cu siguranţă că diavolul îl privea cu ochi buni pe Otto Wiegand căci, la o oră după vizita căpitanului, uşa cabinei se deschise încetişor şi intră Helga. Cu un deget la buze, ea îi făcu semn să tacă şi încuie uşa cu cheia. În loc de blugi,

acum purta o fustiţă din catifea. Se aşează pe marginea patului neocupat şi îl privi pe neamţ cu ochii strălucitori.

— Este adevărat că aţi omorât un om?

Lată ce le interesa pe tinerele domnişoare…

— Da, este adevărat, răspunse în limba engleză Otto Wiegand.

El uită să-i spună că, pe lângă trebuşoarele pe care le făcuse la viaţa lui, acest omor curat, cu un pistol P 38, fusese floare la ureche.

— Vasul merge la Riga, spuse fata.

El clătină din cap.

— Eu nu voi merge la Riga. Mă voi sinucide înainte. Nu vreau să cad în mâinile comuniştilor.

Ea scoase un ţipăt uşor. O fascina acest om ce emana duritate şi cruzime în acelaşi timp.

— Aş vrea să vă ajut, murmură ea.

— Cum aţi intrat aici?

Ea se înroşi.

— Am găsit dublurile cheilor. Voiam să vă văd, să stăm de vorbă.

— Ajutaţi-mă să ies de aici, spuse el deodată. Mai întâi, vreau să ies din cabina asta.

Ea lăsă capul în jos şi mărturisi:

— Mi-e frică de unchiul meu. Ştie că sunt singura persoană care poate ajunge la cheile astea. Dacă ar şti că sunt acum aici, m-ar bate şi m-ar încuia în cabina mea.

Otto înţelese că nu putea să o convingă doar cu vorbele. Nu exista decât o singură cale. El privi pulpele bronzate şi goale ale tinerei cu o intensitate atât de mare, încât aceasta îşi încrucişă picioarele.

Urmă un lung moment de linişte insuportabilă, apoi Otto se ridică şi o luă pe Helga de mână. Cu răsuflarea tăiată, aceasta nu opuse nici o rezistenţă.

Neamţul o trase cu brutalitate către el şi îi prinse un sân, răsucindu-i sfârcul prin puloverul de lână. Fata deschise gura ca să ţipe, dar el i-o strivi cu un sărut şi o împinse către pat. Barba îi zgâria pielea fină, dar ea se agăţă de el,

răspunzându-i la sărutare. Otto îşi strecură amândouă mâinile pe sub pulover şi începu să-i frământe sânii, mai-mai să-i strivească. Corpul norvegiencei se arcui sub trupul său, cu un strigăt răguşit.

Otto Wiegand nu se prefăcea decât pe jumătate: se străduia să se gândească la Stéphanie.

Fără ca să-i scoată măcar fusta, el o avu imediat pe la spate şi o muşcă de ceafă, lăsându-se cu toată greutatea peste trupul ei. Apoi se retrase brusc, o întoarse cu faţa în sus şi ţinând-o strâns de umeri, rămase cu pântecele lipit de pântecele ei. Helga îşi ascunse faţa la umărul lui, dar el o forţă să îl privească.

— Asta ai vrut când ai venit aici, nu? spuse el. Acum poţi să mă laşi să crăp.

Ea se încordă vrând să se dea jos din pat.

— Nu este adevărat. Am vrut să vă ajut.

— Atunci, iată ce ai de făcut. Când vom ajunge în dreptul coastei, ai să descui uşa. Între timp ai să pregăteşti o barcă pneumatică. Pe urmă, mă voi descurca singur. De acord?

— Am să încerc, se bâlbâi fata. Îţi jur…

El o mai strânse un pic în braţe, apoi o lăsă să se ridice. Fără să-l privească, ea îşi puse hainele în ordine şi scoase cheia din buzunar.

— Acum trebuie să plec, zise ea. Mă voi întoarce imediat ce voi putea.

— Ai să faci ce ţi-am spus?

— Da.

Vocea ei era acum doar o şoaptă. Helga ieşi repede din cabină.

Cu răsuflarea accelerată încă, Otto se lungi pe pat. Spera că Helga îl va dori şi a doua zi. Viaţa lui depindea de o simplă ecuaţie glandulară.

*

* *

Ofiţerul de gardă aduse pe biroul viceconsulului american de la Oslo un teanc de foi cu rezumatul ştirilor difuzate la radio în cursul nopţii. Unul din mesaje era încercuit cu roşu.

Consulul îl citi şi imediat puse mâna pe telefon.

— Faceţi legătura cu Washington, la numărul 351-11-00. Urgent.

Era numărul de la C.I.A. Peste câteva minute, el obţinu legătura.

Conversaţia care urmă nu a fost prea lungă, dar a declanşat o adevărată orgie de telefoane şi de telexuri, unele mai secrete decât celelalte.

Un Buick înmatriculat cu placă C.D. Se opri pe Karl Johans Gata în faţa vechiului imobil ce găzduia birourile Companiei de navigaţie Haraldsen. Doi bărbaţi eleganţi se dădură jos din el şi intrară în pas aproape alergător. Unul din ei întinse o carte de vizită secretarei aşezate în hol, care sări de parcă i s-ar fi anunţat naufragiul navei Kon-Tiki.

Doar nu primea în fiecare zi vizita unui consul al Statelor Unite, însoţit de viceconsul.

Knut Haraldsen era un bătrân înalt, cu o expresie vicleană pe faţă şi cu obrajii atinşi de cuperoză, dar slab ca un ţâr. El îi primi imediat pe cei doi vizitatori şi îi rugă să ia loc. Cel mai vârstnic dintre ei nu îl mai lăsă să-i întrebe nimic.

— Serviciile noastre radio au captat din întâmplare un schimb de mesaje purtat între mineralierul *Ragona* şi biroul dumneavoastră din Oslo, domnule Haraldsen, spuse el.

Bătrânul armator tresări.

— Dar puteţi să-mi spuneţi de ce…

Consulul îşi încrucişă mâinile pe genunchi.

— Domnule Haraldsen, continuă el cu un zâmbet mieros, înţeleg perfect motivele pentru care aţi ordonat căpitanului dumneavoastră să-l predea autorităţilor de la Riga pe naufragiatul găsit în mijlocul Atlanticului, dar am venit să vă rog să vă revizuiţi poziţia.

Knut Haraldsen s-ar fi aşteptat la orice, numai la asta nu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vă rog să luaţi de urgenţă legătura cu mineralierul *Ragona* şi să ordonaţi căpitanului să-l lase pe pasager într-o ţară necomunistă, la alegerea acestuia. Bineînţeles că noi

vă vom despăgubi de toate cheltuielile suplimentare. Vă rugăm, însă, să procedaţi aşa.

Knut Haraldsen se făcu roşu ca racul. Era un tip susceptibil şi xenofob.

— Domnule, eu nu primesc ordine de la nimeni. *Ragona* îşi va continua drumul către Riga, unde criminalul va fi predat autorităţilor... Nu înţeleg de ce vă interesează un asemenea individ.

El se ridică în picioare, dând de înţeles că întrevederea a luat sfârşit. Consulul scoase un oftat, dar rămase locului.

— Domnule Haraldsen, spuse el rar, acest individ, cum îi spuneţi dumneavoastră, este foarte important pentru noi. În asemenea măsură, încât nu vrem ca el să cadă în mâinile comuniştilor. Mă înţelegeţi?

Norvegianul era mai încăpăţânat decât o sută de marinari bretoni la un loc.

— Înţeleg foarte bine, domnule, dar nimeni nu poate să-mi dea mie ordine în ceea ce priveşte vasele mele. Iar *Ragona* va merge direct la Riga.

Timp de câteva secunde, cei doi se înfruntară din priviri. Consulul ştia el ce ştia. Ar fi dat orice să-i vadă mutra lui Haraldsen dacă ar fi ştiut că un submarin american urmărea chiar în această clipă cargoul, gata să intervină în cazul în care demersul său ar fi eşuat. Avea însă şi alte arme împotriva încăpăţânatului armator. Abordă figura deznădăjduită a unui militar ce este împiedicat să oprească declanşarea unui război.

— Domnule Haraldsen, cred că marinarii din compania dumneavoastră merg adesea în Statele Unite. Ar fi extrem de dezagreabil să fiţi declarat „persona non grata” de către anumite agenţii federale...

Armatorul sări ca ars.

— Ce-i ăsta, un şantaj?

Cu o mimică indignată, consulul respinse o acuzaţie atât de monstruoasă. Dar Knut Haraldsen era un bun om de afaceri şi ştia ce însemnau toate acestea. La urma urmelor, puţin îi păsa de acel naufragiat. Ca să salveze aparenţele,

întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi de ce ţineţi atât de mult la acest individ?

— Nu, făcu simplu consulul.

Knut Haraldsen aranjă câteva hârtii pe biroul său.

— Bine. Voi ordona căpitanului Olsen să-l debarce pe omul dumneavoastră la Skagen, în Danemarca.

Consulul se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

— Eram sigur că ne veţi înţelege. Bineînţeles, vă rog să păstraţi secretul absolut în toată această afacere.

După ce îşi strânseră mâinile cu răceală, ei se despărţiră.

Rămas singur, Haraldsen bătu cu pumnul în masă. Niciodată în viaţa lui nu fusese aşa de umilit. Reflectă câteva secunde, apoi ridică receptorul. Îi rămânea doar un singur mod de a se răzbuna.

— Daţi-mi, vă rog, legătura cu *Dagbladet*.

Avea de gând să povestească totul celui mai important ziar din Oslo, pe al cărui director îl cunoştea.

*

* *

Cu ochii deschişi în întuneric, Otto Wiegand asculta zgomotele *Ragonei*. Helga nu mai apăruse de douăzeci şi patru de ore. Un marinar intra în cabină de trei ori pe zi ca să-i ducă de mâncare şi ca să-l ducă la toaleta ce se afla la câţiva metri. Nu îl lăsau să se îmbolnăvească.

Pe căpitan nu îl mai revăzuse.

Peste puţin timp, avea să se afle într-o celulă la Riga, iar după aceea va fi trimis înapoi la Pankow unde nu-l mai aştepta nimic bun. În profesia sa, nu erai iertat la prima greşeală. Ceea ce-l speria mai tare era ce avea să se i se întâmple înainte de a primi un glonţ în ceafă. La cincizeci şi cinci de ani, nu mai avea chef să sufere. Ceilalţi ştiau prea bine asta şi aveau să profite.

În tot acest timp, mineralierul despica cu iuţeală apele cenuşii. Deşi era luna iunie, timpul nu se îndreptase încă.

După calculele lui, până în Danemarca mai aveau doar o zi.

Deodată, cheia se răsuci în broască, fără ca el să fi auzit paşii grei ai marinarului care îi aducea mâncarea. De altfel, acesta abia fusese. Otto se forţă să stea nemişcat pe pat, cu capul întors către peretele din oţel. Vocea Helgăi îl făcu să se întoarcă.

— Dormeaţi?

Ea era îmbrăcată cu acelaşi pulover galben, dar avea un pantalon negru ajustat ca o mănuşă. Cu un gest grăbit, ea încuie uşa şi îşi băgă cheia în buzunar, apoi se aplecă deasupra cuşetei. Ea îl cuprinse pe neamţ cu amândouă braţele de după gât, încercând să-l sărute. Era parfumată.

Otto nu reacţionă însă după dorinţa ei. Cu un gest brutal, el o respinse.

— Unde suntem acum?

Ochii fetei clipiră şi ea întoarse capul.

— Nu ştiu.

El o prinse cu brutalitate de păr şi o trase.

— Minţi.

Fata se bâlbâi încercând să scape.

— Cred că mâine dimineaţă vom ajunge în dreptul coastelor Danemarcei.

— Mi-ai pregătit barca?

Ea clătină din cap.

— Nu am găsit nimic. Nu sunt decât şalupe pneumatice mari, pentru cincisprezece persoane.

El trase o înjurătură şi îi dădu drumul.

— Cu atât mai rău. În acest caz, trebuie să mă mulţumesc cu o vestă de salvare. Dă-mi cheia.

Ea se încordă, apoi mărturisi cu o voce şoptită:

— Îmi pare rău, dar nu pot. Dacă observă unchiul meu, mă va ucide. Este un tip foarte violent.

Ascunzându-şi chipul la pieptul lui, ea spuse cu un ton rugător:

— Iertaţi-mă, dar nu pot, cu adevărat nu pot. Dacă unchiul meu ar şti că vin să vă văd…

Ea lăsă fraza neterminată. Otto gândea cu luciditatea unui computer. Era clar că nu putea să o convingă. Era

terorizată de unchiul ei. Trebuia să se gândească la altceva.

O atrase spre el, iar ea se lipi strâns cu trupul de el, ca pentru a-i cere iertare.

El îi şopti la ureche:

— Eşti sigură că nu mă poţi lăsa să fug?

— Este imposibil, gemu ea. Imposibil.

Mâinile lui urcară către sâni şi îi strânse puţin.

— Şi dacă îţi iau cheia cu forţa?

Ea păru înveselită ca de o glumă.

— Să ştii că sunt puternică şi pot să ţip…

Imediat, el ştiu ce trebuie să facă fără să mai ezite nici o clipă.

Mâinile lui alunecară până la baza gâtului fetei, prinzând carotidele; el o culcă pe pat, urcându-se deasupra ei. Privirile li se încrucişară şi fata înţelese că o va ucide.

Restul se petrecu foarte repede. Otto nu era sadic. El o strânse cu toată puterea sa, ţinându-şi faţa înfundată în pătură ca să evite unghiile ce puteau să-l sfâşie. Într-adevăr, fata era puternică. Mâinile ei le cuprinseseră pe ale lui şi, o vreme, crezu că nu va putea menţine prea mult strânsoarea. Ridicându-se uşor, el îşi luă un elan şi o lovi cu genunchiul în burtă. Simţi unda de durere care îi traversa trupul şi rezistenţa opusă de fată se diminuă. Atunci profită şi îi strivi laringele cu antebraţul. Fata se mai zbătu un timp, apoi rămase imobilă. Ca să fie sigur, el o mai sugrumă preţ de un minut. Apoi sări jos de pe pat.

Privelişte nu era deloc plăcută. Imediat el se examină într-o mică oglinjoară: din fericire, nu avea nici o urmă pe faţă. Acoperi chipul victimei cu un prosop şi începu să o caute în buzunare. Găsi imediat cheia şi o ascunse.

Nimeni nu avea să observe dispariţia tinerei norvegience înainte de a doua zi de dimineaţă, pentru că toţi erau convinşi că se află în cabina ei. În zori, el va arunca la apă una din şalupele mari. Strâmtoarea Kattegat era un loc frecventat, aşa că va fi repede pescuit. Vederea Helgăi îl indispunea. Sub pat era amenajat un loc de depozitare, care se închidea cu un panou dintr-o singură bucată. El băgă

cadavrul fetei în spaţiul gol, apoi lăsă panoul peste el. Acum nu se mai vedea nimic.

Îşi terminase macabra activitate de aproape zece minute, când cheia se răsuci din nou în broască. Uşa se deschise şi apăru căpitanul Olsen. Otto Wiegand se ridică din pat cu stomacul strâns de frică. Nu se aşteptase la aşa ceva. Căută cu ochi ceva cu care să se apere. Căpitanul îl salută însă calm, privi de jur-împrejur în cabină, apoi spuse:

— Am noutăţi în privinţa dumneavoastră; se pare că în adevăr aveţi relaţii puternice.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Otto, cuprins de un sentiment neplăcut.

Olsen îşi scărpină bărbia.

— Sunteţi liber, domnule Wiegand, spuse el cu regret. Tocmai am primit ordin de la domnul Haraldsen să vă debarc în portul cel mai apropiat, adică la Skagen în Danemarca. Aşadar, mă supun.

Otto părea să-şi găsească greu cuvintele. Norvegianul putea însă să pună acest lucru pe seama surprizei.

— Peste cât timp vom ajunge la Skagen? întrebă el cu o voce gâtuită.

— Mâine, în cursul dimineţii. Vă dau permisiunea să veniţi pe puntea din spate şi în careul ofiţerilor.

— Nu, nu acum, se grăbi să spună Otto. Vreau să mă mai odihnesc. Nu mă simt prea bine…

Olsen clătină din cap.

— Cum doriţi.

El se întoarse şi părăsi cabina. Mâna transpirată a lui Otto era încleştată pe cheia din fundul buzunarului. După câteva minute, el se duse la uşă şi apucă clanţa: uşa se deschise fără efort. O închise la loc şi se întoarse să se aşeze pe pat. Era prea stupid. Tocmai scăpase de o mare catastrofă.

Simţi în ceafă jetul de aer aruncat de gura de ventilaţie şi respiră adânc. Acum existau două soluţii posibile: să lase cadavrul acolo unde îl ascunsese, cu riscul de a fi găsit înainte de debarcarea sa, sau să scape de el. Acest lucru era mult mai riscant, dar şi mult mai sigur. Cu siguranţă că,

imediat cum va părăsi cabina, vor veni să facă ordine. Cunoştea mania scandinavilor pentru curăţenie… Trebuia să găsească un loc unde să ascundă cadavrul.

Otto deschise uşa cabinei şi ieşi pe culoar. Înainte de toate, avea nevoie de aer curat. Amintirea omorului săvârşit nu-l tulbura câtuşi de puţin. Helga murise prosteşte, ca soldaţii care se lasă ucişi în ultima zi de război, iar el nu avea chef să o jelească. Fusese o toantă.

Preferă însă să nu se îndepărteze prea mult. Dacă vreunui marinar îi venea ideea să arunce o privire în cabina lui…

După ce urcă scara metalică ce ducea spre punte, Otto inspiră cu voluptate aerul proaspăt. De la Skagen, avea să plece la Stockholm ca să o recupereze pe Stéphanie, iar apoi vor pleca în Statele Unite. Aveau să trăiască acolo liniştiţi, bucurându-se de soarele Floridei, de care Otto fusese întotdeauna atras.

Dar nu era încă momentul potrivit să-şi facă visuri. Părăsind bastingajul, el inspectă cu rapiditate puntea. Nu avea nici o şansă aici. Panourile calei erau fixate solid şi nu văzu nici un orificiu suficient de mare ca pentru a strecura înăuntru un cadavru. El se întoarse în cabină, cu gândul la unica soluţie: să deschidă hubloul şi să arunce cadavrul în mare, cu suficient lest şi să se roage în continuare diavolului ca nimeni să nu audă zgomotul făcut de corp în cădere.

În momentul când era gata să intre în cabină, se hotărî să exploreze şi culoarul din faţa acesteia. Toate uşile erau încuiate, cu excepţia celei de la sala cu duşuri, iar aici era prea riscant să aducă moarta. Tocmai se pregătea să se întoarcă, când observă o uşiţă joasă, întredeschisă.

Culoarul era pustiu. El deschise uşiţa. Era un fel de cămară, plină cu conserve de fructe, saci cu cartofi, ambalaje…

Era locul ideal.

El începu să mute sacii în aşa fel, încât să facă un fel de arc în spatele căruia putea să ascundă cadavrul. Dacă l-ar fi

surprins cineva, ar fi putut spune că-i era foame. Peste zece minute, el ieşi din debara, transpirat şi plin de praf, dar bucuros. Helga avea asigurat un loc, chiar dacă nu era ultimul.

Reîntors în cabină, încuie uşa după el, scoase cadavrul din ascunzătoare şi îl aşează pe pat, lovindu-se cu capul de panou. Trase o înjurătură în nemţeşte. Idioata asta avea să-i complice viaţa până în ultima clipă.

Deschizând uşa, el inspectă culoarul în ambele sensuri. La acea oră târzie, era puţin probabil să-l deranjeze cineva. Membrii echipajului care nu erau de serviciu, se odihneau.

Cu cadavrul pus pe umărul drept, el ieşi din cabină. Cele treizeci de secunde ce urmară, fură cele mai neplăcute din întreaga sa viaţă. Din nou, se lovi cu capul de tocul uşii, când încercă să intre în scunda debara. Se descotorosi cât putu de repede de funebra sa povară şi ieşi ca din puşcă. Cu un pic de noroc, dulcea Helga putea fi găsită peste două sau trei zile. Dacă şobolanii mai lăsau ceva din ea. Cu inima uşoară, el se urcă din nou pe punte.

În noaptea întunecoasă nu se putea distinge nimic. Dar Otto ştia că Danemarca era acolo jos, iar *Ragona* se îndrepta către ea. Chiar dacă o găseau pe Helga, nimic nu îl putea acuza pe el în mod direct. Orice membru al echipajului putea fi suspectat.

Otto Wiegand simţi un val de căldură gândindu-se la interminabilele coapse ale Stéphaniei. Puţin ameţit din cauza aerului sărat al mării, el coborî şi intră iar în cabina sa.

Capitolul IV.

Vocea era familiară şi caldă: Steve, secretarul ambasadei îl admira nespus de mult pe Malko. El se interesă imediat de starea sănătăţii acestuia, punându-i nenumărate întrebări. Cu gândul dus aiurea, Malko îi răspundea aproape monosilabic. Brusc, observă că în vocea interlocutorului său se produse o schimbare imperceptibilă. Ca şi cum ar fi fost stânjenit de faptul că, deşi nu mai are nimic de spus, nu încheie încă discuţia. Un beculeţ roşu se aprinse în creierul lui Malko. Ştia că sănătatea lui era importantă pentru David Wise, dar chiar atâta solicitudine era suspectă…

— Ia spuneţi-mi, spuse el deodată. Nu cumva Crucea Albastră s-a hotărât să nu mă mai ramburseze, iar eu voi fi îngropat în groapa comună?

Steve râse nervos şi stingherit:

— Nici vorbă de aşa ceva, dar domnul Wise m-a însărcinaţi să vă rog ceva…

— Vrea cumva să invadez Cehoslovacia?

Râsul stingherit se auzi iar. Nefericitul nu ştia cum să înceapă…

— Problema este că ar vrea să vă ceară un mic serviciu, spuse Steve cu o voce plângăreaţă.

Cunoştea el bine acest gen de „mici servicii”. Unul dintre ele ar fi fost să meargă de pildă în patru labe până la Polul Nord…

— Nici nu m-am pus bine pe picioare că mă şi trimite să-mi risc iar viaţa, remarcă Malko ironic.

— O, nicidecum, îi tăie vorba Steve. Este doar o călătorie liniştită până în Danemarca. Un fel de odihnă activă.

Buna lui educaţie îl obligă să fie civilizat.

— Ba de odihna de veci, spuse el sarcastic. Altfel nu ar avea nevoie de mine… În sfârşit, spuneţi-mi despre ce este vorba.

Uşurat, americanul începu să-şi descarce sacul.

— Domnul Wise ar dori ca să plecaţi cât mai curând posibil în Danemarca, la Skagen mai precis, ca să luaţi legătura cu un anume Otto Wiegand.

— Probabil că voi fi primit cu grenade.

— Nici vorbă de aşa ceva! (Steve părea în mod sincer şocat. Agenţii „negri” vedeau numai rău în jurul lor). Dumneavoastră veţi beneficia de o acreditare oficială. (El accentuă cuvântul „oficială”). Misiunea dumneavoastră constă în a-l escorta pe acest domn şi a-i clarifica situaţia în faţa autorităţilor daneze. Acest lucru nu vă va lua mai mult de patruzeci şi opt de ore şi cred că această persoană va fi bucuroasă să vă întâlnească.

— A! De ce? făcu Malko neîncrezător.

— Am înţeles că tocmai a fugit din Germania de Est şi că este unul dintre agenţii noştri de mai mulţi ani. Pare să fie un personaj foarte interesant.

Trădătorii sunt arareori interesanţi. Utili, poate, dar interesanţi, nu. Malko îşi păstră această remarcă pentru el.

— Şi când trebuie să mă duc să-l caut pe acest biet rătăcit?

Urmă un moment de tăcere.

— Mi se pare că vasul pe care se află va ajunge la Skagen poimâine. Mi-am permis să vă rezerv un loc la clasa întâi într-un avion DC-9 al Companiei Scandinavian Airlines, ce pleacă din Viena mâine la ora douăsprezece şi treizeci şi cinci şi ajunge la Copenhaga la ora paisprezece şi zece. Aveţi o legătură pentru Aalborg, aeroportul cel mai apropiat de Skagen, la ora şaisprezece şi patruzeci de minute, cu zborul 3K 207, tot cu un DC-9. Am aranjat ca la sosirea acolo să fiţi aşteptat de o maşină. De asta se ocupă scandinavii care sunt oameni serioşi. Voi fi şi eu la aeroport, ca să vă comunic anumite date confidenţiale.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Steve adăugă:

— Domnul Wise a ţinut foarte mult să mergeţi dumneavoastră la Copenhaga, având în vedere importanţa acestei persoane.

— Sper ca totul să se desfăşoare cât mai discret, spuse

Malko.

— O, desigur, întări Steve. Nimeni nu este la curent cu acest eveniment.

O mică minciună nu a făcut niciodată vreun rău unui diplomat de carieră.

— Bine, spuse Malko. Tocmai mă gândeam să dau o fugă până la Copenhaga ca să-mi cumpăr câteva porţelanuri şi ceva argintărie. Am să profit de ocazia asta ca să le trec pe nota de plată.

Steve râse politicos şi uşurat, încurcându-se în tot felul de scuze înainte de a închide telefonul.

Întorcându-se în bibliotecă, Malko se ciocni de Krisantem care trăsese cu urechea la toată conversaţia. Onorabilitatea sa, în curs de rodaj, mai avea încă ceva lipsuri.

— Aşa că plecaţi la Copenhaga? întrebă el cu aerul unui câine bătut.

Turcul era înnebunit după călătorii. În absenţa stăpânului său, se plictisea îngrozitor, iar perspectiva de a rămâne din nou singur îl deprima. Lui Malko i se făcu milă de el.

— Te pot lua cu mine, îi spuse. Poate că asta îţi va schimba ideile. Ai grijă, însă, că acesta este un voiaj de plăcere şi că trebuie să te comporţi ca un gentleman. Nu trebuie să cari nici revolverul Astra şi nici laţul cu tine.

În momentul acela Krisantem ar fi fost în stare să jure că va merge doar în mâini.

*

* *

Blonda stewardesă de la Scandinavian Airlines se aplecă plină de solicitudine către preotul care ocupa un loc în primul rând de fotolii de la clasa întâi. Luxosul aparat DC-9 tocmai decolase de pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma. Cu ochii închişi, preotul părea că meditează.

— Aţi dori să beţi ceva înainte de a servi masa? îl întrebă tânăra.

— Un White Label, fără apă, răspunse preotul cu o voce suavă, muzicală şi extrem de blândă.

Stewardesa avu o tresărire imperceptibilă. Din partea

unui om atât de sfânt, care stătea cu mătăniile între degete, ea s-ar fi aşteptat să ceară mai degrabă un suc de portocale. Dar, la urma urmelor, Dumnezeu nu interzicea cu adevărat bucuriile mesei, iar un White Label, care era nectarul zeilor, putea fi şi al servitorului Său.

Preotul avea o faţă cenuşie, aproape pământie, o frunte îngustă şi nişte urechi monstruos de mari. Ele păreau făcute dintr-o materie albă, moale şi fragilă şi, din anumite unghiuri, erau aproape transparente. Mâinile, păroase ca şi urechile, erau puternice şi străbătute de vene groase. O sutană bine croită scotea în evidenţă trupul musculos al unui bărbat de aproximativ şaizeci de ani. Părintele Joseph Melnik avusese întotdeauna mare grijă de persoana lui, atunci când îi permiteau împrejurările.

Aşezat confortabil în fotoliul său, el se pregătea să se bucure de fiecare minut din cele două ore şi jumătate ale călătoriei până la Copenhaga. De la sfârşitul războiului, călătorise foarte mult. Arareori era văzut la Roma şi, când se afla acolo, el se găsea la Vatican, unde se întâlnea cu preoţii care făceau parte din organizaţii utile Vaticanului, dar nerecunoscute în mod oficial. Începând cu *Opus Dei*, vârful de lance al Bisericii şi până la grupări cu mult mai periculoase, care formau un fel de Serviciu Secret al Vaticanului, ocupându-se de rezolvarea problemelor în favoarea acestuia prin metode mai degrabă brutale decât prin rugăciuni. Ele ajutau orice mişcare anticomunistă. Printre toţi aceşti agenţi îmbrăcaţi în sutane, părintele Joseph Melnik avea un loc aparte.

Cei mai buni partizani ai săi nu ezitau să îngenuncheze înaintea lui şi să-i sărute mâna ca unui sfânt. Alţii, cei mai numeroşi şi-ar fi dat bucuroşi braţul lor drept ca să-l vadă spânzurat într-un copac sau cel puţin crucificat.

Fără să-i pese de aceste păreri divergente, părintele Melnik îşi plimba prin lume enormele urechi şi sutanele sale rafinate, împodobite adesea cu ordine primite din partea anumitor guverne pentru anumite servicii aduse acestora.

Cu siguranţă, părintele Joseph Melnik nu era cel mai sfânt

membru al Vaticanului. Era unul dintre rarii supravieţuitori ai epocii în care Biserica avusese şi aliaţi cu coarne şi cu miros de pucioasă. Apărătorii săi obişnuiau să spună că, deşi el binecuvântase mai multe operaţiuni ce ţineau mai mult de genocid decât de sfânta comuniune, cel puţin acestea erau îndreptate spre binele bisericii. Iar faptul că, adesea, punea în acelaşi coş pe duşmanii bisericii împreună cu duşmanii lui personali, era doar un păcat neînsemnat.

Adevărul era că Melnik avea o putere reală şi că, datorită intervenţiei sale, Papa Pius al XII-lea oferise A.B.N.-ului – Blocul Antibolşevic al Naţiunilor – un puternic radio-emiţător. A.B.N. Era o organizaţie a emigranţilor din Europa centrală, cu o reputaţie destul de proastă.

Joseph Melnik avea şi anumite circumstanţe atenuante, cariera lui nefiind cea a unui preot de ţară. De naţionalitate iugoslavă, el se aliase în 1941 cu liderul croat Ante Pavelici, susţinut de către nazişti şi şeful celebrilor Ustaşi care, timp de un sfert de secol, făcuseră din terorism raţiunea lor de a trăi.

Datorită zelului său, Joseph Melnik ajunsese la rangul de vicar general al armatei regulate croate – Dolobranis – post cumulat la cel de confesor al poglavnicului[12] Pavelici.

El înconjura cu marea sa bunăvoinţă *koljaji*, unităţile speciale care torturau şi masacrau pe duşmanii lui Dumnezeu, adică pe şerbi şi pe comuniştii croaţi. Copiii erau asasinaţi în sălile de clasă, iar prizonierii erau măcelăriţi cu lungi pumnale cu lama arcuită. Convins că are dreptul acesta, părintele Melnik binecuvânta aceste orori.

Din când în când, îl spovedea pe bunul Ante Pavelici, pentru care, una dintre cele mai obişnuite distracţii era să le ceară discipolilor să-i aducă panere pline cu ochii scoşi ai inamicilor. „Toţi aceşti ochi nu vor mai vedea răul”, obişnuia să spună Joseph Melnik.

Când Wehrmacht-ul s-a prăbuşit, a plecat în Germania, unde Sturmbahnfuhrer-ul S.S. Walter Hagen, îi ceru să conducă anumite misiuni discrete la Vatican şi în alte părţi.

[12] Conducător, în limba croată (n.a.)

Era marea epocă în care anumite elemente din Vatican cochetau cu naziştii.

Acuzat direct de către ruşi în Directiva nr. 36 a Procesului de la Nurenberg, Joseph Melnik a putut să plece liber din Germania în 1945, datorită relaţiilor sale extrem de puternice. Dictatorul Batista îl primise în Cuba cu braţele deschise, iar aici, părintele Melnik şi-a reînnodat relaţiile cu Sfântul Scaun.

Din nefericire, venirea la putere a lui Fidel Castro l-a obligat să ia din nou drumul exilului.

Abia avusese timp să sară dintr-un avion în altul, ca să ajungă în Spania şi să facă slujba de înmormântare pentru fostul său şef, Ante Pavelici, mort în patul său, într-o mănăstire dominicană.

Părintele Melnik ar fi putut să îndeplinească cu înţelepciune discrete misiuni de spionaj prin lume, dar demonul aventurii îl subjugase: cu o mitralieră în mână, el a atacat în 1962 ambasada iugoslavă de la Bad Godesberg, care era un cuib de comunişti, ce conducea un comando al Confreriei cruciaţilor croaţi.

Din păcate, timpurile s-au schimbat iar şi poliţia vest-germană îl condamnă la cinci ani de închisoare, neavând nici un dram de respect pentru haina preoţească. Doar datorită intervenţiilor făcute de prietenii săi din Vatican, această pedeapsă a putut fi redusă la o treime. De atunci, i s-a cerut să se menţină în umbră şi să se mulţumească cu binecuvântarea unor mici asasinate anonime şi cu mici servicii diverse. Centrala grupării Ustaşilor s-a mutat în Australia, unde prospera în umbra a numeroase organizaţii catolice. Acest fapt îl obliga să circule destul de mult.

Dar călătoria sa în Danemarca avea ceva deosebit. De astă-dată, Joseph Melnik pusese interesele sale înaintea intereselor lui Dumnezeu.

El termină de băut chiar în momentul în care stewardesa îi aducea nişte pâine prăjită cu caviar. Langusta i se păruse delicioasă, la fel ca şi vinul Mouton-Rothschild care o acompaniase. Consultând lista de bucate, constatase cu

plăcere că Scandinavian Airlines era membră a Organizaţiei Bucătarilor, una dintre cele mai vechi societăţi gastronomice din lume. Şi acest lucru se putea constata imediat. Nefiind prea sensibil la farmecele stewardeselor, părintele Melnik se concentrase în exclusivitate asupra mâncării.

Profitând de un moment de neatenţie din partea vecinului său, el îşi desfăcu trei nasturi de la sutană şi scoase de la centură un revolver automat Luger P-08, care îi presa prea tare stomacul şi îl puse într-un buzunar.

Această armă fusese binecuvântată de un episcop margraf şi ţinuse locul sfeştocului în destul de multe împrejurări.

Părintele Melnik îşi mai turnă puţin whisky, îşi aprinse o ţigară şi murmură în grabă o rugăciune. În ciuda senzaţiei de confort pe care o avea în aparatul DC-9 ce zbura lin deasupra Alpilor, dorea să ajungă cât mai repede la Copenhaga.

În portofelul său, se afla o tăietură de ziar din presa din ajun, care relata aventura unui evadat din spatele Cortinei de Fier, Otto Wiegand, aflat şi el în drum spre Copenhaga.

În articol era menţionat şi fostul nume al transfugului, Ossip Werhun. Acest din urmă nume îl smulsese pe Joseph Melnik din plăcutele sale îndeletniciri de la Roma.

Ossip şi el trăiseră împreună momente foarte grele în primele luni ale lui 1945, imediat după înfrângerea Germaniei. De atunci, se despărţiseră, iar Melnik fusese sigur că tovarăşul său pierise.

Dumnezeu l-a ajutat să deschidă ziarul acela. Era o dovadă că Providenţa nu îl părăsise.

Este adevărat că părintele Melnik nu se deranja să facă această călătorie doar ca să-l strângă în braţe pe vechiul său prieten.

În noiembrie 1944, Ossip Werhun făcuse împreună cu el o mică excursie în Elveţia, mai precis, la Vaduz, în Lichtenstein, trimişi de către A.R.A.N.H.A., organizaţie susţinută de către S.S. Acolo, depozitaseră în seifurile băncii

elveţiene douăzeci şi cinci de milioane de dolari în diverse monede, iar apoi se întorseseră în Germania.

De atunci, se gândise adesea la aceşti bani. Cunoştea numărul de cont, iar cei care le încredinţaseră acei bani erau morţi de mult timp. Pentru a pune mâna pe bănet, nu era nevoie decât de semnătura lui Ossip Werhun alături de semnătura sa. Oamenii de la A.R.A.N.H.A. Nu erau proşti.

Treaba asta merita osteneala unei călătorii la Copenhaga.

Cu gândul la toate acestea, preotul nu-şi dădu seama când a zburat timpul. Vocea dulce a însoţitoarei de bord răsună:

— Este ora şaisprezece şi zece minute şi în câteva momente vom ateriza la Copenhaga. Vă rugăm să vă puneţi centurile.

Avionul făcu un viraj uşor, iar părintele Melnik observă apărând domul verzui ridicat pentru slava episcopului Absalon duşmanul de moarte al necredincioşilor din secolul al XIII-lea.

Minunată şi fericită privelişte!

*

* *

Pe pista de decolare din Tel-Aviv era o căldură înăbuşitoare. Deşi era doar luna iunie, canicula avea puterea să descurajeze chiar şi o invazie arabă.

Un avion super DC-8 al Companiei Scandinavian Airlines, aliniat în rând cu un Boeing El Al, semăna cu un homar prăjit la soare. Boeingul era aproape gol. Din cauza prostului obicei al arabilor de a ataca avioanele companiilor israeliene cu mitralierele şi cu grenadele chiar şi în străinătate, coeficientul de folosire al acestora înregistrase o scădere îngrijorătoare, din cauză că nu se putea cere pasagerilor ca, pe lângă vesta de salvare, să mai poarte şi o vestă antiglonţ...

În consecinţă, avionul norvegian era ticsit cu pasageri. Un megafon anunţa în limba ebraică:

— Pasagerii care pleacă cu destinaţia Zurich şi

Copenhaga, cu zborul Scandinavian Airlines 333, sunt rugaţi să se prezinte la poarta numărul 6 pentru a se îmbarca imediat.

Yona Liron se ridică şi se aşează la coadă, cu tichetul verde pregătit în mână. Îşi simţea inima strânsă. Din anul 1948, era pentru prima oară când părăsea Israelul. În jurul ei, familiile plecau în vacanţă în Peninsula Scandinavică, pentru a scăpa de cumplita căldură din Israel. Stewardesa îi luă tichetul şi îi ură: Vacanţă plăcută.

Yona se forţă să zâmbească. Halal vacanţă! Dacă tovarăşii de călătorie ar fi ştiut care este motivul deplasării ei…

Ea se aşează pe locul cu numărul 17 F, plăcut surprinsă de mărimea fotoliilor şi îşi legă centura, apoi îşi aşeză geanta pe genunchi. Un tremurat convulsiv o cuprinse dintr-o dată. De două zile se comportase ca o somnambulă. Exact din clipa în care citise în Yedioth Aharonuta articolul cu istoria lui Ossip Werhun.

Yona închise ochii: oare, o va putea recunoaşte? Nu mai exista nici o asemănare între fetiţa de doisprezece ani, înfometată şi costelivă şi femeia bronzată şi bine făcută care era ea acum.

Dar, oare, pe el îl va putea recunoaşte? Cu siguranţă că nu mai purta uniformă şi că îmbătrânise. Poate că era chel. Se strădui să şi-l imagineze fără păr, dar nu reuşi. Avionul super dc-8 începu să ruleze pe pistă. Simţi că o învăluie o tristeţe cumplită. Brusc îi reveni în minte imaginea gropilor imense din pădurea din Rovno, unde se afla întreaga ei familie. Toţi ştiau că vor muri. Bărbatul care le hotărâse soarta stătea lângă groapa cea mai mare. Ochii lui albaştri şi reci nici nu clipiseră când se auziră împuşcăturile. Pe mânecă avea ecusonul în formă de trident al partizanilor lui Bandera. Numele său era cunoscut în toată regiunea. Se numea Ossip Werhun.

Brusc, cineva o împinsese pe Yona peste un morman de cadavre, chiar în clipa în care grupul în care se afla pleca spre plutonul de execuţie. Ea rămase acolo, prea obosită ca

să se lupte şi auzise îngrozită salvele ce-i omorau părinţii şi surorile. Mai târziu, în noapte, ea fugise în pădure şi o găsiseră partizanii. Trecuse prin multe până să ajungă în Israel.

Dar toată viaţa ei încercase să dea de urma lui Ossip Werhun. După război, scrisese o groază de scrisori, dar fără nici un rezultat. Se gândise că este mort. Apoi, încetul cu încetul, amintirile se estompară. O dată pe an, la comemorarea zilei morţii familiei ei, Yona îşi aducea aminte de el. Până îi căzuse în mână acel ziar.

Avusese nevoie de patruzeci şi opt de ore ca să poată aduna banii necesari pentru călătorie. Nu ezitase nici o secundă. Nu ar fi putut trăi fără să facă ceva.

Uriaşul avion se dezlipi de pământ cu un huruit. Yona spuse în şoaptă o rugăciune scurtă. Nefiind obişnuită să călătorească, nu ştia daca vameşii o vor controla prin bagaje. I-ar fi fost greu să le explice prezenţa revolverului UZI şi a celor două încărcătoare.

*

* *

Fără nici o smucitură, avionul decolă şi începu să se ridice uşor deasupra Vienei, virând imediat către nord. Malko, încă adormit, abia îşi dădea seama că decolase. Alături de el, instalat în confortabilul fotoliu, Krisantem o sorbea din ochi pe stewardesa suplă şi graţioasă ca o fotografie din Vogue. El care se temuse de avion ca de poliţie, începuse să descopere plăcerile călătoriei. Mai ales când stewardesa se aplecă asupra lui şi îl întrebă dacă doreşte puţină şampanie înainte de a servi prânzul.

Luat prin surprindere, Krisantem acceptă, deşi el nu băuse niciodată băuturi alcoolice. Nu putea să-i facă nici un rău.

El se foi în fotoliul său, privindu-l pe Malko cu coada ochiului. Revolverul Astra, ascuns la centură, îl jena teribil. În ciuda promisiunilor făcute, nu putuse rezista. Fără Astra şi fără laţ, se simţea parcă despuiat.

Avionul atinsese altitudinea de zbor. Comandantul de

bord anunţă:

— Vom ajunge la Copenhaga la ora paisprezece şi zece, aşadar peste o oră şi treizeci şi cinci de minute. Temperatura aerului este de douăzeci şi două de grade Celsius.

Pentru Danemarca, era o căldură toridă.

Sorbind din cupa cu şampanie, Malko parcurgea cu privirea nota confidenţială pe care o primise de la Steve înainte de plecare. Era un curriculum vitae al bărbatului pe care urma să-l întâlnească la Skagen.

Acum era lămurit.

Pentru prima dată, această misiune părea că este într-adevăr o călătorie de plăcere şi de odihnă. Transfugul avea să fie mulţumit să încaseze cele cinci mii de dolari pentru primele cheltuieli şi să se îmbarce pentru Statele Unite, cu toate onorurile cuvenite trădării sale.

Munca lui Malko consta în a-l conduce la Ambasada americană din Copenhaga, unde urma să i se acorde statutul de refugiat politic înainte chiar de a-l cere. Apoi trebuia să stea cu el la hotelul *Royal* şi să-l urce în primul zbor al Companiei Scandinavian Airlines, cu destinaţia New York.

După aceea, Malko putea să-şi cumpere porţelanurile vechi, iar Krisantem, să hoinărească prin locurile rău famate din Nyhavn.

Până atunci, nu-i rămânea decât să se concentreze asupra pateului de gâscă. La urma urmelor, în avion mânca cel mai bine.

*

* *

Avionul dc-9 tocmai aterizase la Copenhaga. El se lipise uşor de uriaşul culoar prin care pasagerii puteau trece direct în aeroport, fără să se teamă de capriciile vremii.

Afară era o minunată vreme însorită. Stewardesele companiei scandinave stăteau aliniate pe culoar, ca nişte fetiţe.

Deodată, o voce feminină spuse în limba germană:

— *Hoheit Malko*?

El se întoarse, crezând că a sosit în alt aeroport. Tânăra care îi zâmbea, părea că se născuse la Bangkok sau la Tokio.

Era foarte brună, iar ochii migdalaţi şi oblici, erau ai unei asiatice. Mică de statură şi cu picioare foarte fine, ea era îmbrăcată cu un taior de culoare deschisă.

— Eu sunt, răspunse Malko.

Mai bine era să-şi fi pus ochelari fumurii. Ochii săi aurii îl trădau întotdeauna. Tânăra femeie îi întinse o mână fină şi delicată.

— Mă numesc Lise Kistrup. Lucrez la Ambasada americană, în biroul domnului Clark şi trebuie să am grijă ca sejurul dumneavoastră aici să decurgă cât mai bine. De altfel, eu vă voi însoţi până la Skagen…

Asta, da, era o surpriză plăcută. Lise îl ajută la trecerea rapidă a bagajelor, apoi se treziră în holul pentru cursele interne. Malko nu se putu abţine să nu o întrebe:

— Chiar sunteţi scandinavă?

Lise izbucni în râs.

— Bunicul meu este din nord. Am sânge de eschimos şi de lapon. De ce? Mă găsiţi urâtă?

Malko se grăbi să o convingă de contrariu. Lise părea foarte nerăbdătoare la gândul călătoriei.

— Îmi pare atât de bine, îi mărturisi ea lui Malko. Mă cam plictiseam în biroul meu. Am posibilitatea să particip la o aventură de care scriu toate ziarele…

Malko tresări:

— Cum? Dar eu credeam că totul se petrece în cel mai mare secret.

Fata râse înveselită.

— Nici pomeneală. De trei zile, cotidianele norvegiene nu vorbesc decât de asta…

Dacă l-ar fi avut pe Steve în faţa ochilor, l-ar fi strâns de gât. Furios, o întrebă:

— Dar cine a lansat ştirea aceasta?

Dând din umeri, Lise spuse:

— Cred că ştirea vine de la Oslo… De ce? Este grav?

— Depinde, făcu Malko gânditor.

Acum, toate datele problemei se schimbau radical. Înţelegea prea bine de ce fusese ales chiar el, un agent încercat, să îl întâmpine pe Otto Wiegand, în locul unui obscur funcţionar de ambasadă.

Tânăra daneză îi întinse un plic voluminos.

— Aveţi aici cele cinci mii de dolari pe care trebuie să i le daţi acelui domn.

Malko băgă plicul în buzunar. Era plata lui Iuda. Nimic nu era nou sub soare.

— Vă contrariază ceva?

— Nu, nimic, răspunse Malko, mai sobru ca niciodată.

Capitolul V.

Mirosul de peşte l-ar fi făcut să cadă mort chiar şi pe un dihor. Malko încercă zadarnic să tragă în piept un strop de aer proaspăt. La Skagen, totul mirosea a peşte: cafeaua de la micul dejun, cearceafurile, chelneriţa îngrijit îmbrăcată şi chiar pereţii hotelului.

Cât despre Krisantem, acesta se închircise de tot din cauza mirosului îngrozitor, care îi aducea aminte de mirosul abatoarelor din Coreea. Numai Lise nu părea incomodată, deşi, din când în când, ducea la nas o batistă îmbibată cu apă de colonie.

Satul Skagen consta, de fapt, din port, o stradă principală şi două fabrici enorme pentru conservarea peştelui, care lucrau zi şi noapte, alimentate de o flotilă întreagă de pescadoare. Stoluri imense de pescăruşi se roteau în jurul clădirilor cenuşii, ciugulind din cuvele descoperite.

În ajun, odată ajunşi la Aalborg, Malko, Lise şi Krisantem se instalaseră la cel mai bun hotel, *Scandia*. Agasat de mirosul îngrozitor, Malko abia reuşise să adoarmă. Ca să se consoleze, îşi aşezase pe noptieră o fotografie panoramică ce reprezenta castelul său şi agăţase în dulap cele şase costume din stofă de alpaca. Îi plăcea să fie bine îmbrăcat.

Ei plecară în port. *Ragona* urma să sosească în cursul dimineţii. Malko opri maşina în faţa unei clădiri din cărămidă roşie.

Ancorate la chei se aflau zeci de vase de pescuit. Timpul continua să fie foarte urât şi valurile cenuşii se abăteau asupra cheiurilor lăsând în urma lor un puternic miros de peşte. După vremea însorită din Copenhaga, era neplăcut să te trezeşti în frig şi furtună.

Întovărăşit de Lise, Malko pătrunse în clădirea din cărămidă roşie, pe frontonul căreia era scris: „*Haagenmeister*”. Aici era Căpitănia portului.

Un bărbat voinic, doar în cămaşă, morfolea o ţigară aşezat într-un fotoliu, în faţa unor hărţi marinăreşti şi a unor

fotografii ce înfăţişau vapoare. Într-un colţ, se afla un imens radioemiţător. Danezul îi salută pe cei doi vizitatori cu un fel de mormăit şi îşi continuă lectura ziarului local.

Lise începu să vorbească în limba daneză şi atunci tipul catadicsi să-şi lase ziarul de-o parte. Daneza dorea să afle cum trebuia procedat ca să nu rateze întâlnirea cu naufragiatul de pe vasul *Ragona*.

Această întrebare mobiliză toate facultăţile intelectuale ale interlocutorului său. Uzina ar fi avut suficient timp să umple trei containere cu peşte până ca individul să dea un răspuns. După el problema era foarte simplă: nici un vapor mare nu putea să intre în portul Skagen. Scuza era providenţială pentru toţi cei care cunoşteau mirosul acestui loc... Din cauza aceasta, o şalupă din port se deplasa la două sute de mile în întâmpinarea Rago*nei şi* aducea pasagerul chiar la clădirea care servea ca punct vamal, aflată undeva în spatele docurilor.

— Este posibil să ne urcăm pe acea şalupă? întrebă Malko care ascultase conversaţia şi înţelesese câte ceva.

Danezul clătină din cap.

— Nu. Este rezervată doar persoanelor oficiale.

Malko nu mai insistă. Ştia că nu va obţine mai mult de la căpitanul portului. În plus, marea era foarte agitată. El îi făcu un semn Lisei ca să-l urmeze, când, deodată, danezul spuse:

— Ce vreţi cu toţii de la tipul ăla?

Malko rămase cu mâna pe clanţa uşii, crezând că nu a înţeles bine.

— Cum cu toţii?

Căpitanul catadicsi să-şi scoată ţigara din gură ca să poată preciza:

— Sunteţi a treia persoană care vrea să meargă cu şalupa după el. Fără a-i pune la socoteală pe ziarişti.

Pe ziarişti, Malko îi văzuse la hotel. Acum, ei aşteptau într-un grup compact, aproape de clădirea vamei. Dar cine erau ceilalţi?

Ochii săi de aur se făcură verzi. Iată ceva ce nu fusese

prevăzut în programul de odihnă prevăzut de David Wise. Din nefericire, după toată publicitatea făcută în presă, putea să se aştepte la ce era mai rău.

Danezul începu să enumere:

— Păi da, lunganul cu părul alb, preotul, micuţa doamnă şi dumneavoastră. În total, patru…

— Dar ce v-a spus fiecare? insistă Malko, sperând să afle mai mult.

Căpitanul îi făcu cu ochiul.

— La fel ca dumneavoastră. Au venit separat…

După un scurt timp de gândire, adăugă:

— Dacă nu aş fi obligat să stau lângă aparatul de emisie-recepţie, aş merge şi eu. Nu am văzut niciodată un spion adevărat…

Se părea că nu era singurul de această părere. Lise, nevinovată, nu vedea nimic rău în toate acestea. Ea se mulţumea să-l soarbă din ochi pe Malko. Şi danezii erau blonzi, dar nu aveau nici eleganţa şi nici ochii lui.

— Unde am putea găsi un vaporaş? întrebă Malko.

Danezul făcu un semn către port.

— Acolo, jos. Şalupele nu ies azi în larg. Marea este prea agitată.

Malko o luă pe Lise şi se urcară în Ford. După ce străbătură o sută de metri, ei ajunseră în locul unde erau amarate şalupele. Duhoarea ce domnea aici era de nesuportat. Ca şi cum n-ar fi simţit nimic, membrii echipajelor trebăluiau, executând tot felul de lucrări de întreţinere.

Primul marinar cu care vorbi Lise îi refuză categoric. Tocmai terminase de vopsit vaporul şi nu avea chef să iasă din port pe o asemenea vreme.

Ea nu avu succes nici cu următorii doi. Pur şi simplu îi întoarseră spatele, făcându-se că nu înţeleg.

Alte două şalupe erau pustii. Malko se uită la ceas.

Mineralierul urma să sosească peste o oră şi jumătate. Nu mai avea timp de pierdut. Deodată, un danez cu părul aproape alb, ce încăleca o bicicletă veche de un secol, se

opri lângă ei şi îi întrebă ce doresc.

— Vreau să ies în larg imediat, îi explică Malko. Cu un vapor rapid.

Celălalt clătină din cap şi le arătă un trauler mai mare decât celelalte vase din jur.

— Încercaţi cu *Sandfjord*, este cea mai rapidă navă din port. Este a unchiului meu. Dacă vreţi, pot să-l întreb…

Unchiul, un tip în vârstă, de proporţii impresionante, ascultă propunerea lui Malko cu un aer viclean şi răspunse într-un dialect aproape neinteligibil pentru acesta. Lise îi traduse:

— Spune că nu are chef să iasă în larg pe furtuna asta.

Malko trebui să-i explice că trebuia să plece imediat, pe orice fel de vreme, ca să iasă în întâmpinarea *Ragonei*.

Urmă un răstimp de tăcere, apoi unchiul scoase două cuvinte pe care Malko nu le înţelese. Nepotul îi traduse:

— În cazul acesta, vrea cinci sute de dolari.

Era reconfortant să afli că renumele dolarului ajunsese şi în acest port pierdut din Marea Baltică.

— Dacă am pleca imediat, ar putea ieşi în întâmpinarea cargoului înaintea celorlalţi?

Din explicaţiile date de danez reieşi că, în afară de *Queen Elisabeth*, nu mai era nici un vas mai rapid ca *Sandfjord* în acea parte a lumii.

— Dau patru sute de dolari dacă plecăm imediat, oferi Malko scoţând din buzunar un teanc de bancnote.

Danezul avu un moment de ezitare, apoi întinse mâna către bancnote. Atâta câştiga într-o săptămână de pescuit.

Malko se urcă pe pasarelă.

— Plecăm imediat, ordonă el. Lise, ar fi mai bine să vă întoarceţi la hotel. Anunţaţi la Copenhaga că prietenul nostru pare foarte căutat.

Tânăra s-ar fi dus mai degrabă cu Malko, dar era prea intimidată ca să-i discute ordinele. Ea se urcă în maşină, în locul lui Krisantem.

Bombănind într-una, unchiul adună vreo trei marinari şi, împreună cu nepotul, începu să pună motorul în funcţiune.

Krisantem se uita la trauler cu o privire îngrijorată.

— Vino, Elko, din păcate s-ar putea să am nevoie de tine, spuse Malko.

Deja verde la faţă, turcul se supuse şi se instală la pupa vasului, ţinându-se cu amândouă mâinile de bastingaj. Malko ar fi dat orice ca să afle cine erau cei trei concurenţi ai săi şi, mai ales, unde se aflau aceştia. El îi explică danezului ce vrea. Unchiul dădu din cap şi despături o hartă unsuroasă în cabina minusculă rezervată comandantului.

— Iată locul în care va merge vasul pilot, spuse el. Noi vom merge la cincisprezece mile mai la vest, acolo unde nu ne pot urmări celelalte vase. Marea este mult prea agitată. O să ne zgâlţâie un pic, vă avertizez.

— Cu atât mai rău, făcu Malko viteaz.

Cinci minute mai târziu, parâmele fură dezlegate şi traulerul ieşi din port. Când trecură pe lângă vasele în care se fabricau conservele, Malko trebui să se ţină de nas. Alb la faţă, Krisantem nu mai scotea nici un cuvânt. Atât cât erau protejaţi de capul Skagen, dracul nu era chiar atât de negru. Tangajul ambarcaţiunii era suportabil şi, în cabină, Malko reuşea să reziste onorabil, cu condiţia să stea cu capul afară. Brusc, avu impresia că traulerul a fost luat de un vârtej. Partea din faţă se scufundă doi metri, cabina păru că se sfărâmă, iar huruitul motorului crescu îngrijorător.

La cârmă, unchiul mormăi:

— Începe distracţia…

Într-adevăr, nu mai era de glumit. Parcă o mână de gigant se distra scuturând vasul în toate direcţiile. În cinci minute, Malko îşi simţi stomacul în gât. Pe bâjbâite, deschise uşa şi ţinându-se de ce putea, se urcă pe punte. Acolo cel puţin putea respira aer curat.

Primul val îl luă prin surprindere şi puţin lipsi să-l ia cu totul peste bord. Ud până la piele, el ezită să intre la adăpost. Numai gândul la duhoarea emanată de puloverul unchiului îi întorcea stomacul pe dos. Prefera să facă o congestie pulmonară…

— Când vom ajunge? îl întrebă el pe danez.

— Cam într-o oră…

Tocmai în acel moment se găsi Krisantem să dea mâncare la peşti. Aplecat pe marginea bastingajului şi muiat până la piele, sughiţa de mama focului. El îndreptă spre Malko o privire atât de disperată, încât acesta fu cuprins de milă.

— Nu mai durează mult, strigă el.

Krisantem nu mai reacţiona. Ar fi putut fi aruncat peste bord, fără ca să opună nici cea mai mică rezistenţă. În acea clipă, nu-şi dorea decât să naufragieze. Nimic nu putea fi mai rău decât balansul şi furtuna asta.

Malko scrută marea de jur-împrejur. Nu se vedea nici un vapor. Când vasul se cocoţa pe creasta unui val, vizibilitatea era mai mare de o milă. Dacă aveau norocul să rămână în viaţă, ei ar fi fost primii care ar fi ajuns la *Ragona*.

Calvarul continua monoton şi înfricoşător. Krisantem părea că se turteşte din ce în ce… De bine, de rău, Malko încă mai rezista.

Deodată, unchiul scoase un urlet gutural şi întinse mâna către mare.

La orizont, în valurile cenuşii, se vedea un punct negru. Danezul strigă:

— Iată vaporul!

Profitând de o clipă de acalmie, Malko luă binoclul şi-l îndreptă către punctul îndepărtat. Într-adevăr, era un vapor destul de mare.

Mai trecu un sfert de oră. Nava necunoscută se apropiase considerabil. Părea uriaşă şi avea o viteză de aproximativ cincisprezece noduri la oră. Malko se apropie de cabină.

— Încercaţi să luaţi legătura cu ei prin radio!

Unchiul butona deja un mic radioemiţător, care cunoscuse şi timpuri mai bune. După cinci minute, el se dădu bătut.

— Nu reuşesc. Ori cei de acolo nu sunt pe recepţie, ori nu suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Asta mai lipsea. Malko nu-şi dădea seama cum aveau să

oprească acel mastodont. Faţă de trauler, mineralierul avea nişte dimensiuni mai mult decât impresionante. Îl întrebă pe danez, care îndreptase cârma direct spre vapor. El apucă în mâna stângă un megafon pe care i-l întinse lui Malko.

— Când vom fi aproape de ei, încercaţi să-i strigaţi prin drăcia asta. Este mai sigură decât radioul...

Avea în faţa lui un alt inamic al progresului.

Se mai scurse un sfert de oră. Cu portavocea în mână, Malko se instală lângă ceea ce mai rămăsese din Krisantem.

Vaporul era gigantic. Traulerul îl ocoli cu uşurinţă, ca să ajungă în paralel cu el. Pe puntea mineralierului apărură mai multe siluete, care se uitau cu mirare la micul trauler.

Malko începu să strige prin portavoce, mai să-şi scuipe plămânii:

— Otto Wiegand! Otto Wiegand! Otto Wiegand se află la bord?

Puterea megafonului era surprinzătoare. Pe vas se produse forfotă şi un bărbat ce purta un pulover roşu cu guler pe gât se aplecă peste bastingaj. Malko nu avea decât o fotografie veche de douăzeci de ani şi distanţa era prea mare, dar presupuse că era vorba de neamţ. El repetă apelul.

Bărbatul cu pulover roşu îşi agită braţele în semn de bun venit, apoi se retrase. Malko avu o inspiraţie subită, care, cu siguranţă, l-ar fi uimit pe David Wise.

— Rinaldo, strigă el prin portavoce, Rinaldo, mă auziţi?

Era numele de cod dat neamţului de către Wild Bill Donovan.

De data asta, bărbatul se aplecă peste bastingaj, gata să cadă în mare, agitând frenetic mâinile.

Cu siguranţă, era chiar Ossip Werhun zis şi Otto Wiegand.

— Vă veţi îmbarca cu noi, ordonă Malko la megafon.

Era metoda cea mai simplă de a evita întâlnirile stânjenitoare.

Pe puntea mineralierului, bărbatul cu pulover roşu discuta cu un marinar uriaş, cu chipiu pe cap, care părea să fie căpitanul vasului.

Micul trauler începuse să gâfâie rău de tot. În ciuda promisiunilor făcute de „unchiul”, vasul nu era făcut pentru asemenea viteză. Tăblăria punţii vibra puternic sub tălpile lui Malko. Dacă *Ragona* nu oprea, riscau să rămână cu mult în urmă. Pe puntea mineralierului discuţia nu se mai termina odată. Gesturi violente o întovărăşeau. Malko apucă din nou megafonul.

— Opriţi, trebuie să-l luăm pe Otto Wiegand cu noi.

Malko avu impresia că mineralierul accelerează… Nu mai exista decât o singură soluţie, deşi era deosebit de riscantă.

Ţinându-se cu mâinile de hobane, el se întoarse în cabina de comandă. Cu faţa îngrijorată, unchiul ţinea cârma cu amândouă mâinile.

— Ce au răspuns? întrebă el adăugând şi o înjurătură.

— Trebuie să le tăiem calea, sugeră Malko. Putem să mergem un pic mai repede?

— Da, dar nu pentru mult timp, altfel îmi explodează motorul, făcu danezul. Treaba e că nu pot să tai calea vaporului. Este ilegal.

— Nu avem încotro. Vă promit că nu veţi avea nici un fel de neplăceri din partea autorităţilor. Voi aranja eu…

Bătrânul danez era însă încăpăţânat. El scutură din cap şi se concentră asupra cârmei ca şi cum Malko nu ar fi existat, acesta se îndreptă către Krisantem. Turcul avea o figură descompusă şi verzuie.

— Trebuie să-l convingi pe danez să-i bareze drumul *Ragonei*. Pe mine mă refuză.

Krisantem începu să sughiţă disperat, prăbuşit peste bară.

— Nu pot, spuse el cu o voce care stârnea mila, nu mi-e bine deloc.

Dacă şi valorile cele mai sigure se prăbuşeau… Malko se îndreptă iar către dunetă, hotărât să facă orice. Era timpul să deschidă plicul cu dolari. El scoase cinci foi de câte o sută şi le flutură sub nasul danezului.

— Dacă se întâmplă ceva, vă plătesc vasul, promise el.

Din fericire, danezul nu ezită mai mult de o secundă.

Înhăţând banii, el răsuci puternic cârma la tribord. Era şi timpul.

Din depărtare, se vedea deja pata galbenă a vasului pilot, aşteptat de ceilalţi…

Traulerul începu să se apropie de *Ragona*.

De data asta, la bordul acestuia se produse o anumită reacţie. Căpitanul mineralierului îşi îndreptă pumnul spre el.

O smucitură violentă fu cât pe-aci să-l arunce pe Malko în mare. Micul trauler se legăna ca o scândură prinsă de o tornadă tropicală.

Huruitul motorului crescu. Centimetru cu centimetru, el ajunseră din urmă giganticul vas.

Malko privea neliniştit cum micul trauler se apropie de periculoasa cocă a *Ragonei*. Dacă acesta nu oprea imediat, îi spulbera.

Avură nevoie de încă cinci minute ca să depăşească mineralierul cu câteva zeci de metri. Atunci, lent, danezul începu să vireze, semnalizând cu sirena. Dacă norvegianul o făcea pe surdul, urma să-i facă praf cât ai zice peşte. În spatele lor se ridica prova *Ragonei*, ameninţătoare ca un pinten…

Extrem de încet, unchiul reduse viteza. Mai multe capete se aplecară peste bastingaj, iar înjurăturile lor se pierdură în vânt. Între etrava cargoului şi trauler nu mai rămăseseră decât câţiva metri. Pe Malko îl trecură sudori reci. Mineralierul nu prea avea de ales, pentru că traulerul era mult mai uşor de manevrat. Acesta era atuul lor cel mai bun.

Krisantem privea chiorâş la toate manevrele, prea bolnav ca să-i mai fie frică de ceva. Pentru el era preferabil un naufragiu decât tot chinul ăsta…

Aşteptarea se prelungi două sau trei minute ce părură interminabile. Apoi, distanţa între trauler şi *Ragona* începu să crească. Acesta din urmă, îşi încetini viteza, fie ca să oprească, fie ca să intenteze o eschivă la dreapta sau la stânga.

— Micşoraţi viteza, îi ordonă Malko danezului. Trebuie să

păstrăm intervalul acesta între vase.

Zgomotul produs de motor se atenuă. Mineralierul îşi opri motoarele. Ca şi cum ar fi fost legate cu nişte fire invizibile, cele două ambarcaţiuni încetiniseră în acelaşi ritm. Le mai trebuia o milă ca să oprească complet. Malko apucă megafonul.

— Otto Wiegand!

Bărbatul cu pulover roşu apăru imediat, strigă ceva neinteligibil şi gesticulă.

În acelaşi moment, mai mulţi marinari începură să deruleze peste bord un fileu din sfoară cu ochiuri mari. Danezul manevra traulerul la viteză redusă, încercând să se apropie cât mai mult de monstrul marin. Fiecare val putea să-i arunce în coca de oţel.

Otto Wiegand încălecă bastingajul şi începu să coboare pe corzile fileului. Când ajunse la capătul lui, el se întoarse, iar Malko putu să-i vadă chipul. Ochii duri şi clari ca două safire contrastau cu faţa trasă de oboseală. Era aproape pleşuv, dar întreaga lui fiinţă emana o energie fantastică. Era suficient să-l priveşti cum se prinde de corzi…

Doi metri îl mai separau de puntea traulerului.

— Săriţi, îi strigă Malko prin megafon.

Era şi timpul. Mineralierul îşi pusese motoarele în funcţiune. Danezul acceleră şi el puţin şi pupa traulerului se apropie la un metru de *Ragona*. Bărbatul se balansa în aer deasupra lor.

— Săriţi, repetă Malo.

Otto Wiegand îşi dădu drumul, se rostogoli pe punte până se propti cu spatele de un troliu. O clipă rămase ca ameţit. Când îşi reveni, se scutură ca o pisică, dar se vedea că este încordat, după maxilarele încleştate ameninţător. Avea peste cincizeci de ani, dar umerii lui laţi impuneau respect…

Malko se îndreptă către el, cu un zâmbet larg şi cei doi se instalară de bine, de rău, pe un maldăr de năvoade.

— Am avut motive întemeiate că să opresc vaporul dumneavoastră în plină mare, începu el să spună.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt prinţul Malko Linge. Să zicem că avem prieteni comuni. Asta în cazul în care sunteţi cu adevărat Rinaldo. Acest nume v-a fost atribuit cu mulţi ani în urmă, prin 1945, nu-i aşa?

Otto Wiegand nu răspunse, dar se destinse uşor. Acum, traulerul se îndepărta de *Ragona* cu viteză maximă. Neamţul privi către uriaşul mineralier cu o ironie nesfârşită în priviri, apoi murmură în limba germană:

— Sunt bucuros că am plecat de pe gunoiul ăla!

— Dar v-a salvat viaţa, remarcă Malko tot în germană.

Wiegand îşi dezveli dinţii de aur într-un fel de râs lipsit de bucurie…

— Aşi, nu puteau proceda altfel. Ticălosul de căpitan voia să mă dea pe mâna ruşilor!

Dintr-o dată, chipul i se întunecă şi mormăi:

— La urma urmelor, aş putea să aflu şi eu cine sunteţi cu adevărat?

Malko zâmbi.

— În după-amiaza asta vă voi conduce la Consulatul Statelor Unite din Copenhaga. Acolo, veţi avea o întrevedere cu însuşi consulul, care a avut grijă să vă pună la dispoziţie o persoană fermecătoare ca ghid pentru sejurul dumneavoastră danez. Până ce vă veţi urca în avionul pentru New York.

— Nu vreau să merg acum la New York, îi tăie vorba cu brutalitate Wiegand. Şi nimeni nu mă va putea forţa.

— Nu se pune problema ca să fiţi forţat, îl asigură Malko. Credeam doar că nu aveţi intenţia să vă stabiliţi în Danemarca. Iar Statele Unite îmi par un loc foarte sigur, mai ales în cazul dumneavoastră…

Buzele subţiri ale lui Otto Wiegand se strâmbară într-un rânjet plin de cruzime.

— Aşa de sigur ca şi în cazul Haynamen[13]…Mai întâi trebuie să merg la Stockholm, după aceea, vom mai vedea.

Malko înălţă din umeri.

[13] Complice al colonelului Abel, lichidat de ruşi după trădarea sa (n.a.)

— Veţi face ce doriţi. Eu am doar obligaţia să vă înmânez o anumită sumă de bani şi să am grijă să obţineţi o viză de intrare în Statele Unite. Apoi, este treaba dumneavoastră ce faceţi...

— Cum un urs capturat face ce vrea în grădina zoologică. Cu condiţia să nu încerce să plece de acolo...

Malko simţi un sentiment de antipatie crescândă vizavi de acest personaj.

— Acum odihniţi-vă, îi spuse el. Vă rog să mă scuzaţi pentru o clipă, trebuie să vorbesc cu căpitanul.

Krisantem, sprijinit de cabină, privea cu nesaţ ţărmul care se apropia văzând cu ochii. Danezul, la cârmă, nici nu întoarse capul când Malko i se adresă:

— Câţi bani mai vreţi ca să continuaţi drumul spre sud, direct spre Copenhaga?

Fu nevoit să repete întrebarea ca celălalt să-şi întoarcă faţa spre el.

— la mai lăsaţi-mă în pace. Mi s-a acrit de toate poveştile astea. Ne vom întoarce la Skagen.

Resemnat, Malko scoase din nou teancul de bancnote din buzunar şi îi întinse cinci. Era tariful obişnuit.

Danezul respinse cu demnitate mâna întinsă. Treaba devenea serioasă. Malko mai adăugă cinci bancnote. Dacă ajungea la Copenhaga, ar fi evitat toate problemele.

De astă dată, danezul lăsă cârma şi se întoarse spre el ameninţător.

— Lăsaţi-o baltă. N-am chef să putrezesc la mititica. Tipul ăla trebuie să treacă prin vamă şi pe la postul de poliţie. Nu vreau să mă trezesc fără permisul de pescuit. Nu mi-l va putea da înapoi nici unul dintre grangurii dumitale.

Malko încercă să parlamenteze, dar sarcina sa nu era deloc uşoară. Din punct de vedere oficial, el era un nimeni. Desigur că, ajutat de Krisantem, ar fi putut deturna traulerul spre Copenhaga. Dar risca să intre într-o închisoare daneză pe cel puţin doi ani. Chiar în cazul unei închisori moderne, era cam multişor.

Mut şi neînduplecat ca zeul Neptun, danezul menţinea

ferm direcţia spre Skagen. Malko nu mai avu încotro şi trebui să accepte situaţia.

El se întoarse către neamţ şi se aşeză pe maldărul de năvoade. Traulerul tocmai trecuse de capul Skagen şi marea era mai domolită. Krisantem mai sughiţă o dată şi apoi se linişti.

— V-am reţinut o cameră, spuse Malko. Imediat după ce îndepliniţi toate formalităţile vamale, veţi putea să vă odihniţi puţin înainte de a lua avionul către Copenhaga, la Aalborg. Există un zbor la ora şaptesprezece şi patruzeci şi cinci, cu un DC-9.

Otto Wiegand mormăi aprobator şi răspunse:

— Eu trebuie să merg la Stockholm. Imediat.

— De ce la Stockholm?

Otto Wiegand ezită o clipă înainte de a răspunde:

— Soţia mea, Stéphanie, mă aşteaptă acolo. Era prea periculos să fugim împreună.

Malko clătină din cap cu o simpatie puţin cam forţată. Cu siguranţă că era vorba de o matroană oribilă.

— Îmi dau seama. Dar aţi putea să-i telefonaţi. O să intervin la ambasadă ca să i se faciliteze călătoria.

Neamţul nu părea să aibă prea mare încredere în ambasade.

— Prefer să mă duc eu după ea…

La urma urmelor, era vorba de soţia lui.

Până la ţărm mai era doar o milă. În depărtare, mineralierul se apropiase de pata galbenă a vaporului pilot.

Un sfert de oră mai târziu, treceau pe lângă pescadorul pe care se conserva peştele. Otto Wiegand strâmbă din nas şi se întoarse spre Malko.

— Sunt abatoare pe aici, sau ce?

Malko îl puse la curent.

— Oamenii se obişnuiesc cu timpul, spuse el.

Observaţia părea rezonabilă, atât timp cât oamenii de aici continuau să se reproducă…

Doi poliţai în uniformă aşteptau pe chei, încercând să stăvilească valul de reporteri şi fotografi care se îmbulzeau.

Malko scutură furios din cap. În privinţa discreţiei, era o adevărată reuşită…

Otto Wiegand fu imediat înconjurat de poliţişti, dar Malko nu avu voie să-l întovărăşească în interiorul micii barăci de lemn a vamei. El rămase afară cu ziariştii. Din fericire, Lise, ca reprezentantă oficială a Ambasadei Statelor Unite, putuse să intre cu el înăuntru. Ea îi făcu lui Malko un semn vesel cu mâna.

El se aştepta ca totul să se termine în cinci minute. Dar, după un sfert de oră, Lise, strălucitoare în taiorul ei alb, la care era asortată o tocă, ieşi din baracă având un aer îngrijorat.

Doi necunoscuţi, îmbrăcaţi în lodene verzi, o însoţeau. Ea veni direct spre Malko, ce o aştepta în maşină.

— Avem probleme. Nu au sosit încă de la Copenhaga documentele prin care se autorizează intrarea lui Otto Wiegand în Danemarca, deşi am trimis la Ministerul de Interne fotocopia pozei sale.

Asta chiar că era culmea!

— Atunci, îl vor arunca în apă?

Lise se făcu roşie la faţă.

— O, nu! Aceşti doi domni sunt de la Ministerul de Interne. Otto Wiegand va trebui să aştepte la hotelul *Scandia*, până la sosirea documentelor. S-ar putea să dureze o zi sau două.

Cei doi tipi în lodene aprobară cu un aer grav. Malko abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Acesta i-ar fi putut risipi furia. Dacă cei doi nu erau agenţi, atunci Krisantem era Marele Muftiu de la Ierusalim. Mirosul de peşte părea să-i deranjeze şi pe ei, căci inspirau cu grijă pe gură.

Îi aminteau de cele două „gorile” ale sale, Chris Jones şi Milton Brabeck, în versiune denicotinizată…

— Bine, atunci să mergem la hotelul *Scandia*, consimţi el resemnat. Nu de alta, dar mi-e frică să nu-l arunce în mare.

Lise se întoarse în micuţa baracă şi temperatura se ridică imediat cu câteva grade. Funcţionarul de la Biroul de imigrări ar fi acordat ei, personal, toate vizele din lume şi

chiar mai mult.

Tânăra ieşi însoţită de Otto Wiegand, care făcea spume la gură. Era atât de înfuriat, încât părea gata să facă un infarct. El se aruncă în maşină îmbrâncind-o pe Lise şi-i strigă lui Malko:

— Unde pot găsi un telefon? Unde? Trebuie să dau imediat un telefon!

Din fericire, în cinci minute ajunseră la *Scandia*. Otto ţâşni din maşină şi se repezi spre intrare, unde îl întâmpină un grup compact de ziarişti şi fotografi.

— Ne vom distra puţin, zise Malko. Şi eu care credeam că voi lua avionul chiar în seara asta!

Lise îi adresă o privire încărcată de reproşuri.

— De ce vă grăbiţi să plecaţi atât de repede? În trei zile am putea fi la Saint-Jean, unde v-aş arăta câte ceva din frumuseţile ţării mele…

Printre care se afla inclusă şi ea, desigur. Ca orice bună scandinavă, Lise, fiică de diplomat, alterna obligaţiile oficiale impuse de ambasadă cu necesităţile temperamentului ei. La vârsta de douăzeci şi şase de ani, ea căpătase o solidă experienţă sexuală, pretextând că-i va folosi mai târziu, în viaţa de femeie măritată.

Malko, cu ochii lui aurii, accentul nemţesc şi distincţia sa princiară, se încadra perfect în programul ei. În avion îi arătase fără nici o rezervă câteva fotografii în care era nudă, motivând că vrea să se laude cu bronzul ei integral.

Simţind că este vexată, Malko îi luă mâna şi i-o sărută. Dar inima sa nu era aici. Se gândea la Alexandra.

Aceasta îl prevenise că, dacă îşi prelungeşte sejurul la Copenhaga mai mult de trei zile, îl va înşela cu grădinarul şi asta numai la început. La nedreptatea socială se adăuga şi trădarea.

Dacă ea ar fi văzut-o pe Lise, ar fi jupuit-o de vie.

Ei intrară într-un hol mititel. *Scandia* semăna mai degrabă cu o pensiune familială decât cu un hotel. Cele mai multe camere se aflau într-o anexă, la o sută de metri de acolo. Erau micuţe, curate şi impregnate de DUHOARE.

Malko tocmai se întreba unde dispăruse neamţul, când acesta ieşi dintr-o cutie gen cabină telefonică şi se repezi spre ei. În ochii lui albaştri se citea disperarea.

— Am telefonat la Stockholm. Ea nu se află acolo.

Era înnebunit şi distrus. Nu mai rămăsese nimic din bărbatul dur şi inuman ce coborâse de pe *Ragona*.

— Poate că a ales alt hotel sau nu a sosit încă acolo, sugeră Malko.

Otto Wiegand rămase ţintuit în mijlocul holului, fără să răspundă, cu ochii privind în gol, gata să traverseze Kattegat înot. Malko îl prinse de braţ.

— Oricum, avem timp să luăm prânzul. De altfel, sunteţi obligat să staţi aici până la noi ordine.

Neamţul se lăsă condus până în restaurant. Aici nu era prea multă lume. Cei mai mulţi comeseni aveau figuri de danezi. Malko remarcă o tânără extrem de bronzată, cu părul negru şi cu nasul în vânt, care nu-l slăbea din ochi nici o clipă.

Stătea singură la o masă, în faţa unei ceşti cu cafea, de care nu se atinsese deloc. În mod inexplicabil, Malko simţea că prezenţa acestei femei acolo este deplasată, dar nu îşi dădea seama de ce. Din cauza mirosului greu ce domnea peste tot, Skagen nu era vizitat de turişti… Iar căpitanul portului îi vorbise de trei persoane care îl căutaseră pe Otto Wiegand.

El nu avu timp să se mai gândească. Un personaj aşteptat îşi făcu apariţia în uşa sălii de mese.

Era un preot cu trup atletic, îmbrăcat într-o sutană croită dintr-un material lucios. Sub haine, se ghicea însă o burtă rotundă pe care o purta ca pe sfântul sacrament. Ceea ce îţi sărea imediat în ochi erau urechile sale imense, transparente şi gelatinoase; semănau cu nişte jucării din plastic, din acelea care se agaţă în maşini. O chelneriţă îi ieşi în întâmpinare şi, neştiind ce atitudine trebuie să adopte, făcu un fel de reverenţă.

Brusc, preotul dădu cu ochii de Otto Wiegand şi scoase un adevărat strigăt de bucurie.

În trei salturi, el traversă sala. Malko şi Krisantem se ridicară deodată în mod reflex, gata să-l apere pe neamţ. Dar preotul se opri la un metru de acesta cu braţele întinse.

— Ossip, făcu el. *Mein lieber Ossip*! Dumnezeu a voit ca să ne întâlnim din nou!

Ca să poţi regăsi pe cineva la Skagen, chiar că era nevoie de o minune cerească. Impozantul preot trebuie să fi fost conectat în direct cu pronia cerească.

Neamţul se făcu deodată mic pe scaunul său. Cu mâna dreaptă prinse cuţitul de pe masă cu un gest mecanic, iar Malko îşi spuse că era de preferat să nu facă gesturi bruşte. Ciudatul preot se gândi şi el parcă la acelaşi lucru, căci rămase la distanţă.

— Ossip, reluă el. Nu mă mai recunoşti? Sunt prietenul tău, Joseph Melnik.

Muţi de uluire, danezii care erau în sală priveau la această întâlnire ciudată ce părea mai degrabă o acţiune publicitară.

La numele de Melnik, un surâs uşor lumină faţa lui Wiegand. El lăsă cuţitul din mână. Şopti ca pentru sine:

— Ah! Joseph! Credeam că ai murit. Că ai fost împuşcat!

Râsul răsunător al preotului făcu să tremure sticlăria.

— Să mă împuşte! Pe mine! După toate serviciile pe care le-am adus Domnului! El m-a protejat cu marea Lui putere.

La auzul cuvântului „a împuşca” cei care înţelegeau germana tresăriră. În Danemarca, arareori erau împuşcaţi preoţii… Dar Malko era atent. Se părea că surprizele abia începeau… Otto Wiegand părea să aibă relaţii extrem de interesante.

— Nici nu m-ai invitat să iau loc, îi reproşă părintele Melnik. Pe mine, care am făcut un drum atât de lung ca să te văd!

Otto făcu un gest vag, ce putea însemna orice. Imediat, preotul apucă un scaun ce se îndoi sub greutatea lui când se aşeză alături de Malko, căruia îi întinse o mână enormă, păroasă şi gelatinoasă.

— Domnule, sunteţi cumva un duşman de-al lui

Dumnezeu? îl întrebă el cu o voce muzicală.

Era o întrebare pe care Malko nu şi-o pusese niciodată. Politicos, el răspunse:

— Nu, nu cred.

Celălalt îi strivi falangele.

— Atunci, să fiţi binecuvântat!

El făcu repede semnul crucii. Mirat la culme, Krisantem urmărea scena fără să priceapă nimic. Toate noţiunile lui în materie de religie se opreau la dervişi.

Preotul se aplecă brusc către Otto Wiegand şi începu să-i vorbească la ureche într-o limbă străină. Malko crezu că recunoaşte ucraineana. Vorbele îi erau însoţite de gesturi ample. La început, interlocutorul său îl privi cu uimire, apoi o lumină îi luci în ochi. În cele din urmă, părintele Melnik îi dădu neamţului o palmă pe spate, de-i clănţăniră dinţii în gură şi strigă după chelneriţă:

— Vin, vreau vin! Să aduceţi cel mai bun vin, ca să sărbătorim întoarcerea prietenului meu.

Malko începea să se întrebe dacă sutana nu era cumva de închiriat. În sânul bisericii începuse să bată vântul reformei, iar părintele Melnik făcea cu siguranţă parte din aripa ei novatoare... Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, preotul se ridică pe jumătate şi spuse:

— Am uitat să mă prezint: Joseph Melnik, confesor în Ukrainska Pustanska Armia, între 1942 şi 1945, sub comanda iubitului nostru şef, comandantul Ante Pavelici. Dumnezeu să-l aibă în pace!

Frumos cadou pentru oricare dumnezeu.

Malko auzise despre isprăvile ucrainenilor aliaţi cu nemţii în timpul războiului.

— Războiul s-a terminat, zise el cu răceală. Iar Ante Pavelici este mort...

O lucire batjocoritoare trecu prin ochii părintelui Melnik.

— Pentru cei drepţi nu există odihnă, zise el sentenţios. Eu voi lupta contra duşmanilor Bisericii până la ultima mea suflare.

— Ce doriţi de la Otto Wiegand? îl întrebă Malko. Este

extrem de obosit după lunga sa călătorie şi are nevoie de odihnă.

— Otto Wiegand? se făcu preotul că nu pricepe. Eu îl văd aici doar pe vechiul şi credinciosul meu tovarăş de luptă, Ossip Werhun, care s-a distins mai ales în lupta contra duşmanilor lui Dumnezeu.

Din ce în ce mai bine.

Cu un *smörrebröd*[14] rămas nemestecat în gură din cauza surprizei, Lise încerca să înţeleagă conversaţia purtată în limba germană, dar nu reuşea. Crescută şi educată într-o instituţie religioasă, ea nu putea să creadă că bărbatul din faţa ei era o faţă bisericească.

Malko începea să se enerveze. Cu siguranţă, O.S.S. Cercetase toate celulele condamnaţilor la moarte ca să afle locul unde se ascundeau agenţii dubli…

— Werhun ori Wiegand, ce doriţi, de fapt, de la el?

Râsul răsunător al lui Melnik scutură masa încă o dată. Mângâind cu degetele pietrele preţioase ce împodobeau crucifixul de la gâtul său, el spuse cu o expresie şireată:

— Acesta este un mic secret doar între noi doi şi Dumnezeu. Nu cred că pot să-l mai împărtăşesc şi altcuiva.

Malko îl privi pe neamţ. Acesta privea în altă parte, mai degrabă încurcat. Ar fi putut considera toată această întâmplare cu un soi de amuzament, dacă n-ar fi intuit că Melnik este înmiresmat mai degrabă cu fumul crematoriilor umane decât cu fum de tămâie.

Preotul dădu peste cap o cupă plină cu vin, iar urechile lui se înroşiră brusc, ca şi cum vinul ar fi pătruns direct în ele. Otto Wiegand se hotărî în sfârşit să ia parte la discuţie.

— Relaţiile mele cu Joseph Melnik nu mă privesc decât pe mine, spuse el cu răceală. După ce mă întorc de la Stockholm va trebui să mai fac un scurt drum de vreo trei zile. Este vorba de ceva foarte important pentru mine…

— Unde?

Neamţul clătină din cap.

— Nu pot să vă spun. Nu se pune problema să veniţi cu

[14] Sandvici mic, în limba daneză (n.a.)

mine.

Lucrurile erau din ce în ce mai complicate. Malko începu să se felicite că îl luase şi pe Krisantem. Sutana mătăsoasă nu putea să-l împiedice în misiunea pe care o primise.

O chelneriţă se aplecă la urechea lui Otto Wiegand, arătând cu mâna către holul din faţa restaurantului.

Neamţul îşi îndreptă privirea într-acolo şi sângele i se retrase din obraji. Ca şi cum i se scursese din vene şi ultima picătură.

Malko privi şi el în acea direcţie. În pragul uşii se afla o făptură de vis. Avea ochii albaştri şi imenşi, foarte slab machiaţi, gura cărnoasă, nasul fin şi obraznic, iar coama de păr de un blond strălucitor era savant coafată. Necunoscuta părea să aibă duritatea oţelului aliat cu tungsten.

Un curent străbătu sala electrizând-o. Rezemându-se cu o mână de tocul uşii, cu o mişcare graţioasă ce îi punea în evidenţă curbura coapselor lungi şi foarte puţin ascunse de fusta taiorului, necunoscuta examina sala, iar figura ei imobilă îşi schimba în mod constant expresia. Pentru prima dată în viaţa sa, Malko se felicită că, uneori, era obligat să frecventeze hoteluri de a doua categorie.

Lângă ea se afla un bărbat de vreo cincizeci de ani, distins, cu părul de un alb strălucitor, o gură mică şi trăsăturile cam prea fine pentru un bărbat.

Atât bărbatul cât şi femeia îl priveau ţintă pe Otto Wiegand. Neamţul se ridică în picioare, cu o privire pierdută. Malko îl auzi murmurând:

— Stéphanie. Stéphanie şi Boris…

Capitolul VI.

În graba sa, Otto Wiegand răsturnase scaunul. El se năpusti către uşă cu iuţeala unei rachete Saturn. Lise rămase încremenită de uimire, cu un al doilea *smörrebröd* în gât.

Pierindu-i pofta de mâncare, Malko se ridică de la masă şi, pentru prima oară în viaţa lui, plecă fără să-şi ceară scuze, urmându-l pe neamţ. El putu să asculte conversaţia dintre acesta şi nou-veniţii, care păreau că nici nu-l bagă în seamă. Bărbatul fu cel care vorbi primul, în limba germană, cu o voce deosebit de dulce:

— Am aşteptat degeaba vasul *Ragona*, îi reproşă el. De ce l-ai părăsit aşa de repede?

Era o conversaţie mondenă şi totuşi avea în ea o fărâmă de tensiune. Otto părea că nu aude nimic. Nu avea ochi decât pentru femeia din faţa lui. Vru să o apuce de braţ, dar ea se degajă imediat cu o mişcare imperceptibilă. În minunaţii ei ochi albaştri nu se putea citi nimic.

— Stéphanie, şopti Otto Wiegand, ce-i cu tine aici?

Era fermecat şi totodată terorizat.

Femeia îl privi şi spuse cu o voce forţată şi batjocoritoare:

— Pur şi simplu, sunt aici, nu vezi?

Avea accentul gutural al unei berlineze din Tempelhof. Bombându-şi crupa, ea îşi cambră trupul scoţând în evidenţă sânii. Malko simţi o furnicătură prin şira spinării. Otto făcu un pas înainte şi vru să o ia în braţe.

— Stéphanie!

De astă dată, ea se trase înapoi cu o mişcare brutală şi cu o figură dispreţuitoare.

Cu o voce prea ascuţită, pe care în zadar se străduia să s-o controleze, Otto o întrebă:

— Ce s-a întâmplat? De ce mă respingi? Doar sunt soţul tău.

— Soţul meu!

Ea repetă acest cuvânt cu un ton atât de batjocoritor, încât Malko se simţi stânjenit faţă de bărbatul care se afla în faţa lui. Deci, aceasta era soţia iubitoare care trebuia să îl aştepte cuminte la Stockholm… Această scenă conjugală anunţa o adevărată catastrofă, era clar. Mai la distanţă, bărbatul cu părul alb îl privea pe Otto Wiegand cu un amestec de dispreţ şi amuzament.

În clipa în care neamţul făcea o nouă tentativă de a-şi îmbrăţişa nevasta, el interveni în discuţie:

— Am aflat de accidentul tău cu avionul, dragă Otto. A fost îngrozitor, puteai să te îneci! Ce fericire că ai putut fi salvat de *Ragona*… Stéphanie m-a rugat să o însoţesc la întâlnirea cu tine. Nu-i aşa, Stéphanie?

Nemţoaica îşi dezveli dinţii într-un zâmbet crud.

— Sigur că da. Bietul Otto trebuie să fie foarte obosit şi are nevoie de mine ca să-l adorm…

Mai degrabă să-i pună o pernuţă peste faţă până crapă. Simpatică damă… Un minunat divorţ se întrevedea la orizont.

Ascultând acest schimb de amabilităţi, Malko încerca să-şi pună la lucru celulele cenuşii. Pentru el situaţia era clară. Dintr-o cauză pe care încă o ignora, soţia lui Wiegand trecuse de partea inamicului. Bărbatul cu părul alb era în mod sigur un agent din Est, cunoscut lui Otto. Datorită frumoasei Stéphanie, el încerca să-l convingă pe Otto să se întoarcă acasă.

După expresia de pe faţa acestuia, treaba asta nu avea să fie deloc uşoară.

Neamţul încercă să-şi recapete sângele rece. Şi el înţelesese situaţia chiar din clipa în care îi zărise, dar, toată fiinţa sa se revolta împotriva realităţii. El se apropie şi se lipi de tânăra femeie, care, de astă dată nu îl mai respinse. Malko putu să vadă cum nările lui dilatate îi respiră parfumul. Puţin mai lipsea să sară pe ea şi să o posede chiar acolo, în holul recepţiei. În Danemarca, aşa ceva nu ar fi şocat pe nimeni. Două vene groase i se zbăteau pe frunte.

Omul era nebun după fata aceea şi nimeni nu-l putea

învinui pentru asta. Şi Malko, care şi-o închipuise ca pe o matroană oribilă!

Cu faţa lipită de obrazul ei, el o întrebă încet:

— Stéphanie, nu mă mai iubeşti? Ştii doar ce pot păţi dacă mă întorc acolo. Tu ai vrut doar ca să plecăm în Vest, să pot profita de tinereţea ta. De ce ţi-ai schimbat părerea acum?

Ea nu îi răspunse. Dar vocea lui Otto fusese atât de patetică, încât funcţionara de la recepţie ridică privirea surprinsă către el. Brusc, din spatele lui Malko se auzi o voce muzicală:

— Ce s-a întâmplat, dragul meu Ossip?

Cu un zâmbet mieros şi unsuros ca uleiul de măsline, cu pântecele înainte şi cu urechile tremurătoare, părintele Melnik scruta cu privirile grupul din faţa lui. El mai lipsea acolo. Otto îi adresă un surâs forţat.

— Mulţumesc, Joseph, totul este în ordine. M-am întâlnit doar cu nişte prieteni şi stăteam puţin de vorbă.

— Păi, atunci să-i poftim la masa noastră, spuse preotul cu frumoasa lui voce. Binecuvântaţi să fie prietenii prietenului meu.

El o antrenă deja pe Stéphanie către masă. Luată prin surprindere, ea tresări puternic. Otto, Malko şi necunoscutul cu părul alb îi urmară. Înainte de a se aşeza, acesta din urmă îi întinse lui Malko o mână uscată şi pistruiată.

— Mă numesc Boris Sevcenko, spuse el în germană.

— Prinţul Malko Linge, răspunse Malko fără alte comentarii.

Oricum, fiecare ştia perfect la ce trebuie să se aştepte.

Chelneriţa aduse un alt platou încărcat cu *smörrebröd*.

Acesta nu avu un succes prea mare. Şi nici peştele. În afară de părintele Melnik şi de Lise, nimeni nu se mai atinse de mâncare.

Otto nu o slăbea din ochi pe soţia lui. Ea îşi scosese jacheta de la taior lăsând să se vadă o frumuseţe de bust, capabil să scoată din minţi feţe bisericeşti şi mai sfinte decât părintele Melnik. Deodată, ea dădu cu ochii de o tavă

cu heringi şi, spre stupoarea celorlalţi, începu să-i devoreze. Chelneriţa o privea încântată. Iată în sfârşit pe cineva care avea gust…

Părintele Melnik, care înfulecase singur un platou întreg cu *smörrebröd*, părea în largul lui. El se aplecă spre Malko şi îi spuse cu un ton confidenţial:

— Sper că voi putea să mă opresc la Copenhaga la întoarcere, ca să vizitez biserica bunului episcop Absalon. A fost unul dintre cei mai vajnici apărători ai sfântului nume al lui Dumnezeu!

Într-adevăr! Episcopul Absalon îşi organizase în secolul al XIII-ea o mică Inchiziţie, despre care, încă se mai vorbea şapte secole mai târziu.

Când termină şi ultimul hering, Stéphanie se ridică de la masă, învăluindu-l pe Malko cu o privire mângâietoare şi anunţă:

— Mă duc să mă odihnesc.

Otto Wiegand era deja în picioare. Cu coada ochiului Malko îl supraveghea pe Boris, dar rusul nici nu se clinti. El îl imită. Lise îi spuse la ureche:

— Cine sunt aceştia doi?

Stéphanie o intriga cel mai mult. Părea o concurentă periculoasă.

— Sunt doi foşti prieteni de-ai lui Otto. Acum sunt însă duşmanii lui.

— Duşmani?

Drăgălaşa Lise parcă ar fi căzut din nori. Era obişnuită mai mult cu turiştii, habar n-avea de lumea ciudată a agenţilor secreţi. Un pic agasat, Malko adăugă:

— Sunt nişte agenţi secreţi din Est, care vor să-l recupereze pe Otto Wiegand.

— O!

Dacă Boris ar fi sărit la ea cu un cuţit între dinţi şi tot n-ar fi fost mai uimită. Cât despre Krisantem, acesta se felicita că nu-l ascultase pe Malko şi că îşi luase cu el ustensilele de lucru… Atmosfera era din ce în ce mai încărcată.

Otto Wiegand se întoarse la cafea. Părea îmbătrânit cu

zece ani.

Trăsăturile feţei i se adânciseră mult, iar ochii erau străbătuţi de vinişoare roşii. Boris îl privi ironic, apoi se ridică de la masă şi se retrase.

Ca să-l poată evita pe inefabilul Joseph Melnik, Malko îl luă de braţ pe Otto Wiegand. Neamţul se lăsă dus fără să se împotrivească. Ieşiră cu toţii din restaurant şi se îndreptară spre clădirea anexă. Ploaia se oprise şi printre nori se zărea soarele anemic.

— Ce s-a întâmplat?

Malko fu nevoit să repete această întrebare. Otto Wiegand tresări şi spuse în cele din urmă cu o voce stinsă:

— Stéphanie m-a trădat. Vor să mă întorc acolo. Mi-au promis că mă vor ierta.

Malko ridică din umeri.

— Doar nu sunteţi un copil. Ştiţi prea bine ce se va întâmpla.

— Da, ştiu.

El spunea că ştie, dar nu era convins de asta. Ochii săi albaştri erau acoperiţi de o plasă incoloră care le răpea strălucirea.

— Cine este, de fapt, Stéphanie?

Uşurat parcă, Otto începu să vorbească:

— Ea lucra ca secretară în serviciul meu. Era berlineză. Mai târziu, ne-am căsătorit. Sunt nebun după ea. Aţi văzut-o? Până să vină aici, era atât de dulce. Făcea şi mâncare şi îmi spunea că mă iubeşte…

Chiar şi cei mai puternici oameni au slăbiciunile lor. Când un bărbat de vârsta lui Wiegand întâlneşte o fată ca Stéphanie, nu-ţi rămâne decât să te rogi pentru el.

— Iar Boris?

— Este un rus, omologul meu din minister. L-am considerat mereu prieten…

— Bine, făcu Malko. Trebuie să ne gândim un pic. Aici, atât timp cât sunt eu cu dumneavoastră, nu riscaţi nimic. Nu pot să vă ia cu forţa şi nu cred că au intenţia să vă lichideze. Ne aflăm într-o ţară neutră şi nu îşi pot permite

aşa ceva, având în vedere protecţia pe care v-o acordă danezii. Aşa că, nu vom schimba nimic din planurile noastre. Imediat cum primim undă verde din partea danezilor, vă urcaţi în primul avion spre Statele Unite.

— Dar, dacă plec, nu voi mai putea niciodată să o văd pe Stéphanie, făcu Otto vrednic de milă.

— Încă mai doriţi să o vedeţi după tot ce v-a făcut?

Neamţul nu răspunse. Malko înţelese că nu va putea obţine nimic de la el dacă îl ia prea repede.

— Spuneţi-mi, cum v-a explicat Stéphanie trădarea ei?

— Boris i-a spus că de multă vreme el m-a bănuit că întreţin contacte cu Vestul. Părea că ştie şi despre afacerea Rinaldo. Ea a acceptat să mă supravegheze. Spune că a fost dezgustată de faptul că am trădat partidul care a făcut atâtea pentru mine. Ea este o comunistă înfocată.

Dacă situaţia nu ar fi fost mai degrabă tragică, pe Malko l-ar fi umflat râsul. Nurlia Stéphanie şi, comunistă... Trebuia să fi îndrăgostit până peste cap ca Otto ca să poţi crede o asemenea gogomănie...

Dar, din nefericire, omul ăsta credea.

— Dacă vă întoarceţi acolo, vă aşteaptă plutonul de execuţie, spuse el sec. Şi oricum, pe Stéphanie, care pare o târfă ordinară, aţi pierdut-o deja.

Otto nu spuse nimic. Imaginea Stéphaniei îl tortura în continuare. În mintea sa stăruiau încă ultimele scene de amor înaintea plecării. Nu putea să creadă că totul se terminase definitiv. Brusc, îşi dădea seama că avea nevoie de ea, aşa cum avea nevoie de apă şi de aerul de respirat.

Se minţea singur, gândindu-se că, dacă ar mai petrece o singură noapte împreună, s-ar fi simţit uşurat şi eliberat după aceea şi că va putea pleca fără să se mai uite îndărăt. De fapt, nu era adevărat şi, cele mai tainice adâncuri ale subconştientului său o ştiau.

Malko îl privi cu atenţie, încercând să-i ghicească gândurile.

Îngrozitorul miros de peşte i se infiltrase adânc în plămâni. Malko întrebă:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Aş vrea să mai câştig puţin timp, îl conjură neamţul. Să încerc să o conving. Trebuie să fi fost influenţată de Boris. Trebuie să-i despart…

„Aşa cum separi două surori siameze”, îşi spuse Malko.

— Ajutaţi-mă, îl rugă Otto Wiegand. La urma urmelor, aveţi posibilităţi mult mai mari, iar eu sunt sigur că ea încă mă mai iubeşte…

Era orbit fără remediu. Putea să capete pentru asta chiar Legiunea de Onoare.

Malko oftă. Trebuia să o ia de la capăt. În loc de o misiune liniştită, se trezea acum cu perspectiva unei răpiri, însoţite de violenţele inerente faţă de Boris şi, asta, chiar sub nasul autorităţilor daneze…

— Cred că ştiţi că Danemarca nu este o colonie americană îi explică el cu blândeţe. Iar prietenul dumneavoastră Boris nu e genul de persoană care se lasă cu una, cu două… Apropo, părintele Melnik vrea şi el să vă întoarceţi în Germania?

— Nu, el nu are nici o legătură cu afacerea asta. El nici măcar nu ştie că sunt însurat… Acum, aş dori să mă odihnesc. Mă duc în camera mea.

Malko îl lăsă să plece. Din cauza danezilor, Boris trebuia să fie atent, dar asta nu însemna că trebuie să-l scape din ochi. Deocamdată, erau blocaţi la Skagen. Singura soluţie era să o răpească pe frumoasa Stéphanie. Iar Otto ar fi mers acolo unde era şi ea.

Malko se întoarse în hotel. Lise şi Krisantem îl aşteptau în micuţul salonaş din faţa sălii de mese. Unul dintre poliţaii în lodene era adâncit în dezlegarea unui careu de cuvinte încrucişate.

— Lise, spuse Malko, am nevoie de ajutorul tău. Iată despre ce este vorba.

El rezumă repede toată povestea.

— Va trebui să plecaţi repede la Copenhaga, îi ordonă el. Acolo, cereţi instrucţiuni de la Washington. N-am chef să spun la telefon toată tărăşenia; vă rog să vă întoarceţi cât

mai repede cu putinţă.

Lise era înnebunită.

— Sunteţi sigur că pot să plec? Nu se va întâmpla nimic? îl întrebă ea. Parcă mă tem să vă las singur.

Malko o asigură că ţinea toată situaţia sub control, deşi era o minciună mai mare ca el.

Începuse un teribil război al nervilor. Otto Wiegand înţelesese prea bine dilema. Ori apetisanta târfă, ori pielea lui. Cu posibilitatea de a le pierde pe amândouă. Iar Malko tare ar mai fi vrut să ştie de ce bunul părinte Melnik se obosise să dea fuga tocmai până la Skagen ca să-şi îmbrăţişeze vechiul camarad de infamii.

Capitolul VII.

Otto stătea lungit pe patul său în întuneric, simţind cum, încetul cu încetul, înnebuneşte. De când se despărţise de Malko nu se mai clintise. Era deja noapte şi, pe lângă zgomotele inerente unui hotel, auzea zgomotul făcut de valuri pe plajă. Nici Boris şi nici Stéphanie nu îşi făcuseră apariţia.

Ei aşteptau, siguri de izbândă.

Deşi întorsese totul în mintea sa pe toate părţile, Otto nu găsea nici o soluţie. Totul i se părea iraţional. Numai la gândul că o pierdea pe Stéphanie, simţea cum îşi pierde minţile. Pentru a se testa şi-o imagina satisfăcută în braţele altui bărbat. Acest gând era atroce, dar şi extrem de plăcut totodată. Când această imagine se risipea, îşi dădea seama că se află în acelaşi punct. Ştia prea bine că Malko avea dreptate, că având bani şi libertate, va putea să găsească şi alte femei. Cu toate astea, nu era capabil să ia o hotărâre.

Chiar dacă ar fi răpit-o, tot nu era o soluţie. Nimeni nu o putea sili să-l iubească… În adâncul sufletului său, ştia de multă vreme că este o femeie înspăimântător de dură.

Telefonul interior începu să sune.

— Sunteţi aşteptat în restaurant, îl anunţă recepţionera.

Lui Otto Wiegand nu-i era deloc foame. Putea avea însă ocazia să o mai vadă pe Stéphanie. Când intră în sala de mese, avu un mic şoc. Boris venise fără ea. Neamţul se aşeză între Malko şi Krisantem. Singur la altă masă, părintele Melnik părea muncit de gânduri negre. Ceva mai departe, cei doi poliţişti în lodene se îndopau cu *smörrebröd*, ca şi cum viaţa lor depindea numai de asta.

Stéphanie îşi făcu apariţia după cinci minute. Când o zări, Otto rămase cu linguriţa în aer. Parcă niciodată nu fusese atât de frumoasă. Părul bogat şi blond cădea în cascade pe umerii goi. O rochie ultrascurtă din dantelă neagră părea cusută direct ce trup.

Stéphanie îi trimise lui Malko un surâs strălucitor şi, ondulându-şi şoldurile, se îndreptă către masa lui Boris. Acesta se ridică în picioare şi-i sărută mâna.

Otto nu-şi putea lua ochii de la soţia lui. Aşezată chiar în faţa lui, ea oferea privirilor un bust superb, abia ascuns de dantelă, iar parfumul ei reuşea să acopere chiar şi mirosul de peşte. De fiecare dată când îi întâlnea privirea lui Malko, ea surâdea.

Malko oftă. Era clar că totul era cusut cu aţă albă. Tipa împuşca doi iepuri dintr-o singură lovitură. Stéphanie îl înnebunea pe Otto şi totodată băga zâzanie între el şi Malko. Ca şi cum i-ar fi confirmat gândurile, ea îşi desfăcu picioarele, invitându-l din priviri şi făcându-l pe neamţ să turbeze. Acesta ar fi fost capabil să-l sugrume.

— Liniştiţi-vă, doar nu sunteţi un copil, îi spuse el cu brutalitate lui Wiegand. Chiar asta urmăreşte: să vă întoarcă împotriva mea.

Otto Wiegand îşi lăsă nasul în farfurie, fără să-i răspundă. Când luă furculiţa, mâna îi tremura. Ţi se făcea milă să-l priveşti. Ca să-şi schimbe gândurile, Malko se uită în jurul său. Tânăra femeie brună continua să-l intrige. Ocupa acelaşi loc ca şi în ajun. Ochii ei îl fixau adeseori pe Wiegand, dar îşi întorcea privirile îndată ce simţea că Malko o observă.

Acesta era convins că nu este vorba de o turistă obişnuită.

De altfel, la Skagen nici nu veneau turiştii. Probabil era vreo „observatoare” a vreunui serviciu al concurenţei.

— Cât timp aveţi de gând să vă auto-torturaţi? îl întrebă Malko pe Otto. Dacă aveţi de gând să coborâţi în arenă, veţi fi sfâşiat imediat.

Neamţul clătină din cap şi spuse cu amărăciune:

— Pentru moment, nu am de ales. Şi asta din pricina dumneavoastră. Nu ştiu cum am să pot trăi fără ea…

Malko căuta o frază cu care să poată răspunde la această platitudine, când, un tânăr blond şi uriaş, pus la patru ace, într-un costum albastru şi cu un aer cam nătâng, îşi făcu apariţia. Era în mod vizibil un danez şi, la început, Malko nu îi dădu nici o atenţie. O uşoară exclamaţie scoasă de Otto îl făcu însă să-şi ridice privirea.

Noul venitul se oprise în faţa Stéphaniei, care îl invită să se aşeze alături de ea, gângurind ca o porumbiţă. Înnebunit şi încântat că o asemenea făptură de vis îi dă atenţie, el o privea sorbind-o din ochi. Malko îi spuse în şoaptă lui Wiegand:

— Să nu faceţi nici o prostie. Este o simplă provocare.

Iată, deci, de ce Boris şi Stéphanie ieşiseră să facă o plimbare prin port. Nu le fusese greu să-l pescuiască pe tânărul danez. Nefericitul habar n-avea în ce joc încâlcit şi tragic se bagă… Resemnat, Malko se pregăti pentru timpuri grele.

Ca o stană de piatră, Otto o privea fix pe Stéphanie. Totul se petrecu cu bine până în clipa în care ea îşi lăsă mâna în mâna danezului, care începu să i-o strângă.

Otto se zvârcolea ca un leu în cuşcă. Se făcuse verde la faţă. Încă o mişcare şi, făcea ori infarct, ori crimă.

Stéphanie şi cavalerul ei traversară restaurantul sub privirile bovine ale celor doi sticleţi, care nu pricepeau nici o iotă din cele ce se petreceau sub nasul lor. Aveau o scuză bună: agenţii secreţi arareori se ocupă de problemele inimii.

Când trecu prin faţa lui Malko, Stéphanie îi trimise o

ocheadă capabilă să pună gaz pe foc. Otto nu-l slăbea din ochi pe tânărul danez, gata să-l ucidă. După plecarea celor doi, neamţul rămase câteva minute tăcut, apoi îşi părăsi masa palid la faţă, îndreptându-se către ieşire. Malko îi făcu un semn cu cotul lui Krisantem.

— Urmăreşte-l. Nu vreau nici un incident cu danezul. Dacă face pe nebunul, îl amuţeşti şi-l cari în camera lui.

Turcul se supuse, dar cam în silă. Nu-i plăcuse niciodată să dădăcească bebeluşi...

*

* *

Otto Wiegand mergea cu paşi mari în întuneric. Capul îi era cuprins de flăcări. Hotelul *Scandia* se afla la una din extremităţile străzii principale din Skagen. Îi pierduse din ochi pe cei doi care, aveau un avantaj de două sau trei minute faţă de el. Probabil intraseră într-unul din cele două cinematografe, sau se instalaseră la barul hotelului *Kaltrup*.

Sau, poate că, mergeau înlănţuiţi pe plajă... Otto simţi cum i se strânge stomacul. Era neputincios. Numai la gândul că ea se afla la numai câteva sute de metri de el, cu minunatul ei trup lipit de cretinul acela, îl făcea să turbeze.

Otto Wiegand mai merse vreo zece minute până ajunse la capătul străzii principale. Aproape de el, observă doi tineri care se îmbrăţişau în penumbră. Simţi că i se face rău. El îşi trecu mâna prin părul rar. Cum avea să iasă din această situaţie nenorocită? Îşi spunea într-una că nu poate să trăiască fără Stéphanie, deşi era perfect conştient că ea devenise o capcană mortală pentru el.

Deodată, îi văzu la lumina unei vitrine şi simţi cum inima i se opreşte în piept. Mergeau spre el, ţinându-se de mână, dar pe celălalt trotuar.

Otto se retrase în umbră. Nu voia cu nici un preţ ca ea să-l vadă. Ar fi fost prea încântată. Avu brusc o inspiraţie. Nu degeaba fusese numărul doi în spionajul din Germania de Est. Trebuia să se stăpânească. Să înceteze a se purta ca un adolescent.

Plin de curaj, el le întoarse spatele celor doi şi se îndreptă

spre hotelul *Scandia*, fără ca să mai arunce vreo privire în urmă. Efortul era aproape inuman.

Timp de câteva minute, mândru de decizia luată, se simţi ceva mai liniştit. Începu chiar să-şi facă planuri pentru viitor. Fără Stéphanie. Îşi revenise într-atât, încât, simţi că trebuie să-l caute pe Joseph Melnik, ca să-i spună că este gata să plece cu el la Vaduz, imediat ce primeşte undă verde de la danezi.

Bunele sale intenţii durară doar până se văzu în cameră. În faţa pereţilor tapetaţi cu flori sinistre şi a patului gol, îşi pierdu cumpătul. Îşi prinse capul în mâini şi începu să plângă în hohote. Simţea nevoia să plece după Stéphanie, ca să o implore să revină la el, să nu se culce cu acel tânăr…

Abia atunci observă plicul alb de pe pat.

Era scrisul Stéphaniei.

Mut de uimire, el întoarse plicul pe toate părţile timp de un minut, fără să-l desfacă. Avea stomacul strâns de angoasă. În cele din urmă îl deschise şi citi cele câteva rânduri.

Te aştept la miezul nopţii în camera mea. *Este a patra din faţă*, *la parter*. *Vino pe afară şi nu spune nimănui nimic*, *mai ales lui Boris*.

Semna: *A ta*, Stéphanie.

Otto Wiegand simţi nevoia să se bată cu pumnii în piept ca Tarzan. El citi de cel puţin zece ori cele trei rânduri, întorcând scrisoarea pe toate părţile.

Aşadar, Stéphanie nu îl trădase! Prinsă în angrenajul machiavelicului Boris, ea se purtase aşa ca să se apropie de el. Urmau să plece împreună în însorita Florida!

Avea poftă să cânte, să ţipe de bucurie.

Ceasul său arăta ora nouă şi jumătate. Mai avea de aşteptat două ore şi jumătate. Infernală aşteptare!

Ca să mai omoare timpul, se repezi sub duş şi începu să se frece cu furie, încercând să scape de mirosul de peşte

care îi intrase parcă în piele. Voia să facă o impresie plăcută femeii sale, când o va lua în braţe... Apoi, se bărbieri cu grija unui maniac ce şlefuieşte un diamant preţios.

Când îşi termină pregătirile, era la fel de curat ca un prunc nou-născut. Nu se scurseseră decât patruzeci şi cinci de minute. Simţi nevoia să se întoarcă în sala de mese ca să împărtăşească marea sa bucurie cuiva, dar îşi aminti de Boris. Nu voia să-i trezească bănuieli.

Întins pe patul său, se lăsă pradă gândurilor.

Toate se îndreptau către Stéphanie. Se gândea la ea în termeni atât de precişi, încât, simţi cum pântecele i se strânge dureros. De parcă ea ar fi fost unica femeie de pe pământ. Fantasmele ce-i bântuiau prin minte ar fi putut inspira pe un scenarist de film scandinav pentru o duzină întreagă de pelicule „moderne”.

Când Otto se sculă, cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii, era deja în plin delir erotic. Furat de visurile sale, el nu se mai întrebase nici o clipă ce face Stéphanie cu tânărul danez.

Deschise fereastra şi scrută întunericul de afară. Se afla la primul etaj, iar în faţa sa se întindea o mică grădină. La această oră târzie pentru un loc ca Skagen, nu exista riscul să fie văzut de cineva. Era mai bine să iasă pe fereastră decât pe uşa principală. El se lăsă să alunece cu grijă în grădină, regăsindu-şi dintr-o dată sângele rece şi abilitatea fizică.

*

* *

Noaptea era senină. Otto Wiegand nu se întâlni cu nimeni în drumul lui către clădirea anexă. Vreo douăsprezece maşini ce aparţineau clienţilor hotelului erau parcate în faţă. El înconjură faţada şi începu să numere ferestrele. Stéphanie o menţionase pe a patra. Era singura fereastră luminată. Îşi simţi stomacul strâns de nerăbdare şi de bucurie. Nu vedea decât ochiul acela luminat, aflat la câţiva metri de el. Era Graalul său, era Calea sa Lactee. Deodată, se împiedică de ceva şi scoase o înjurătură. În întuneric,

lângă el, simţi prezenţa cuiva. Percepu o umbră ce se mişca… Nu mai avu timp să ţipe. Simţi o lovitură puternică în creştet şi se prăbuşi cu faţa în ţărână.

Când îşi reveni în simţiri, se afla aproape în acelaşi loc. Vru să se mişte, dar îşi dădu seama că este strâns legat de un fotoliu din lemn ce semăna cu un scaun electric. O batistă îi fusese băgată în gură şi era legată cu o eşarfă, împiedicându-l să ţipe. Fotoliul era amplasat exact în faţa celei de a patra ferestre. Camera era luminată în continuare, iar el putea distinge fiecare detaliu. Camera era aproape ca a sa, cu mobilier puţin, două scaune şi un pat mare, aşezat chiar în faţa ferestrei.

Nimeni nu se afla înăuntru. O siluetă se aplecă deasupra lui Otto şi acesta putu să recunoască în întuneric părui alb al lui Boris Sevcenko.

— Dragul meu tovarăş, făcu rusul cu o voce blândă, faci foarte rău că nu mă asculţi. Ori te întorci cu mine de bunăvoie, ori am să-ţi fac din viaţă un adevărat calvar.

— Nemernicule! scuipă Otto.

Era prea înfuriat ca să simtă frica. Singurul lucru care conta pentru el era faptul că nu o vedea pe Stéphanie.

Vocea se auzi la fel de blândă:

— De ce nu vrei să gândeşti raţional? Ai putea să trăieşti fericit împreună cu soţia ta, în loc să te expui unei experienţe atât de neplăcute…

— Ce fel de experienţă?

Otto privea în gol. Asta îi amintea de interogatorii. Nu se simţea nici încordat, dar nici relaxat, doar pregătit pentru orice.

Boris nu-i răspunse la întrebare, dar întrebă simplu:

— Accepţi să vii cu noi imediat cum va fi posibil?

După un lung moment de ezitare, Otto scutură capul. Ştia că i se întinde o capcană, că de astă dată putea să o piardă pe Stéphanie.

— Bine, făcu Boris, în cazul ăsta, te sfătuiesc să nu pierzi din ochi fereastra. Vei vedea ceva extrem de interesant.

Otto Wiegand deveni ţeapăn. Acum înţelegea totul. Fără

voie, fixă cu privirea camera goală, luminată puternic. Părea un atlet gata de un efort fizic deosebit. El se concentra ca să poată rezista în minutele următoare. Fiind torturat cândva, ştia că şi cele mai teribile torturi au un sfârşit. Dar aceasta era ceva cu totul nou pentru el.

Uşa camerei se deschise.

Stéphanie intră, urmată de danezul înalt şi blond. Acesta închise uşa după el, încuind-o cu cheia. Stéphanie îl aştepta în picioare, în mijlocul camerei. În rochia de dantelă neagră, cu picioarele lungi şi cam puternice, era însăşi încarnarea femelei. Danezul veni direct spre ea şi o cuprinse în braţe. Imediat, ea se lipi de el, înconjurându-i gâtul cu braţele şi sărutându-l cu patimă. Gura bărbatului coborî pe gâtul ei, muşcându-i în trecere urechea şi poposind apoi la baza gâtului.

Cu capul lăsat pe spate şi cu ochii închişi, Stéphanie gemea.

Brusc, Otto Wiegand scoase un răcnet înăbuşit. El o auzise gemând! Acum îşi dădea seama că auzise şi uşa deschizându-se, dar nu dăduse nici o atenţie acestui zgomot familiar. Îşi coborî privirea şi văzu un obiect lipit cu o bandă adezivă de braţul fotoliului. Era un mic receptor. Emiţătorul se afla montat în cameră… Boris era mai diabolic decât îşi putuse imagina…

Nebun de furie, Otto încercă să se răstoarne cu fotoliul în faţă. Imediat, simţi ţeava rece a unui revolver lipită în spatele urechii.

— Te sfătuiesc să nu faci vreo tâmpenie, Ossip Werhun. Altfel, voi fi silit să-ţi trag un glonţ în cap.

Otto inspiră profund. Desigur, ar fi putut închide ochii, dar Boris era un bun cunoscător al naturii umane. Neamţul nu era capabil să piardă nici măcar o fărâmă din cele ce se petreceau în interiorul camerei.

Stéphanie se culcase pe pat cu faţa în sus şi cu rochia ridicată deasupra şalelor. Danezul îşi plimbă timid mâna peste ciorapii fumurii, apoi o sărută cu răsuflarea tăiată.

Ea îi trase capul spre spate apucându-l de păr şi îl

întrebă:

— Îţi plac?

— O! Da!

Amândoi vorbeau în germană. Accentul lui era îngrozitor, părea un tip timid şi stângaci. Nu întâlnea la Skagen în fiecare zi o femeie ca Stéphanie... Ea îl strânse în braţe şi Otto o văzu cum începe să-şi legene şoldurile. Brusc, Stéphanie se depărtă, se ridică în picioare şi, cât ai clipi, îşi scoase rochia. Era grijulie să nu o strice... Otto îşi muşcă buzele: amândoi cumpăraseră din Leipzig lenjeria neagră pe care o purta acum.

Desfăcut de degetele febrile ale tânărului, sutienul zbură drept în mijlocul încăperii.

Acum, bărbatul frământa în palme sânii partenerei sale, scoţând sunete dezarticulate şi acoperind-o cu sărutări peste tot. El se întrerupse puţin şi întinse mâna să stingă lumina.

— Nu, las-o aprinsă, te rog. Îmi place să te privesc.

El nu avea cum să vadă în întunericul de afară. Otto, aşezat pe fotoliul său, i-ar fi stricat plăcerea de a face dragoste...

Biciuit de dorinţă, el îşi reluă mângâierile cu un elan sporit. Mâna dreaptă a Stéphaniei se strecură spre mijlocul bărbatului şi, cu gesturi precise, începu să-i descheie pantalonul.

Otto Wiegand scoase un geamăt. Nu ştia cât vă dura acest spectacol. Ar fi vrut să creadă că este un trucaj, că totul este imposibil. Dar femeia aflată de cealaltă parte a ferestrei era soţia sa. Nu exista nici o îndoială în privinţa asta.

Danezul era pe cale să scape şi de ultimul accesoriu ce ascundea trupul Stéphaniei. Ea îşi cambră trupul ridicându-şi bazinul ca să îl ajute, apoi îşi scuturã picioarele ca să se debaraseze mai uşor.

Când Otto revăzu lungile gambe pe care le visase de o săptămână încoace, crezu că înnebuneşte. Stéphanie era strâns lipită de trupul bărbatului, învăluindu-l în parfumul ei

ameţitor. Otto putu să zărească limba ei agitându-se şi explorând gura şi chipul bărbatului. Putea să-i audă gemetele produse de plăcere. Vedea cum mâinile danezului îi frământă fesele.

Fără să-şi dea seama, el urlă:

— Stéphanie! Opreşte-te!

Ţeava revolverului se înfipse cu brutalitate în tâmpla lui, iar durerea acestui impact estompă în mod provizoriu efectul atroce al spectacolului oferit. Vocea lui Boris mormăi:

— Taci din gură, altfel va fi mai rău. Nu ducem lipsă de bărbaţi pe aici.

Ca în toate casele daneze, clădirea era prevăzută cu ferestre duble din cauza frigului. Aşadar, fereastra de la camera Stéphaniei era o perfectă barieră sonoră. Danezul nu avea cum să audă strigătul lui Wiegand. Oricum, numai la acesta nu se gândea el în clipa aceea. Ca să-şi poată desprinde ochii de la pat, Otto fixă micul slip de dantelă neagră ce zăcea aruncat pe mochetă.

Un geamăt puternic îi atrase din nou privirile asupra celor doi.

Goală, în toată splendoarea păcatului, Stéphanie stătea acum în genunchi şi îl dezbrăca pe tânărul danez. Îi smulse puloverul, cămaşa, îi descheie pantalonul, se opri o clipă ca să-l mai sărute o dată şi apoi îi scoase slipul.

Boris îi şopti lui Otto la ureche:

— Încă mai ai timp, tovarăşe, până acum a fost doar un preludiu. Accepţi propunerea mea?

Neamţul scutură din cap. Simţea o ură neîmpăcată şi nemărginită atât împotriva lui Boris, cât şi împotriva Stéphaniei. Acum dorea să trăiască pentru ca să se poată răzbuna. Ştia că dacă se întoarce în Est era ca şi cum şi-ar fi semnat condamnarea la moarte. Oricum, mai rău decât atât nu putea să-i mai fie.

— Să vă ia dracu’ pe toţi! strigă el.

Ca şi cum Stéphanie l-ar fi auzit, ea începu să-i muşte buzele partenerului ei, ţinându-l cu mâinile de păr, apoi

alunecă de-a lungul corpului acestuia, continuând să-i sărute pielea albă.

Când ajunse la capătul drumului, danezul scoase un strigăt dezarticulat.

Ţinându-se cu amândouă mâinile de soldurile bărbatului, ea începu să-l sărute cu meşteşug, oferindu-şi în mod voit ironic crupa cambrată privirilor celor de afară.

Era prea mult pentru Otto. El uită de ameninţarea armei, de Boris cu ameninţările lui cu tot. Cu o forţă dementă, el făcu fotoliul să se zguduie, balansându-se înainte şi înapoi în timp ce urla:

— Stéphanie! Nu asta, nu asta!

Ochii îi erau ieşiţi din orbite, iar corpul îi era cuprins în flăcări. Ca şi cum fiecare atingere a danezului, era ca o limbă de foc pe propria sa piele. Nu ştiuse că putea suferi în asemenea hal. Din cauza încordării extraordinare a întregului său trup, funia cu care era imobilizat în fotoliu se rupse. Simţi cum îl inundă un val de bucurie. Acum putea să-i ucidă pe amândoi.

În clipa în care se pregătea să sară în picioare, Boris îl lovi cu patul armei în tâmplă. Imaginea Stéphaniei fu înghiţită într-o ceaţă cenuşie.

Când îşi reveni, avu nevoie de mai multe minute ca să-şi dea seama unde se află. Fereastra era în continuare luminată. Albeaţa trupului Stéphaniei îl izbi cu putere. Ea era întinsă pe pântece de-a curmezişul patului, cu faţa întoarsă către fereastră, iar bărbatul se agita în cadenţă, lipit de ea. Otto zărea mâinile soţiei sale crispate pe marginea patului. Apoi îi auzi gemetele. Părea strigătul răguşit al unei sălbăticiuni în momentul de maximă plăcere. Apoi, ea ţipă. Strigăte nearticulate ieşeau din gâtlej. Îi vedea gura mare deschisă, ochii închişi, muşchii umerilor tenşi. Bărbatul gâfâia din cauza efortului, cu dinţii încleştaţi. Niciodată nu o auzise gemând aşa făcând dragoste cu el. Cu o oribilă voluptate, el descoperea acum o femeie necunoscută în spatele Stéphaniei sale.

Ultimul strigăt al femeii îi străpunse inima. El închise

ochii. Cele două trupuri nu se mai mişcau. Apoi Stéphanie se dezlipi încet şi, cu ochii închişi, începu să sărute fiecare părticică din corpul amantului ei, fără nici cel mai mic dezgust.

Otto Wiegand îşi înăbuşi un strigăt de protest. Îi era atât de rău, încât nu era capabil să mai gândească. Imaginile văzute se suprapuneau în mintea sa, torturându-l îngrozitor. Totul era puternic imprimat. Planul lui Boris era diabolic: atât el, cât şi Otto, ştiau că numai Stéphanie singură ar fi fost capabilă să le şteargă.

Boris, care stătea tot în spatele fotoliului, desfăcu repede legăturile care îl ţintuiau pe neamţ de jilţul său. Acesta nu făcu nici cea mai mică încercare de a se ridica sau de a-l ataca pe rus. Nu arma îndreptată spre capul său îl reţinea, deoarece nu-i lipsea curajul şi forţa fizică, ci faptul că era total distrus.

El nu era capabil să-şi dezlipească ochii de la fereastra prin care se vedeau cele două siluete strâns înlănţuite.

Ca şi cum ar fi anunţat că spectacolul a luat sfârşit, Stéphanie întinse mâna spre comutator şi camera fu înghiţită de întuneric. Descătuşat de teribila tensiune la care fusese supus, neamţul se destinse dintr-o dată. El se apucă cu amândouă mâinile de braţele fotoliului ca să nu tremure. Toată furia i se risipise şi tot ce mai simţea acum era o imensă oboseală şi un gust de cenuşă în gură.

Boris îi spuse la ureche:

— Ştiu că nu ai de gând să mai faci vreo prostie. Acum ei s-au culcat şi dorm cu siguranţă. Du-te şi te culcă şi mai gândeşte-te. Ar fi putut fi şi mai rău decât atât. Dacă nu accepţi să vii cu noi, o vei vedea pe soţia ta coborând toate treptele infamiei. Astă seară nu a fost nimic…

Fără să aştepte vreun răspuns, rusul se făcu nevăzut în întuneric. Otto Wiegand se ridică cu greutate şi îl urmă, mergând ca un automat. Rusul calculase bine. Pentru moment, era total distrus.

Capitolul VIII.

Trupul masiv al părintelui Joseph Melnik se strecură în cameră cu iuţeala unui şarpe. Cu degetul la buze, el îi făcu semn lui Otto să tacă. Neamţul, care se ridicase din pat, se lăsă să cadă iar în aşternut cu un gest obosit. Nu reuşea să-şi scoată din cap abominabilul spectacol la care asistase. O clipă voise să se repeadă şi să-l ucidă pe danez în pat, apoi renunţase. Ea ar fi fost capabilă să-şi apere amantul…

Preotul trase un scaun şi se aşeză lângă pat. Cu un gest familiar, îşi mângâie una din urechile transparente şi întrebă pe un ton neliniştit:

— Ce ţi s-a întâmplat? Unde ai fost? Am venit imediat.

Cu sufletul pustiit, Wiegand răspunse:

— Sunt prins în laţ; au pus mâna pe mine.

Frumoasa voce melodioasă a lui Melnik se auzi imediat:

— Te voi ajuta eu. Trebuie să-ţi revii şi să scapi de aceşti oameni periculoşi. O adevărată avere ne aşteaptă de atâta timp…

— Puţin îmi pasă, Joseph… de dolarii tăi.

Părintele Melnik tresări puternic ca şi cum însuşi numele sfânt al Domnului ar fi fost blasfemiat.

— Ossip, este vorba de douăzeci şi cinci milioane de dolari.

— Ştiu, ştiu… Dar în momentul ăsta am alte griji.

Preotul încercă în zadar un motiv care ar fi putut fi mai interesant şi care ar fi putut eclipsa cele douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

— Povesteşte-mi tot, dragul meu Ossip. Eu cred că eşti bolnav, făcu el cu un glas confesional.

Neamţul avu un moment de ezitare. I-ar fi făcut foarte bine să poată vorbi despre Stéphanie. Începu să-i povestească totul lui Melnik, cu lux de amănunte. Acesta îşi întinse mâinile păroase într-un gest de binecuvântare şi spuse:

— Dar cu dolarii tăi vei găsi zeci, sute de femei, cu mult mai frumoase decât Stéphanie.

Otto scuturǎ încăpăţânat din cap.

— Ştiu, Joseph, dar eu pe ea o vreau. Numai când mă gândesc că aş putea să n-o mai văd, simt că-mi pierd minţile, sunt capabil de orice, i-aş da toţi banii numai să fiu sigur că va rămâne cu mine…

Părintele Melnik îl privi, plin de reproş. Făcuse bine că îi sondase sufletul. Era clar că se găsea într-un moment de mare impas.

— Dragul meu prieten, spuse el cu un ton plin de gravitate, această creatură vrea să te ducă la pierzanie. Trebuie înlăturată din calea ta. În ceea ce îl priveşte pe Boris, o să am grijă…

Spunând acestea, îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul sutanei şi scoase vechiul său revolver Luger P-8, a cărui ţeavă lungă din oţel întunecat luci în lumină. Jucându-se cu arma, el spuse:

— Îţi aduci aminte, dragul meu Ossip? Nu umblu niciodată fără el. Datorită lui am trimis în iad un mare număr de necredincioşi. Rusul nu ar fi primul.

Otto îşi aprinse o ţigară şi surâse trist.

— Joseph, chiar dacă îl ucizi pe Boris, nu s-ar schimba mare lucru. Mai întâi, pentru că vor trimite pe altcineva în locul lui. În al doilea rând, tot răul se află acum în sufletul meu. Eu ar trebui să fiu ucis, trase el concluzia cu un ton ironic.

„*Nu înainte să semnezi*”, făcu în sinea lui speriat părintele Melnik. Cuprins de o îngrozitoare presimţire, el întinse un deget păros şi inchizitor către neamţ.

— Ossip, fiule, sper că n-ai de gând să faci vreo prostie. Ştii prea bine că Domnul îi pedepseşte pe sinucigaşi. Ai fi condamnat la chinurile veşnice.

Lui Otto puţin îi păsa de chinurile veşnice. Iar cât despre dolari, nu aveau decât să putrezească în seifurile din Vaduz în vecii vecilor.

Cu toate acestea, Otto încercă să-l asigure pe preot:

— Nu te teme, Joseph, nu mă voi omorî. Iubesc prea mult viaţa şi, mai ales, o ador pe Stéphanie.

Preotul se scărpină pe gât, apoi începu să-şi frământe lobul urechii, mai-mai să-l rupă.

— Ar mai fi o soluţie, spuse el. Ai putea să-mi dai o procură prin care să am dreptul să scot aceşti bani şi în numele tău. Cu semnătură legalizată. Aş putea face singur drumul la Vaduz şi să-ţi aduc aici partea ta.

Această sugestie îl făcu pe Otto să izbucnească în râs.

— Dragă Joseph, ai fi în stare să finanţezi cu partea mea, aruncarea în aer a Kremlinului. Prefer să văd banii mei utilizaţi pentru o cauză mai bună. Mai ai puţină răbdare. Dacă totul merge bine, vom merge la Vaduz împreună.

— Şi dacă nu merge totul bine?

Otto făcu un gest de neputinţă.

— În cazul ăsta, dolarii vor rămâne acolo unde se află. La urma urmelor, ai putut trăi fără ei douăzeci şi trei de ani.

Întunecat la chip, părintele Melnik se ridică în picioare şi schiţă un semn de binecuvântare în direcţia neamţului.

— Durerea te orbeşte acum, fiule, spuse el cu un zâmbet mieros. Vom mai discuta despre asta mâine, după o noapte bună de somn. Până atunci ţi se vor mai limpezi gândurile. Femeia asta este încarnarea însăşi a lui Belzebuth. Ar merita să fie arsă pe rug în piaţa publică, iar cenuşa să-i fie spulberată în cele patru vânturi.

Privirile îi scăpărau pline de ură. Otto sări din pat şi îl apucă de gulerul sutanei.

— Canalie bătrână, dacă te atingi doar de un fir din părul Stéphaniei, te ard de viu, aşa cum făceai tu cu partizanii din Ucraina.

Părintele Melnik se eliberă cu demnitate şi spuse fulgerându-l cu privirea pe interlocutorul său:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti aşa cu un servitor al lui Dumnezeu. Şi să-mi atribui gânduri atât de murdare. O să mă rog pentru tine şi pentru acea mizerabilă păcătoasă.

Spunând acestea, el dispăru din cameră. Paşii săi grei răsunau pe lespezile vechi. În sinea lui se gândea că trebuie

să ia măsuri mari de prevedere ca să o suprime pe Stéphanie…

*
* *

Malko se uită la ceas: era ora unu şi jumătate. Ca şi Otto, nici el nu putea să doarmă. Conştiinciosul Krisantem, care asistase la supliciul neamţului, îi raportase totul cu lux de amănunte. Treaba promitea multe. În plus, genul acesta de activităţi nu risca să îi îngrijoreze pe cei doi sticleţi. Prin gaura cheii, îl văzuse pe Melnik vizitându-l pe Otto, dar nu putu auzi ce îşi spuneau cei doi. Tocmai voia să se dezbrace, când, pe culoar se auzi un scârţâit. Iute, Malko se ridică şi îşi lipi urechea de uşă.

Cineva mergea pe culoar, foarte uşor. Malko se gândi imediat la Stéphanie. Oare, ce mai punea la cale? Paşii se auzeau în continuare, apoi se auzi deschizându-se o uşă.

Câteva vorbe fură schimbate, iar uşa camerei lui Otto se închise în urma persoanei necunoscute. Malko se duse şi îşi lipi urechea de gaura cheii. La început auzi doar vocea unei femei. Brusc, Otto scoase un ţipăt. Era de stupefacţie şi de teamă… Vocea femeii se auzi mai tare. Un scaun fu răsturnat pe duşumea. Dintr-un salt, Malko ieşi pe coridor şi îi deschise uşa neamţului.

Surpriza îl făcu să rămână pironit pe loc. Micuţa brunetă pe care o văzuse în sala de mese, îndrepta spre Otto Wiegand un enorm revolver automat. Acesta, încercând să scape, se cocoţase pe pat.

În clipa în care Malko îşi făcu apariţia, femeia ridică revolverul şi spuse în limba germană, cu o voce obosită:

— Sunt douăzeci şi şapte de ani de când aştept clipa asta. Voi părăsi Danemarca, fericită că te-am ucis.

Auzind uşa, ea se întoarse brusc. Ar fi avut timp din belşug să-l omoare şi pe el şi pe neamţ, dar nu era o ucigaşă profesionistă. Malko profită de asta. Cu o mişcare sigură, el o făcu să dea drumul la armă.

Înainte ca fata să aibă timp să reacţioneze, luă de jos arma şi o puse la centură. Asta era tot ce le lipsea! Mort,

Otto Wiegand nu ar mai fi avut nici o valoare...

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. De ce doriţi să-l ucideţi pe acest om?

— E nebună de legat, lătră Otto. Precis că mă confundă cu altcineva... Biata de ea. Trebuie să chemăm poliţia.

— Am venit din Israel ca să-l ucid pe monstrul acesta, răspunse femeia cu o voce aprigă şi răguşită. Şi nimic nu mă poate împiedica.

Văzută de aproape, femeia părea mult mai tânără, să fi avut în jur de patruzeci de ani.

Cu ochii scânteind de ură, ea îl înfruntă pe Malko.

— Cu siguranţă că şi dumneata eşti tot un asasin. De aceea îl aperi.

Malko clătină din cap.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi. Acest bărbat este un agent al cărui viaţă este preţioasă din motive profesionale.

Asigurat de prezenţa lui Malko, Otto Wiegand se dădu jos din pat, fără să o scape din ochi pe tânăra femeie.

Aceasta îl apucă de braţ pe Malko şi, cu un glas furios, îi spuse:

— Vreţi să ştiţi de ce vreau să-l ucid? Ei bine, acest om a exterminat întreaga mea familie în Ucraina acum douăzeci şi şapte de ani. Este un monstru, o bestie.

Tot calmul îi dispăruse. Dintr-o dată, părea cu mult întinerită. Cu glasul întretăiat de hohote de plâns, îi spuse lui Malko înfricoşătoarea ei poveste. Pe măsură ce o asculta, neamţul, aşezat acum pe marginea patului, se chircea sub povara învinuirilor.

Când femeia tăcu, Malko îi aruncă lui Otto o privire plină de un dispreţ nemărginit.

— Regret în mod sincer că trebuie să vă apăr, domnule Ossip Werhun. Este cea mai penibilă misiune din toată cariera mea.

Celălalt bâigui scuze vagi, fără să-l privească pe Malko. Se blestema pentru greşeala de a fi lăsat odinioară să scape cu viaţă acest martor incomod. Era o lecţie bună pentru viitor.

Yona Liron nu se lăsă intimidată. Ea se îndepărtă de Malko, ca şi cum acesta ar fi avut friguri galbene şi îi spuse:

— În ciuda celor povestite de mine, tot mai aveţi de gând să îl apăraţi?

— Din păcate, da! făcu Malko. Vă înţeleg foarte bine, dar mă aflu într-o poziţie care este mai presus de noi toţi…

— În regulă, făcu ea întunecându-se.

Se întoarse ca şi cum ar fi vrut să părăsească camera, iar Malko îi făcu loc să treacă.

Cu un gest fulgerător, ea se aplecă şi apucă ceva din gheata ei scurtă. Apoi făcu un salt înspre pat.

Otto Wiegand urlă şi Malko avu răgazul să vadă sclipind lama unui pumnal.

Cu un gest reflex, el plonjă la picioarele fetei şi o prinse de sub genunchi, trăgând-o după el pe duşumea. Neamţul urlă din nou, iar el crezu că intervenise prea târziu. Yona se rostogoli pe spate şi îi dădu o lovitură zdravănă de picior în tâmplă, lăsându-l pentru câteva clipe complet ameţit.

Cu iuţeala unui bărbat, ea se ridică, ţinând încă pumnalul în mână. Otto încercă să se apere cu mâinile întinse înainte. Pantalonul său era sfâşiat pe coapsa stângă, lăsând să se vadă o rană lungă. De astă dată, israelianca îi ţinti pântecele şi se avântă înainte ţinând pumnalul cu amândouă mâinile în stil de comando japonez.

Acest tip de lovitură nu dădea niciodată greş atunci când îşi atingea ţinta: ficatul.

Malko sări ca ars. Reuşi să o apuce şi să o tragă înapoi. Apoi prinse arma cu mâna dreaptă. Yona se răsuci spre el. Putu să-i simtă parfumul plăcut şi dulceaţa formelor înainte de a primi o teribilă lovitură de genunchi în pântece.

Văzu mii de steluţe verzi în timp ce se prăbuşi închircit de durere. Ea îl mai lovi o dată în cap cu putere, cu mânerul pumnalului. Era un adevărat demon. Şi ai fi crezut-o atât de inofensivă aşezată acolo, la masa… Fu nevoit să o prindă de gleznă ca să o dezechilibreze, regretând profund că trebuie să se poarte aşa cu o femeie. Ea scoase un ţipăt şi alunecă pe spate, scăpând din mână arma, ca să nu-şi frângă gâtul

cădere.

Vibrând, pumnalul se înfipse în duşumea. Malko se rostogoli şi reuşi să o imobilizeze pe Yona sub greutatea trupului său.

Timp de un minut întreg, ea se zbătu furioasă, încercă să-l muşte şi să-l zgârie, încordându-se din toate puterile ca să scape de sub el. Malko încerca senzaţii din ce în ce mai confuze. Era ca şi cum ar fi încercat să o violeze.

Femeia se linişti ca prin farmec. Umerii ei fură zguduiţi de hohote puternice de plâns. Cu faţa în jos pe podea, cu capul îngropat în mâini, ea era cuprinsă de o criză de nervi. Atent, Malko se ridică, luând totodată şi pumnalul. Pe pat, Otto Wiegand îşi apăsa rana cu un aer rătăcit, uitându-se la evreică cu o stupefacţie amestecată cu ură.

— A vrut să mă ucidă, se bâlbâi el.

— Şi ce aţi fi vrut să facă? spuse cu brutalitate Malko. Dacă v-aş fi cunoscut viaţa în detaliu, n-aş fi acceptat niciodată această misiune.

— Spuneţi-mi, aţi venit aici ca să-mi asiguraţi protecţia sau să ascultaţi divagaţiile acestei nebune?

— Fiţi liniştit, vă voi proteja în continuare, spuse Malko cu un glas încărcat de dezgust.

Cu toată gingăşia de care era capabil, el o ajută pe tânăra femeie să se ridice. Cu umerii scuturaţi de un plâns convulsiv, ea nu putea să-şi oprească lacrimile. Îţi sfâşia inima s-o vezi.

— Sângerez, gemu Otto.

Abandonând-o pe Yona Liron, Malko se aplecă asupra lui examinându-i rana. Era o rană superficială care nu-i secţionase decât pielea. Nu era nevoie să fie cusută.

— Poate că rana asta vă va schimba un pic ideile. În orice caz, nu din cauza asta o să muriţi. Noapte bună. Mă duc să mă culc şi o iau cu mine pe această tânără. Vă urez coşmaruri plăcute.

El o luă de braţ pe Yona, iar aceasta se lăsă în voia lui, frecându-şi nasul.

Ea nu schiţă nici un gest de protest când el o conduse în

camera lui şi o ajută să se instaleze într-un fotoliu. Apoi, luă un prosop şi îi şterse faţa. După câteva minute, Yona se opri din plâns şi îşi aranjă părul cu gesturi stângace. Avea o frumoasă faţă triunghiulară. Cu o voce dură, ea spuse deodată:

— Daţi-mi pistolul şi pumnalul.

Iar o lua de la capăt.

Malko negă cu capul şi se aşeză pe celălalt scaun.

— Din mai multe motive, nu am de gând să vi-l dau, îi explică el. În primul rând, pentru că nu vreau să intraţi în puşcărie în această ţară. Danezii nu glumesc atunci când este vorba de crimă. Sunteţi gata să comiteţi un omor cu premeditare, chiar dacă aveţi motive care să-l justifice, în cazul lui Ossip Werhun.

— Puţin îmi pasă, îi tăie ea vorba. Mă aştept la orice. Nu am nici familie, nici copii. Nu voi putea avea niciodată pentru că am fost sterilizată. Ori trăiesc într-o închisoare, ori într-un kibbutz, pentru mine este acelaşi lucru. Cel puţin, voi fi împăcată cu mine însămi.

Nu prea aveai ce răspunde la asta. Yona continuă cu un ton aprig:

— De altfel, puteţi să nu-mi daţi armele, puţin îmi pasă. Îmi voi face rost de altele şi, cu prima ocazie, îl voi ucide. Chiar şi cu un cuţit de bucătărie, dacă trebuie.

Era imposibil să o sperii. Malko îşi zise că unica posibilitate de a o convinge, era să-i spună adevărul. Faţă de discreţia cu care fusese înconjurat acest caz, nu mai conta…

Cu răbdare şi cu maximum de precizie, el începu să-i povestească istoria lui Ossip Werhun. Când ajunse la Stéphanie, o lucire răutăcioasă apăru în ochii Yonei.

— Dumnezeule, ce bine i-a făcut! exclamă ea. Dar şi aşa, tot a fost prea blândă cu el.

Malko merse până la capăt, explicându-i tot ce aştepta C.I.A. de la neamţ. Acest bărbat lucrase ani de-a rândul într-un aparat comunist de informaţii şi ştia o groază de lucruri.

— Iată pentru ce trebuie să rămână în viaţă.

Yona clătină din cap.

— Astea sunt afacerile dumneavoastră şi vă înţeleg. Dar puteţi pune mâna şi pe alt trădător. Acesta îmi aparţine mie. Eu îl voi ucide.

Se găseau în punctul de unde plecaseră. Yona îşi scutura părul roşcat de fiecare dată de câte ori Malko pleda pentru cauza lui Wiegand. Brusc, ea spuse cu un glas stins:

— Sunt atât de obosită.

Într-o secundă, capul îi căzu într-o parte şi adormi, epuizată de puternica descărcare nervoasă. Malko o privi o clipă cu milă, apoi o luă în braţe şi o aşeză pe patul lui. Nu ştia în ce cameră locuieşte şi nu avea chef să atragă atenţia asupra sa.

Ea nu reacţionă deloc nici când el o dezbrăcă, lăsând-o doar în lenjeria intimă, care era mai degrabă în genul Dior decât comando.

Apoi se dezbrăcă şi el şi se culcă. Ziua fusese foarte lungă şi nu-i venise în minte nici o soluţie, deoarece răpirea Stéphaniei i se părea imposibilă. Doar dacă nu declara Danemarca al cincizeci şi unulea stat al SUA....

Îi era teamă că Boris şi diabolica sa complice vor zdrobi rezistenţa nervoasă a neamţului. Pentru o singură zi, făcuseră deja prea mult... Tipul putea să sfârşească ca un iepure înghiţit de o cobră.

Tot reflectând la cele întâmplate, în cele din urmă reuşi să adoarmă. Un geamăt îl trezi ceva mai târziu. Yona visa ceva. Ea se strânse lângă el, tremurând din toate încheieturile. Neştiind ce să facă, el îi mângâie părul cu gândul la Alexandra. Cine ştie cum ar fi reacţionat aceasta dacă l-ar fi putut vedea în acea clipă.

Evreica se strânse şi mai tare lângă el. Coşmarul ei se transformase într-un vis frumos.

Rezistenţa omenească are şi ea limitele ei. Malko îi scoase colanţii negri. Uitase pentru o clipă de caruselul infernal în care se urcase. Măcar astfel putea avea ceva trecere în ochii femeii. Când simţurile i se potoliră, ea murmură cu o voce abia auzită:

— Este pentru prima oară...

Cum ea adormi aproape imediat, el nu avea să ştie niciodată ce a vrut să spună, având în vedere că femeia de lângă el nu era virgină de multă vreme.

Capitolul IX.

Dacă duhoarea de peşte nu ar fi exterminat de multă vreme toate muştele din Skagen, acestea ar fi putut fi auzite în sala restaurantului hotelului *Scandia*.

Yona Liron mânca singură la masa din fund, cu un aer întunecat şi cu chipul umflat din cauza plânsului din ajun. Ea îl părăsise pe Malko fără nici o vorbă, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut între ei. Acesta sperase să nu o mai vadă la masă, deşi nu credea nici el aşa ceva. Acum era sigur că evreica nu renunţase la răzbunare.

La masa alăturată, Joseph Melnik şi Otto Wiegand erau adânciţi într-o conversaţie purtată în şoaptă, din care Malko nu reuşea să înţeleagă nici o iotă. Neamţul şchiopăta în mod ostentativ, iar Malko era convins că împărtăşise toate nenorocirile sale vechiului său tovarăş de luptă. Era destul să vezi privirile fioroase pe care le îndrepta straniul preot înspre evreică. Ar fi fost în stare să o ucidă, indiferent dacă prin o exorcizare sau cu ajutorul unei grenade...

Boris nu îi adresase nici un cuvânt Stéphaniei, care era mai frumoasă ca oricând. Rochia ei de jerseu se termina acolo unde, în mod normal, se află marginea de sus a ciorapilor. Ori de câte ori Malko ridica privirea, întâlnea ochii ei albaştri care îi surâdeau într-o invitaţie mută. În mod automat, Otto intercepta fiecare privire, ce făcea să-i încolţească sub ţeasta pleşuvă planuri de răzbunare, care de care mai teribile.

Singur Krisantem părea să nu fie tensionat. Tocmai descoperise savoarea heringilor pescuiţi în Marea Baltică şi făcea o consumaţie de zile mari, imitat de Stéphanie. Ar fi făcut o pereche bună în privinţa asta. Turcul aştepta liniştit să-i vină rândul să-şi folosească juvăţul, deşi prezenţa celor doi sticleţi în lodene îl cam stingherea. Soarele îşi făcuse apariţia pe cer şi era o frumoasă zi de iunie. Faptul era oricum îmbucurător, deoarece drumul până la Aalborg

trebuia parcurs în maşină, iar distanţa era de cincizeci de kilometri.

Era dimineaţa zilei de sâmbătă. Până luni, nu aveau decât de aşteptat. Lui Malko, mâncarea îi cam stătea în gât. Erau toţi pironiţi locului în Skagen. Oare, ce planuri mai urzise Boris ca să-l înnebunească pe Wiegand?

Micul dejun era pe sfârşite. Malko se jură în sinea lui să nu se mai atingă de peşte câte zile mai are de trăit.

Deodată crezu că are halucinaţii. În cadrul uşii apăruseră două siluete înalte.

Erau Chris Jones şi Milton Brabeck. Cei doi agenţi nedespărţiţi cu care Malko fusese de atâtea ori în misiune, de la Istanbul şi până în insulele Caraibe. Mai puţin apţi pentru dezlegarea cuvintelor încrucişate, dar deosebit de redutabili în toate acţiunile directe. Împreună, aveau cam o sută optzeci de kilograme, puterea de foc a unui distrugător şi creierul unui cimpanzeu. Le plăcea la nebunie să călătorească, cu condiţia să fie în ţări civilizate, mai precis, aflate pe o rază de cinci sute de kilometri în jurul lui Kansas City.

Malko se ridică şi merse în întâmpinarea lor. Chris îi strânse mâna, reuşind să-i strivească falangele şi spunând:

— Ce fac ăştia de pe aici? Lasă cadavrele să se descompună? Dacă ştiam, ne aduceam şi măştile de gaz.

Mai prozaic, Milton rămăsese cu gura căscată în faţa costumului albastru de alpaca al lui Malko.

— Unde aţi găsit un asemenea croitor? oftă el. De fiecare dată eu plătesc trei sute de dolari pe un costum şi cu toate astea arată ca un sac cu cartofi...

Lise, îmbibată în parfumul Chanel Nr. 5, se strecură între cei trei bărbaţi. Era topită după ochii aurii ai lui Malko.

— Am fost să-i întâmpin pe aceşti doi gentlemani, spuse ea. Au sosit cu zborul 912 al companiei scandinave, în dimineaţa asta. Cei de la Washington au ţinut ca ei să vă secondeze.

Chris şi Milton, care, arareori erau calificaţi drept gentlemani, simţiră brusc o mare dragoste pentru

Danemarca. Deodată, Chris rămase împietrit.

— Tu vezi ce văd eu? îl întrebă el pe Milton.

Acesta privi în direcţia semnalată şi rămase consternat.

— Turcul, făcu el. Ce-o mai fi şi asta?

Krisantem îi văzuse şi el în acelaşi timp şi, pentru orice eventualitate, duse mâna la revolverul său Astra din centură.

Chris Jones şi Milton Brabeck se depărtaseră în mod instinctiv unul de celălalt. De când fuseseră la Istanbul, cei doi pistolari şi Krisantem nu se prea aveau la suflet. Malko abia avu timp să intervină.

— Domnilor, vă previn că Elko Krisantem se află în serviciul meu de mai bine de patru ani şi că sunt foarte mulţumit de el.

Catastrofa fusese evitată. Cei doi poliţişti în lodene se uitau curioşi la nou-veniţi.

— A, bine, făcu Chris Jones, cu un ton decepţionat.

Adesea, visase să-l poată ţine pe Krisantem cu capul scufundat în apă, atât timp cât să extragă rădăcina pătrată a numărului 185.976.

Cât despre Milton Brabeck, acesta era de-a dreptul indignat.

— Cum puteţi avea încredere în tipul ăsta? Aţi uitat că era cât pe-aci să vă sugrume cu laţul la Istanbul?

Parodiindu-l pe părintele Melnik, Malko spuse:

— Dumnezeu ne cere să iertăm toate ofensele ce ni se aduc. Nu am venit aici ca să discutăm despre fapte din trecut. Veniţi, trebuie să vă pun la curent cu anumite lucruri.

Lăsându-l pe Krisantem să-l păzească pe Otto Wiegand, ei se îndreptară către clădirea anexă.

— Domnilor, le spuse Malko, vă rog încă o dată să vă lăsaţi armele la vestiar. O fi ceva putred în Danemarca, dar cei de aici nu agreează deloc împuşcăturile.

Atât ar mai fi lipsit: să fie expulzaţi din Danemarca şi să-i lase pe Otto singur cu Boris şi cu Stéphanie. De când cu Hamlet, danezii au oroare de complicaţii şi de cadavre;

toată lumea ştie acest lucru.

Malko le prezentă pe scurt situaţia celor doi bodyguarzi. Ochii albaştri ai americanilor se întristară.

— Păi, atunci, nu putem să-l aranjăm pe fătălăul cu păr alb? întrebă Chris.

Calomnia era gratuită. Boris avea o colecţie frumuşică de hibe, dar homosexual nu era.

— Şi noi ce avem de făcut? întrebă Milton.

— Deocamdată, nimic, îi răspunse Malko. Vă plimbaţi pe malul mării şi vă clătiţi ochii admirând fetele daneze. Aţi putea să faceţi şi câte o baie, căci tocmai s-a topit gheaţa.

Când primiseră vestea că vor pleca în Danemarca, fuseseră încântaţi, la gândul că vor putea să întâlnească frumoasele daneze, uitând că orice nordică mai nurlie o întinde la Paris, la Londra sau la New York, imediat cum pune mâna pe ceva bănuţi.

După ce-i expedie pe cei doi, Malko se aşeză la fereastra ce dădea către plajă. Afară se făcuse frumos şi destul de cald.

Tocmai voia să închidă fereastra, când observă două persoane care mergeau pe plajă. Erau Yona şi părintele Melnik.

Malko zâmbi. Cu siguranţă, preotul îşi acorda libertăţi destul mari, datorită locului pe care îl avea în ierarhie…

Închise fereastra, dar surâsul îi dispăru ca prin farmec. Îşi amintise de expresia de pe faţa preotului, când auzise povestea lui Otto Wiegand. Era crudă şi implacabilă.

Cele două siluete se îndepărtaseră. În acea parte, plaja era complet pustie… în afara câtorva perechi de îndrăgostiţi. Malko ţâşni din camera sa, coborî treptele şi o apucă pe drumul ce ducea spre plajă. Odată ajuns acolo, el se opri. Părintele Melnik şi tânăra evreică dispăruseră. Mergând pe lângă tufele care mărgineau plaja şi încercând să se facă nevăzut, Malko porni în direcţia în care se îndreptaseră cei doi.

După vreo două sute de metri, se opri şi ascultă. Valurile mării şi ţipetele ascuţite ale pescăruşilor formau un fond

sonor destul de intens.

Cuprins de o presimţire urâtă, Malko începu să alerge. Cât cuprindea cu privirea, plaja era pustie. Unde dispăruseră Yona şi preotul?

Malko alergă aproape un kilometru, apoi se opri epuizat. Plămânul său stâng îl ardea, amintindu-i de glonţul primit la Hong Kong. Un văl negru i se puse pe ochi şi avu impresia că leşină. Îşi zise că temerile sale erau ridicole. Cu siguranţă, preotul încerca doar să-i scoată din cap gândurile de răzbunare...

El îşi reluă drumul, mergând la pas şi încercând să-şi domolească bătăile inimii.

*

* *

Cu poalele sutanei în dinţi ca să poată avea libertate de acţiune, părintele Melnik tocmai îşi termina opera sa de convingere.

Călare pe Yona, el îi ţinea capul băgat în nisip. Desigur că nu-i era deloc uşor; ea să zbătea furioasă, dar el era cu mult mai puternic. Ezitase să o violeze înainte, gândindu-se că ar putea face treaba asta după ce o omoară, fapt care l-ar fi absolvit de un păcat suplimentar.

Ar fi fost jenant să se prezinte în faţa creatorului său având pe conştiinţă un păcat carnal...

După ce ascultase relatarea neamţului, eliminarea Yonei fusese pentru el singura soluţie logică. Era doar unica persoană care-i putea pune în primejdie averea. Nici unul din ceilalţi nu dorea să-l ucidă pe Ossip Werhun. Planul era uşor de dus la îndeplinire. O abordase pe femeie la ieşirea din restaurant şi, cu un zâmbea onctuos îi propusese o scurtă plimbare pentru a medita mai bine.

La descoperirea cadavrului ştrangulat şi violat pe plajă, nici un danez nu s-ar fi gândit să bănuiască o faţă bisericească.

Malko trecuse de el. Din fericire, victima nu se mai zbătea. Ascuns de crengi, Joseph Melnik îl văzu pe Malko cum se întoarce din drum şi se hotărî să facă un ultim efort.

Trăgând poalele sutanei între dinţi cu riscul să o sfâşie, el apăsă capul femeii în nisip cu toată forţa sa. Yona scurma nisipul cu mâinile, căutând ceva de care să se apuce. Efortul bărbatului avu un efect contrar celui aşteptat.

Spasmul de agonie al tinerei fu atât de violent, încât preotul fu dezechilibrat şi căzu greoi alături. Cu gura larg deschisă, ea respira aerul cu disperare, fără să poată ţipa. Încercă să-şi orbească adversarul, aruncându-i un pumn de nisip în ochi, dar nisipul se spulberă în vânt. Ferindu-se de unghiile ascuţite ale Yonei, părintele Melnik se aruncă din nou asupra ei şi îi afundă iar capul în nisip. De astă dată, era decis să termine cu ea. Din fericire, vegetaţia îi ascundea, iar dacă cineva i-ar fi văzut de la distanţă, ar fi crezut că fac dragoste.

*

* *

Malko mergea cu ochii în jos, încercând să-şi controleze respiraţia ca să atenueze arsura ce îi sfâşia pieptul. Soarele îi încălzea spatele în mod plăcut. De cealaltă parte a plajei, nişte, tineri se scăldau în mare.

Dintr-o dată observă pe nisip o pată întunecată pe care nu o observase cu cinci minute mai devreme. Era sigur de asta. Avea o memorie vizuală excelentă. Putea să-şi amintească şi după treizeci de ani un chip zărit într-o fracţiune de secundă. Se aplecă să studieze mai bine pata, luând în mână puţin nisip. Era ud şi greu şi nu putea proveni decât dintr-un singur loc: din tufişurile care se aflau la câţiva metri depărtare de el. Intrigat, se îndreptă într-acolo. Nici nu făcu trei metri că şi zări urechile gelatinoase ale părintelui Melnik, care tremurau din cauza efortului făcut de acesta. Malko îl văzu cu mâinile înfundate într-un văl de păr roşcat şi înţelese imediat despre ce este vorba.

În toată existenţa lui plină de aventuri, arareori simţise dorinţa de a ucide. De astă dată însă, el îl apucă pe preot de gât cu o bucurie profundă. Melnik înţelese şi el. Lăsă gâtul Yonei şi încercă să scape din strânsoarea lui Malko. Dar acesta strângea cu riscul de a-şi deschide toate rănile,

animat de o singură dorinţă: să-l ucidă. Degetele lui striveau carotidele lui Melnik. Aşezată în patru labe, Yona încerca să-şi revină, scuipând nisipul şi ştergându-şi ochii.

Cu mişcări febrile, Melnik se scotoci la centură şi scoase de acolo un pumnal cu lama încovoiată, o veche amintire din Ucraina. Malko nu avea cum să-l vadă. Preotul se uită să vadă unde poate să-l înfigă. Puţin îi păsa lui de consecinţe. Avea timp suficient să fugă din Danemarca.

Uitase însă de Yona. Ea văzu întreaga scenă şi vru să-l prevină pe Malko, dar nu reuşi să scoată decât un sunet gâlgâit. Atunci se aruncă peste preot, vârându-şi mâna între picioarele acestuia şi făcu ceea ce învăţase la şcoala de *close-combat* de la Tel-Aviv.

Urletul lui Melnik sperie mai mulţi pescăruşi, gonindu-i în Islanda. Strânsoarea degetelor lui Malko era blândă în comparaţie cu insuportabila durere din pântece. Cu o convulsie puternică, el căzu leşinat.

Malko şi Yona se priviră în tăcere. Joseph Melnik se zbătea ca o omidă ruptă în două. Tânăra evreică se apropie de el şi ochind una dintre urechile clăpăuge şi transparente, îi trase o lovitură zdravănă de picior. Durerea îl făcu să tresară. Yona procedă la fel şi cu a doua ureche. Apoi îi ţinti ochiul drept, dar el se mişcă şi vârful pantofului nimeri în arcadă.

Malko o apucă de mână şi o reţinu.

— Aşteaptă, ai să-l ucizi.

Femeii îi trebuiră mai multe secunde până să poată răspunde cu o voce răguşită:

— Bineînţeles că îl voi ucide! Ce vă deranjează treaba asta?

— Pe mine personal, nu mă deranjează deloc, dar s-ar putea ca autorităţile daneze să înceapă să-şi pună întrebări în privinţa noastră şi mi-e frică să nu ne expulzeze pur şi simplu. Aşa că nu-l mai loviţi.

Faţa tumefiată a femeii era plină de zgârieturi. Ea spuse cu părere de rău:

— Bine. Mi-aţi salvat viaţa. Dacă aş fi fost ceva mai tare l-

aş fi ucis. Mulţumesc.

Ea se îndepărtă sub privirile visătoare ale lui Malko. Era o femeie extrem de oţelită. Nici nu scăpase bine de la o moarte înspăimântătoare, că deja îşi revenise complet.

El se aplecă deasupra preotului. Arăta jalnic. Chipul îi era pământiu, plin cu spuma vărsată din cauza durerii. Când Malko vru să-l ridice, acesta urlă de durere. Malko îi trase în jos sutana şi îngenunche lângă el. Celălalt îşi deschise ochii bulbucaţi, apoi îi închise la loc. Malko îl scutură.

— Nu mai faceţi pe leşinatul, altfel chem poliţia şi spun tot ce am văzut.

— Nimeni nu vă va crede, şopti preotul. Sunt o faţă bisericească. Iar fata aceea este o oarecare.

— De ce aţi încercat să o omorâţi?

— Pentru că noaptea trecută a încercat să-l ucidă pe prietenul meu care era fără apărare. Am vrut să-l răzbun.

Tot acest devotament părea destul de fals. Din păcate, Malko nu avea de ales. În primul rând nu trebuia să trezească suspiciuni autorităţilor daneze.

Dacă Otto Wiegand rămânea singur cu drăgălaşa lui soţioară şi cu Boris, după opt zile s-ar fi aflat din nou în spatele Cortinei de Fier, chiar dacă ar fi ajuns acolo cu picioarele înainte. Apoi ar fi fost dat cu totul uitării… Malko ar fi dat orice ca să afle motivul pentru care preotul ţinea la viaţa neamţului ca la lumina ochilor săi.

Uitându-se la preotul care îşi mai revenise puţin, el îl avertiză:

— Ar fi bine să nu se mai repete, altfel nu mai răspund de mine.

Melnik nu-i răspunse. Când Malko se îndepărtă, el îşi scutură sutana, cu ochii încărcaţi de ură.

Malko intră direct în camera lui Chris Jones. Americanul era adâncit în lectura ultimului număr din Playboy.

— Chris, am o misiune pentru tine.

Bodyguardul închise grijuliu revista, cu un aer nostalgic. Unde erau apetisantele daneze?

— Ai văzut-o pe femeia cu părul roşcat, în restaurant? Ei

bine, nu trebuie să o laşi din ochi nici o secundă. La nevoie, dormi în faţa uşii ei.

Chris se întunecă.

— Nu ar fi mai în siguranţă dacă m-aş culca în patul ei?

Bunul Chris evoluase mult de la prima lor întâlnire.

— Dacă ea nu are nimic împotrivă, ar fi o misiune mai uşoară, făcu Malko imperturbabil. Dacă îl vezi pe preotul acela apropiindu-se de ea, te autorizez să-i tragi tot atâtea şuturi în burduhan, câte luni din an au litera *r*.

— Cum, reverendului?

Chris era îngrozit şi consternat. Membru devotat al bisericii episcopale, el avea un respect aproape orb faţă de tot ce purta sutană.

— Poţi să-i dai sutana de-o parte, ca să nu te deranjeze, îi sugeră Malko.

Când părăsi camera, el îl lăsă pe Chris cufundat într-o stare de meditaţie intensă.

*

* *

Lise Kistrup îl aştepta pe Malko în cameră. Îmbrăcată cu un pantalon din piele şi cu o bluză de mătase şi încălţată cu cizmuliţe scurte din piele maro, semăna mai degrabă cu o artistă decât cu o funcţionară de ambasadă. Faţa ei exprima îngrijorare.

— Am pentru dumneavoastră un mesaj, trimis în dimineaţa asta chiar de David Wise, prin telefon. A preferat să nu rămână nimic scris.

— Despre ce este vorba? o întrebă Malko, care bănuia deja despre ce este vorba.

— Este în legătură cu tânăra femeie, hm, Stéphanie.

Lise roşise brusc. Nu era obişnuită cu asemenea lucruri.

Malko o privi cu un zâmbet trist.

— Prietenul nostru este de părere că eliminarea ei discretă ne-ar scuti de multe necazuri, nu-i aşa? Debarasat de femeia pe care o iubeşte, Otto Wiegand n-ar mai avea nici un motiv să se întoarcă în Est.

Lise deschise ochii mari.

— De unde ştiţi? Este vorba exact despre asta.

— Este logic: ceea ce comuniştii numesc soluţia corectă. Şi este uşor de ordonat aşa ceva atunci când te afli la câteva mii de kilometri distanţă de eventuala victimă. Dar pentru genul acesta de rezolvări, serviciile secrete n-ar trebui să-şi recruteze agenţii de pe băncile universităţilor…

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Dumneavoastră ce aţi face dacă aţi fi în locul meu?

Tânăra se îmbujoră de mai mare dragul să o vezi.

— Nu ştiu. Nu credeam că există asemenea lucruri.

— Ele există, din păcate. Dar sper că nu le veţi vedea puse în practică aici.

Ea nu mai avea chef să mai flirteze. Aşezată pe marginea patului, căuta în ochii aurii ai lui Malko o reconfortare, dar ceea ce văzu fu doar reflectarea propriilor ei gânduri.

În ochii ei scânteiară lacrimile. Nu-şi imaginase că întâlnirea lor va decurge astfel. Văzându-i tulburarea, Malko se apropie de ea şi îi mângâie părul.

— Duceţi-vă să vă odihniţi, îi spuse el. Diseară va fi mai bine. Eu însumi am nevoie de puţină destindere.

Ea ieşi după ce îi strânse mâna cu putere. Rămas singur, el privi cu nesaţ fotografia castelului său. Danemarca nu era singurul loc din lume în care era ceva putred. Răul se întinsese în toată lumea…

Ultimatumul lui David Wise îl punea într-o situaţie de-a dreptul imposibilă.

Eliminarea în sine a Stéphaniei nu punea probleme deosebite. Putea conta pe prezenţa gorilelor şi pe artileria clasică de care dispuneau, ce cuprindea o largă gamă de arme precum şi cianura rusească. Se simţea însă incapabil să dea ordinul, chiar dacă acest lucru putea fi considerat drept o gravă încălcare a îndatoririlor profesionale…

Dacă nu s-ar fi supus şi acţiunea ar fi eşuat, risca să suporte consecinţele. Adică eliminarea sa definitivă din serviciu, sub o formă mai mult decât dezagreabilă. Căci C.I.A. Nu umbla cu mănuşi atunci când era vorba de agenţii secreţi.

Oricând exista posibilitatea trimiterii unui agent într-o ţară inamică, ca să sondeze o reţea infectată. Cu o singură lovitură, nimereau doi iepuri: testau reţeaua şi se debarasau de un om nedorit, ca să nu mai trebuiască să-i dea o pensie.

Poate că nu avea să-şi mai termine niciodată de restaurat castelul din Liezen. În profesia asta, se ierta orice, în afară de eşec. Putea să dea foc Vaticanului şi să-l prăjească pe Papă, dacă acţiunea era încununată de succes. Eşecul însă, nu putea fi iertat niciodată. Poate, doar dacă ar fi fost directorul Companiei. Ca în cazul eşecului invaziei din Cuba.

*

* *

În restaurantul hotelului *Scandia*, atmosfera nu se ameliorase. Chris Jones îşi ronţăia porţia de peşte, singur la o masă, cu un ochi la Yona şi cu altul la părintele Melnik. De câte ori avea ocazia, el arunca evreicei o privire cât se poate de languroasă. Cel puţin, îşi îndeplinea misiunea cu tragere de inimă. Din nefericire, israelianca părea că nu-l bagă în seamă. Nu avea ochi decât pentru Otto Wiegand. Şi aceşti ochi numai dragoste nu exprimau…

Milton Brabeck îl privea pe Elko Krisantem cu un dezgust făţiş. Îi putea trece cu vederea multe lui Malko, inclusiv incursiunile sale amoroase din timpul orelor de serviciu, dar nu putea admite ca acesta să ia în slujba sa un fost ucigaş din solda comuniştilor, chiar dacă tipul făcea parte dintr-un sindicat. Era ca şi cum te puteai îndoi de însuşi Dumnezeu.

Trebuie de subliniat că turcul îşi exprima şi el antipatia faţă de gorilă. Cu nasul vârât în farfurie, el mânca fără să scoată vreun cuvânt.

Ignorând toate aceste frământări, Lise îl observa pe Malko cu coada ochiului. Două pahare cu aquavit o ajutaseră să-şi gonească din cap gândurile negre. Machiată şi coafată din nou, ea părea să fie încântată de sejurul la Skagen.

— Mâine este Sfântul Ion, spuse ea după ce dădu gata o

porţie de heringi.

— A, da? făcu politicos Malko.

— Cum, nu ştiţi cum se serbează în ţara noastră Sfântul Ion?

Malko trebui să-şi recunoască ignoranţa. Tânăra daneză oftă cu nostalgie.

— Este cea mai minunată zi din tot anul, spuse ea.

— De ce?

Malko nu era înnebunit după serbările folclorice.

— În fiecare sat din Danemarca se face un foc mare, îi explică ea. Echipe de voluntari îl întreţin cât e noaptea de lungă. Dacă aveţi norocul să survolaţi Danemarca în acel timp, aveţi impresia că întreg teritoriul ţării este cuprins de un uriaş incendiu. Chiar şi sătuţele cele mai mici au focul lor. Iar noaptea Sfântului Ion este cea mai lungă noapte a anului. Nu mai este întuneric nicăieri, nici chiar la ora trei dimineaţa. În seara aceea, toţi tinerii sunt afară din casă. Majoritatea se culcă după ora cinci dimineaţa…

— Dar ce fac toată noaptea? întrebă Malko intrigat.

Lise îl privi fix în ochi.

— Cântă, dansează şi, mai ales, fac dragoste.

Gorila rămase cu heringul în gât. Începu să saliveze.

— Dragoste?

— Da, dragoste, răspunse calmă Lise. În această noapte este permis orice. De altfel, o mulţime de fete tinere aleg această noapte ca să-şi înceapă viaţa sexuală. Se pare că le aduce noroc. Ele dansează în jurul marilor focuri cu băiatul ales, iar dacă acesta acceptă, trebuie să sară deasupra flăcărilor şi să-şi ia fata în braţe. Din fericire, arareori plouă de Sfântul Ion. Căci toată lumea face dragoste direct pe câmp. Este mult mai poetic decât în automobile.

— Şi dumneavoastră aţi făcut la fel?

Milton Brabeck era consternat.

Lise izbucni în râs.

— O, nu! Eu eram la Copenhaga. Am făcut dragoste într-un apartament unde lumea intra şi ieşea continuu, în mod destul de neplăcut.

Picături mari de transpiraţie periau fruntea lui Milton. El spera din tot sufletul ca obiceiurile astea barbare să nu ajungă niciodată la urechile soţioarei sale din Kansas City…

— Dar, toată lumea trebuie să facă dragoste? întrebă el cu vocea gâtuită.

— Nu este absolut obligatoriu, preciză Lise, dar este trist să nu faci. În această noapte, poţi avea oricât de mulţi amanţi doreşti până la revărsatul zorilor. Nu are nici o importanţă. Prietenele mele au participat şi la concursuri…

— Ce concursuri?

Treaba devenise brusc mai mult decât incitantă.

— Ştiţi, aici toată lumea ia anticoncepţionale, explică Lise cu naturaleţe.

— Şi la Skagen se va face focul de Sfântul Ion? o întrebă Malko.

Pe sub masă, coapsa Lisei se atinse de a sa fără ca el să ştie dacă fusese un gest voluntar. Cu un glas languros, ea spuse:

— Bineînţeles! Vă pot conduce să vedeţi, dacă doriţi, adăugă ea în faţa expresiei amuzate de pe faţa lui Malko.

Cu toate acestea, ochii lui de aur nu surâdeau. Luând în consideraţie prezenţa frumoasei Stéphanie, noaptea lui Sankt Hans[15] la Skagen risca să rămână de pomină în analele ţării…

L-ar fi mirat mult ca Boris să nu profite de această noapte în felul său propriu.

Sărbătoarea Sfântului Ion în Danemarca este ceva de neuitat. Timp de douăsprezece ore, întreaga naţiune participă la o incredibilă orgie sexuală. Cuprinşi de un soi de frenezie, toţi muritorii între cincisprezece şi treizeci de ani se dedau plăcerilor carnale în cadrul bucolic al naturii, cu condiţia ca ce doi parteneri să o facă de bunăvoie. Este momentul propice ca multe fete bătrâne să profite de obscuritate ca să-şi împlinească visurile ascunse…

Tot gândindu-se la aceste lucruri, Malko simţi că este scăldat de sudori reci. Stéphanie ar fi fost capabilă să ţină

[15] Sfântul Ion, în limba daneză (n.a.)

piept tuturor masculilor din Skagen. Iar Otto Wiegand nu ar fi putut rezista la aşa ceva. Din nefericire, nimic nu îl putea apăra. Dacă nevasta lui dorea să-şi pună poalele în cap, asta nu era treaba poliţiştilor. Aceştia s-ar fi bucurat mai degrabă.

Malko îl privi pe neamţ. În numai trei zile, îmbătrânise cu zece ani. Avea cearcăne mari sub ochi, faţa pământie şi mişcările îi erau nesigure. Imediat ce se simţea neobservat, îşi pironea ochii pe Stéphanie, când cu o privire de câine bătut, când cu o expresie atât de feroce, încât credeai că vrea să o sugrume.

În seara aceasta, ea purta o rochie relativ modestă, dar care îi desena formele sculpturale cu o precizie de arhitect. Asta pentru a menţine o tensiune ridicată…

Fără să ştie de ce, Malko presimţea că în seara aceasta nu se va întâmpla nimic deosebit. În primul rând şi Stéphanie avea cearcăne mari sub ochi, lăsate de interludiul ei amoros cu tânărul danez şi trebuia să capete forţe pentru bairamul din ziua următoare. Cât despre Otto, el era prea distrus ca să fie în stare să ia iniţiativă.

Mai rămâneau părintele Melnik şi Yona. Malko avea însă încredere în Chris Jones. În privinţa preotului, nu era încă îngrijorat.

Cel puţin dacă nu ar fi existat mirosul acesta îngrozitor de peşte! Malko se ridică primul de la masă. Imediat fu urmat de ceilalţi, lăsându-i pe sticleţii în lodene să joace şah într-un colţ al barului.

Era calmul apăsător dinaintea furtunii. Întins pe patul său, Otto Wiegand rămase treaz până noaptea târziu, gândindu-se la ce i-ar fi făcut el Stéphaniei dacă s-ar fi aflat amândoi pe o insulă pustie.

Din nefericire, nu ar fi strâns-o de gât decât la urmă, după ce bucuriile cărnii ar fi fost total epuizate.

Capitolul X.

După ce făcu repede în şoaptă o rugăciune, părintele Joseph Melnik ieşi din camera sa, luminată de un soare strălucitor. Nu era mai târziu de ora opt dimineaţa şi hotelul Scandia dormea încă. Preotul reflectase o bună parte din noapte. Se temea de nebuna aceea de Yona. Nu poţi apăra pe cineva douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Cât despre Stéphanie, nici vorbă să se poată apropia de ea, fiind tot timpul păzită de vigilentul Boris.

Aşadar, nu-i mai rămânea decât o singură soluţie.

El ceruse prin telefon un taxi, care acum îl aştepta în faţa hotelului. Bătu încet la uşa camerei lui Otto Wiegand.

— Intră.

Trupul masiv al preotului se strecură pe uşa întredeschisă.

Neamţul stătea întins pe pat. Se vedea că nu închisese ochii întreaga noapte. Cum încerca să lipească geană pe geană, îi apărea în faţă imaginea Stéphaniei făcând dragoste cu danezul. Şi toată sarabanda reîncepea. Stéphanie era acolo cu el, iar el o striga şi o implora, înăbuşindu-şi furia.

Nu avusese parte de nici o clipă de odihnă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce stinsă.

Părintele Melnik spuse cu un aer misterios.

— Tocmai l-am văzut pe rus cum a plecat singur în sat, iar nevasta ta este singură în sala de mese. Ar fi un moment minunat ca să stai de vorbă cu ea…

Otto avu un zâmbet sardonic.

— Să vorbesc cu ea. Nemernica. După tot ce a făcut.

El începu să vorbească despre soţia lui folosind cele mai grele cuvinte. Îi făcea bine. Părintele Melnik clătină dezolat din cap.

— Este o ocazie bună să-i ceri socoteală. Nu poţi să te laşi distrus fără să faci nimic, Ossip Werhun. Haide, vino!

Timp de un minut, neamţul ezită, dar, în cele din urmă, tentaţia de a vorbi cu Stéphanie fu mai puternică. El se ridică şi îmbrăcă un sacou. Preotul îi făcu loc să iasă şi, în timp ce Otto trecea prin faţa lui, îi dădu o lovitură în ceafă, capabilă să dărâme un şi bou.

Otto Wiegand nu scoase nici un geamăt, prăbuşindu-se ca un sac. Preotul îl înşfăcă repede şi deschise uşa cu piciorul. Planul său era cum nu se poate mai simplu. Voia să-l ducă la Aalborg. Iar de acolo, avea să-l ascundă într-o mănăstire liniştită din Copenhaga. Unde, vor aştepta ca lucrurile să se liniştească. Gazdele, care altădată rezolvaseră probleme şi mai grele, urmau să-i scoată pe amândoi din ţară, la momentul potrivit. Confraţii trebuie să se ajute între ei.

Departe de Stéphanie şi de influenţa ei malefică, Otto avea să adopte o atitudine normală…

Recepţionerul făcu ochii mari în faţa ciudatului spectacol. Părintele Melnik îi zâmbi frumos şi îi spuse în limba croată:

— Dumnezeu să te aibă în paza Lui, fiule.

Această binecuvântare îl lăsă pe funcţionar cu gura căscată. Deja Otto era băgat în taxi, a cărui portieră fusese deschisă de către şofer cu o amabilitate obişnuită în Danemarca.

Otto scoase un mormăit, dar nu se trezi din leşin.

— Ia-o drept înainte, ordonă preotul. Sunt extrem de grăbit.

El ocoli maşina că să urce lângă prietenul său. Dar, spre marea lui stupoare, se pomeni nas în nas cu Boris Sevcenko, Rusul nu zâmbea deloc. Cu mâinile băgate în buzunarele hainei, el îl privea pe Joseph Melnik fără să-şi ascundă dezgustul. Apoi îl interpelă în nemţeşte:

— Ce faceţi aici? Scoateţi-l imediat pe Otto din maşină…

Cu un zâmbet onctuos, preotul îşi strecură mâinile sub cingătoare. Uciderea unui comunist valora cât o indulgenţă întreagă… Mâna lui apucă pumnalul cu care încercase să-l spintece pe Malko…

Şoferul aştepta calm în spatele volanului. Boris adulmecă

primejdia. Se trase repede îndărăt, iar mâna sa ieşi din buzunar pe jumătate. Părintele Melnik putu să vadă patul unu revolver.

— Dacă faceţi un gest necugetat, vă trag câte un glonţ în fiecare genunchi şi veţi merge tot restul vieţii într-un cărucior, spuse Boris cu o voce blândă.

Când asemenea chestii sunt spuse cu o voce liniştită, este bine să reflectezi mai bine la ele. Preotul nu-şi mai scoase mâna din cingătoare, dar nici nu se mişcă din loc.

— Eu nu vreau să-i fac nici un rău prietenului nostru comun, spuse el. Am doar nevoie de el ca să îndeplinesc o micuţă formalitate. Pentru maximum douăzeci şi patru de ore. După aceea vi-l aduc înapoi.

Boris surâse rece şi politicos.

— Mă luaţi drept un idiot. Nici nu ştiu dacă sunteţi preot cu adevărat. Nu m-ar mira să aflu că sunteţi un impostor… în orice caz, faceţi bine şi duceţi-l pe Otto înapoi în camera lui şi vedeţi-vă de treabă, că de nu…

— Ce se întâmplă?

— Exact ceea ce v-am spus. Oricum, ceea ce doreaţi să faceţi este o prostie. Danezii v-ar fi găsit în mai puţin de o oră.

Asta rămânea de văzut. Cei doi poliţişti danezi plecaseră să facă o lungă promenadă matinală, fără să pară prea neliniştiţi.

Niciodată în viaţa lui nu se căise mai mult bietul padre Melnik, că nu-l lichidase de la bun început pe rus. Pierduse partida şi era conştient de acest lucru. Niciodată acesta nu l-ar fi lăsat să plece cu Otto.

El ridică din umeri cu dezgust. Greu îşi mai câştiga existenta.

— Haide, ia-l, şarpe comunist. Flăcările iadului te vor înghiţi pentru vecie!

Prefăcându-se că vrea să se întoarcă în hotel, în momentul în care trecu prin faţa lui Boris, se răsuci brusc şi îi trase rusului o puternică lovitură de picior.

Dezechilibrat şi surprins, rusul căzu grămadă. Profitând

de noua situaţie, Melnik îi trase o a doua lovitură de picior, în timp ce se ruga la Dumnezeu să nimerească în părţile vitale...

Dar, din nefericire, rusul reuşise să se rostogolească, iar piciorul nu-şi atinse ţinta.

Imediat, se auzi un şuierat uşor şi un glonţ zbură pe la urechea preotului. Acesta se opri. Ştia să recunoască un revolver cu amortizor. Arma rusului era cu totul specială. Ţeava, mai scurtă decât a celorlalte arme, era înfiptă în pântecele lui Joseph Melnik.

Scena se petrecuse atât de repede, încât şoferul taxiului, care era adâncit în lectura ziarului Politiken, nici nu întoarse capul.

Boris Sevcenko se ridică uşor, fără să-şi ia ochii de la adversarul său. Apoi se apropie de el şi, cu brutalitate, îi expedie o violentă lovitură cu patul armei în stomac. Apoi îşi puse revolverul în buzunar.

Părintele Melnik se îndoi de durere scoţând un ţipăt răguşit.

— Să nu mai încercaţi niciodată să faceţi asta, făcu Boris. Vă poate costa viaţa.

El se apropie de taxi. Otto îşi revenise în simţiri şi gemea slăbit. Boris îl trase afară din maşină. Capul neamţului se lovi de acoperişul maşinii şi asta îl trezi complet. Boris îl luă de subsuori şi îl ajută să intre în hotel. Consternat, şoferul de taxi ieşi din Opel şi se opri în faţa preotului care zăcea chircit pe pământ, ţinându-se cu mâinile de pântece.

— Nu vă simţiţi bine, sfinţia voastră? îl întrebă el în limba daneză.

— Câinele, o să-i scot ochii din cap, mormăia preasfinţitul în limba croată.

Cei doi îşi zâmbiră unui altuia, înţelegându-se cum nu se poate mai bine. Chiar în acel moment, îşi făcu apariţia Krisantem. El fusese martor la cele întâmplate, fără să înţeleagă ce se întâmplase la urmă. Oricine îl înfrunta pe Boris câştiga întreaga lui simpatie.

Aşa că se apropie de preot şi, respectuos, îl ajută să se

ridice.

— Aţi păţit ceva, părinte? îl întrebă el în germană.

Mişcat de atâta consideraţie, Melnik îl dădu o bancnotă de zece coroane şoferului şi se agăţă de braţul lui Krisantem.

— Am fost atacat de o canalie comunistă, mormăi el. Să mergem, vreau să vă ofer un pahar cu aquavit.

Krisantem nu obişnuia să bea alcool, dar nu îndrăznea să refuze o invitaţie aşa de „sfântă”. Cei doi se aşezară în micuţul bar al hotelului.

După ce dădu peste gât paharul, părintele Melnik îl bău şi pe al lui Krisantem şi comandă un al treilea, ca să-şi potolească indignarea. Încălzit de alcool, el începu să-l privească pe turc cu o simpatie crescândă…

Alcoolul îl făcea poetic.

— Ah, dragul meu, ce păcat că am pierdut războiul! N-ar mai fi apărut ciuma comunistă. Să mă fi văzut cum păzeam cuvântul lui Dumnezeu în 1944, când am ars sate întregi de necredincioşi în Iugoslavia!

Ochii lui Elko străluciră. Ca un bun turc ce era, el considera că este normal ca armenii să fie masacraţi la intervale regulate. Acest mare, un mare specialist în pogromuri, îi deşteptase amintiri de neuitat…

— Şi ce fel de sate erau acelea? Armeneşti?

Preotul era însă cufundat în visul său. El îl scutură pe turc de mânecă.

— Dacă iubitul meu şef, poglovnicul Pavelici, ar fi avut mijloacele necesare, am fi reuşit să pacificăm întreaga Iugoslavie.

— Dar ce-au făcut armenii? Au opus multă rezistenţă?

Părintele Melnik încercă să-şi aducă aminte.

— Nu-mi aduc prea bine aminte de armeni. Trebuie să fi fost câţiva… dar adevărul este că nu-mi aduc aminte…

Din acea clipă, toată conversaţia deveni pentru Elko lipsită de interes. Nu putea să înţeleagă cum putuseră fi masacraţi oameni care nu erau armeni…

Câteva minute mai târziu, el se ridică şi, după ce îl salută

politicos pe preot, se duse să-l informeze pe Malko în legătură cu cele văzute.

*

* *

În camera neamţului, lucrurile stăteau cam prost. Boris încerca să-l trezească pe Wiegand trăgându-i palme cu nemiluita. Capul lui Otto se bălăngănea dintr-o parte în cealaltă, inert. Rusul se opri şi îşi aprinse o ţigară, apoi îl privi cu scârbă pe bărbatul din faţa sa. L-ar fi putut anihila oricând ar fi avut chef... Fusese nevoie doar de cincizeci şi cinci de kilograme de carne băgate într-un ambalaj frumos, ca acesta să se transforme într-o zdreanţă... Ideea de a o pune pe Stéphanie în braţele lui fusese genială. La început, trebuia doar să-l supravegheze, mai întâi, pentru că nu îi uitaseră niciodată trecutul şi apoi, pentru că toţi şefii importanţi ai poliţiei secrete erau urmăriţi de către un agent special, care trăia în cercul lor intim şi dădea raportul şefilor ierarhici despre tot ce se petrecea. De cele mai multe ori, aceştia rămâneau nedescoperiţi... Numai în acest mod se puteau evita gravele cazuri de trădare, ca în cazul lui Otto Wiegand. Acest om se prefăcuse timp de douăzeci şi trei de ani.

Acum trebuiau să-l repună în stare de funcţionare şi să-l ducă la Copenhaga, singurul loc unde se putea derula a doua parte a planului său... Şi asta, chiar sub nasul americanilor şi al danezilor...

— Era cât pe-aci să n-o mai vezi niciodată pe Stéphanie, îi spuse el calm lui Otto.

— N-am vrut eu să fug, protestă neamţul cu o voce tremurândă.

Se vedea că este la capătul puterilor şi că nu vrea să discute cu acest om implacabil şi rece care avea puterea să-l facă să sufere atât.

— O să primeşti o pedeapsă, îi spuse acesta. Va trebui să-ţi înţelegi şi să-ţi recunoşti greşelile. Credeam că scena de ieri noapte ţi-a fost suficientă... Aceea nu a fost însă nimic, căci în seara asta lucrurile vor fi cu mult mai

interesante…

Otto Wiegand sări ca ars din patul său.

— Nu…

— Singur eşti în măsură să eviţi această mică probă, făcu Boris, cu un ton de falsă bonomie. Este suficient să vii cu mine.

Otto negă cu capul.

— Lasă balivernele astea, Boris. Ştiu prea bine ce mă aşteaptă acolo. Doar am condus eu însumi procesele multor trădători.

Rusul se ridică în picioare.

— Atunci, cu atât mai rău pentru tine. Îţi promit că ai să-ţi aminteşti toată viaţa ta de noaptea Sfântului Ion. Doar dacă nu te sinucizi până atunci…

După aceste cuvinte reconfortante, el ieşi din cameră închizând delicat uşa după el. Avea oroare de gesturile violente. Prefera lupta dusă pe plan psihologic, ale cărei efecte erau mai durabile şi mai sigure.

Rămas singur, Otto Wiegand începu să cutreiere camera de-a lungul şi de-a latul. Nu ştia ce îl va mai aştepta peste câteva ore. Auzise şi el despre sărbătoarea Sfântului Ion şi nu era greu să ghicească în ce consta planul lui Boris. În cazul unui asemenea gen de pericol, nu-i putea cere ajutor lui Malko. Din nefericire, era singur, disperat şi singur.

Ar fi putut pune capăt acestui supliciu. Era suficient să se urce în avion. Aşa cum ar fi putut să-şi pună capăt zilelor…

Aceasta era marea dilemă în care se zbătea Ossip Werhun devenit Otto Wiegand. Începu să-l blesteme pe Joseph Melnik, gândindu-se că dacă acel imbecil nu ar fi încercat să-l răpească, Boris ar fi fost mai blând. Deşi îşi dădea seama că nu era adevărat, încerca însă să se legene în false iluzii. Încetul cu încetul, toată ura sa se concentră asupra preotului. El, care odinioară ar fi spintecat un bătrânel pentru zece mărci, găsea deplasată insistenţa preotului de a pune mâna pe cele douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

Cu voce joasă, el începu să-l înjure, ca şi cum ar fi fost

acolo, de faţă.

Sfinţia Sa alese chiar acest moment ca să-şi bage capul pe uşă.

— Otto, şopti el. Te simţi mai bine?

Ca şi cum nu ar fi fost el acela care îl pocnise în moalele capului.

Neamţul nu-i răspunse. El făcu un salt şi-l apucă pe popă de sutană. Luat prin surprindere, Melnik se lăsă aruncat în mijlocul încăperii, unde rămase pironit locului, cu braţele spânzurate. Cu siguranţă, asta nu era ziua lui norocoasă.

— Ticălosule! făcu Otto Wiegand. Din cauza ta, voi avea necazuri. Ţi-am spus doar să mă mai scuteşti cu banii tăi.

Părintele Melnik nu avu timp să-i mai răspundă. Neamţul tăbărâse deja pe el şi începuse să-i tăbăcească faţa, lovind mai cu seamă în nas şi urechi. Într-o clipită, chipul îi fu acoperit de sânge. La fiecare buşitură, Otto se gândea la Stéphanie. Era o excelentă defulare…

Frumoasa sutană a preotului se umpluse de sânge. Melnik abia se apăra cu grijă de lovituri. Nu voia să se pună rău cu acest bărbat de neînlocuit pentru el. Pentru prima dată în viaţa lui adopta o atitudine creştinească…

Când Otto obosi să-l lovească, deschise uşa şi-i făcu vânt afară. Popa fu azvârlit de peretele opus, făcându-l să vibreze sub impactul celor o sută de kilograme.

El îşi şterse sângele ce îi şiroia pe faţă cu o batistă din mătase mov, primită în dar de la un arhiepiscop. Şi el începuse să înmagazineze o doză mare de furie şi ură… Numai de-ar pune o dată mâna pe semnătura lui…

*

* *

La hotelul *Scandia* toată suflarea se pregătea pentru sărbătoarea din acea zi. Fetele din personal îşi puseseră cele mai frumoase rochii şi se coafaseră, iar treaba asta dezorganizase puţin mersul firesc al serviciului. Dar danezilor puţin le păsa de asta. Sfântul Ion era doar o dată pe an.

Afară, marinarii adunau buşteni mari şi îi aranjau în

piramidă pentru marele foc ce trebuia să ardă toată noaptea. Ei aleseseră un loc nu departe de plajă, în partea de nord a satului. Acest loc era înconjurat de un brâu de tufe care aveau să înlesnească întâlnirile amoroase.

În camera sa, Malko rămăsese cu ochii ţintă la fotografia ce reprezenta castelul Liezen. Ar fi dat oricât ca să o aibă lângă el pe Alexandra. Nu ştia cum va putea duce până la capăt această misiune. Krisantem şi cele două gorile erau de prisos în războiul dus cu Boris. El putea doar să urmărească neputincios progresul făcut de acesta, privind chipul lui Otto.

Orice lovitură de forţă era exclusă şi nu-i mai rămânea decât să se roage.

Stéphanie se machia în faţa unei oglinzi. Era frumoasă. Ştia ce pusese Boris la cale pentru acea noapte şi treaba nu-i displăcea deloc.

Capitolul XI.

Orchestra interpreta câteva acorduri false când Stéphanie îşi făcu apariţia în strălucirea focului. Bine înfiptă pe picioarele lungi, ea începu să danseze singură în acordurile unei sambe, cu siguranţa unei stripteuze profesioniste, mişcându-şi pântecele şi ondulându-şi coapsele.

Minijupa din piele maro avea exact douăzeci şi şapte de centimetri lungime. La fiecare mişcare, se putea zări slipul de culoare albă al tinerei femei.

Sânii grei, în formă de pară, nu aveau nevoie de sutien. Puloverul din caşmir fin de culoare albă părea fosforescent şi atrăgea toate privirile. Mai ales ale bărbaţilor. Femeile ce asistau la spectacol se rugau fierbinte ca frumoasa Stéphanie să se transforme într-o stană de piatră sau să se prefacă în cenuşă.

Stângaci ca un câine Saint Bernard, tânărul danez, amantul Stéphaniei, încerca să urmărească dansul ei îndrăcit, fără să-şi facă iluzii prea mari. În întreaga Danemarcă începea sarabanda. Acum nu mai existau nici clase sociale şi nici griji. Până în zorii zilei următoare, era permis orice.

La Skagen, focul Sfântului Ion scânteia deja de o oră. În hotelul *Scandia*, care era acum pustiu, Boris Sevcenko îşi sorbea liniştit ceaiul în micuţul fumoar. El alesese vestimentaţia Stéphaniei şi o învăţase lecţia, prevăzând toate consecinţele. Totul avea să depindă de ea în această seară. Scopul era clar şi simplu: distrugerea totală a lui Otto Wiegand. Puţin îi păsa lui Boris că cei doi poliţişti aveau să fie şi ei prezenţi la masacrul moral al neamţului. Ei nu vor vedea decât flăcările. Abia după aceasta, avea să pună în funcţiune a doua parte a planului său.

Pe plan filosofic, era o excelentă ocazie de a verifica ipoteza că omul se leagă mai mult de cei care îi fac să

sufere cel mai mult.

*

* *

Malko stătea pe plajă alături de Lise, nu departe de orchestră. Tânăra daneză îşi accentuase cu plăcere tipul de frumuseţe asiatică, printr-un machiaj magistral ce-i alungea şi mai mult ochii migdalaţi. Cât despre rochia ei argintie, aceasta era parcă furată din vitrina unui magazin cu îmbrăcăminte pentru copii, atât era de scurtă. La fiecare mişcare mai bruscă, ea i se ridica până la pântece. Din fericire, avea ciorapi asortaţi... Tot pregătindu-se pentru serbare, dăduse gata o jumătate de sticlă de aquavit, fapt ce avu un efect negativ asupra englezei pe care o vorbea, dar îi oferea în schimb o mai mare libertate în gândire. Ochii de aur şi eleganţa lui Malko o fascinau în continuare.

— Ce se va întâmpla, oare, în seara asta? îl întrebă ea.

Malko nu-i răspunse. Asta ar fi vrut şi el să ştie. Nici el nu era mai prejos în privinţa toaletei. Era îmbrăcat cu o cămaşă din mătase de culoarea piersicii, cu guler rusesc şi cu un pantalon de alpaca. Asta, doar pentru a-i face pe plac Lisei. Dacă ar fi fost după el, l-ar fi încuiat pe Otto în cameră până a doua zi şi i-ar fi citit poveştile lui Andersen.

Dar neamţul era şi el acolo, la numai câţiva metri, sprijinit de un copac, la fel de vesel ca un furuncul.

Stéphanie se oferea în mod atât de vizibil, încât ar fi fost nevoie de un adevărat miracol ca Otto să reziste până la sfârşitul serbării.

Malko o urmărea cu o privire îngrijorată. Acum dansa cu un uriaş blond, care îşi strecurase deja mâinile pe sub puloverul ei, cu nonşalanţa cu care i-ar fi sărutat vârfurile degetelor. Lucrurile păreau extrem de promiţătoare.

Abandonând-o pe Lise o secundă, Malko se îndreptă către Wiegand ca să dezamorseze bomba.

— Plecaţi imediat de aici, făcu el încet. Vă torturaţi în mod inutil. Este exact ceea ce ei vor, să înnebuniţi...

Măcar dacă neamţul ar fi acceptat să spună imediat tot ce ştia. C.I.A. L-ar fi lăsat cu bucurie să intre în groapa cu

şerpi veninoşi şi să rămână acolo câte zile mai avea.

Dar Otto Wiegand nu era nebun. Şi ruşii ştiau prea bine asta. Asigurarea lui de viaţă era chiar această tăcere a sa. Şi ei ar fi fost bucuroşi ca să-i pună o mulţime de întrebări.

Numai că, dacă Stéphanie continua tot aşa, nici Freud n-ar mai fi putut îndrepta lucrurile.

Otto îşi aruncă ţigara şi pupilele sale dilatate înfruntară ochii auriţi ai lui Malko. Orchestra interpreta acum un vals desuet.

— Ce vă amestecaţi? Doar nu dumneavoastră suferiţi. Ar trebui să mă felicitaţi, căci tocmai încerc să mă vindec. Vreau numai să văd până unde poate ajunge această, această…

El căută cuvântul cel mai insultător, apoi tăcu. Malko clătină, din cap.

— Sunt destule fete aici. Luaţi-vă una şi poate vă veţi mai schimba ideile…

Neamţul era însă încăpăţânat.

— N-am nevoie. Poate ceva mai târziu.

El îi întoarse spatele lui Malko şi se îndepărtă cu câţiva paşi. Nu voia să-l lase să se mai amestece în propriul său infern. Malko fu nevoit să se întoarcă la Lise. Acum, toată lumea dansa. Erau sute de perechi. Stéphanie se pierduse în mulţime şi Malko se bucură pentru Otto. Nu conta ce anume interpreta orchestra, principalul era ca bărbaţii şi femeile să se poată lipi unii de alţii. Acum era un vals lent, foarte languros. Săracul Johann Strauss se răsucea cu siguranţă în mormânt. Cedând invitaţiei mute din ochii Lisei, Malko se ridică şi o invită la dans.

Singura lui consolare era că îl văzu pe Chris Jones cum dispare în întuneric cu Yona Liron. Cel puţin din direcţia asta nu părea să îl aştepte vreo surpriză neplăcută. Milton Brabeck se sacrificase cu eroism rămânând la hotel ca să-l supravegheze pe Boris.

Cât despre părintele Melnik, acesta zăcea în pat, traumatizat de tratamentul brutal administrat de Boris.

Cu sufletul destul de amar, Malko o luă în braţe pe Lise,

care numai la interesele C.I.A. Nu se gândea acum. Deşi era însoţit de cele două gorile şi de Krisantem, iar ţara în care se afla era un loc lipsit de ostilitate, el era ţinut în loc doar de şiretenia unui agent inamic... Vanitatea îi era rănită.

Şarmul tinerei daneze începuse să-i alunge niţel grijile, când un ţipăt pătrunzător îl întoarse la realitate.

Acesta venise din partea stângă a pistei improvizate, de lângă foc. El o părăsi pe Lise şi se grăbi într-acolo.

Uriaşul blond aproape că intrase în foc, ţinând-o pe Stéphanie de mână. El o ridică cu o singură mişcare la douăzeci de centimetri deasupra solului, fapt demn de Jocurile Olimpice, dată fiind statura sa... Apoi o lăsă pe pământ, îşi luă avânt şi, scoţând un strigăt sălbatic, sări peste flăcări. Toată asistenta urla aţâţată.

Cu mâinile în şolduri, Stéphanie aştepta. Uriaşul îşi luă din nou avânt şi, cu o săritură fantastică, traversă flăcările şi ateriză la picioarele tinerei femei.

— Ce înseamnă asta? o întrebă Malko pe Lise.

Tânăra zâmbi.

— Vor să deschidă balul potrivit tradiţiei. Acum o va duce să facă dragoste cu el. Dar când se vor întoarce, dacă un alt bărbat va sări peste flăcări, totul se va repeta.

— Ce concepţie sportivă aveţi aici despre dragoste, remarcă Malko.

Lise pufni în râs.

— O, dar saltul peste foc nu este absolut obligatoriu ca să-i faci curte unei femei. Aceştia sunt nişte simpli ţărani...

Dacă înţelegea el bine, Lise s-ar fi mulţumit şi cu un salt mult mai mititel, de ordinul a câţiva centimetri...

În timp ce dansa, Malko se uita după Otto Wiegand. Acesta aproape că nu se clintise din loc, fixându-i pe dansatori cu o privire moartă. O văzuse pe soţia lui plecând cu danezul. Şi asta nu va fi unica escapadă din această seară. Cât timp va mai putea oare să reziste?

*

* *

Yona şi Chris dansau împreună. Gorila începuse să-şi ia

foarte în serios misiunea primită. Atâta timp cât nu se gândea la răzbunare, Yona era chiar seducătoare... Când americanul o strânse puternic în braţe, ea nu opuse nici cea mai mică rezistenţă.

Bodyguardul se îndulcise la aquavit, iar ambianţa erotică era provocatoare. Era de ajuns să privească perechile înlănţuite şi mâinile care se pipăiau peste tot...

Ori de câte ori un bărbat sărea peste flăcări, el se oprea din dans odată cu toată lumea din jur, râzând cu nervozitate şi gândindu-se că ar fi bine să facă la fel...

Trecuse cu mult de miezul nopţii şi forfota perechilor era la apogeu. O micuţă daneză blondă care dansa alături de ei era acum la cel de al treilea partener.

Încălzit de tot, Chris îşi lăsă mâna să alunece mai jos de şoldurile Yonei. La urma urmelor, se afla în străinătate.

Chris se hotărî să facă pe prostul.

— Ce i-a apucat pe toţi să sară peste flăcări şi după aceea să se facă nevăzuţi? întrebă el.

— Dumneavoastră nu aţi făcut curte niciodată vreunei fete în tinereţe? Asta fac ei în tufişuri, îi răspunse Yona cu un râs sec.

După un timp, ea se opri din dans şi îi propuse:

— Ce-ar fi să dăm o raită pe plajă? M-am cam săturat de focul ăsta.

Lui Chris nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ca să nu tulbure vraja, el nu scoase nici un cuvânt până în clipa în care se aşezară după un tufiş, la o depărtare de două sute de metri de foc. Cu un gest galant, el îşi scoase haina şi o întinse pe nisip. Nu avea nici o armă prinsă la piept, mulţumindu-se doar cu un micuţ revolver Colt, băgat la cingătoare.

După un scurt moment de jenă, el se decise şi o sărută pe Yona. Ea îi răspunse la sărutare şi îl atrase jos lângă ea. Chris simţi cum se topesc cincisprezece ani de disciplină. Tocmai era pe punctul de a se deda plăcerilor carnale în timpul orelor de serviciu. Şi asta chiar cu persoana pe care trebuia să o supravegheze. Iată unde îl adusese exemplul

dat de Malko.

Ca să nu se mai gândească la această oroare, el se decise să se înfrupte cât mai repede din stup… Yona îl ajuta de altfel. Când îşi reveni, cămaşa îi era desfăcută în întregime, iar Yona era într-o ţinută atât de indecentă, încât el îşi lăsă ochii în jos. Femeia îi şopti:

— De ce nu vrei să facem dragoste?

— Aici? făcu bodyguardul îngrozit.

Nu putu însă să mai reziste când simţi mâinile Yonei atacându-i veşmintele. În sinea sa era de-a dreptul revoltat de o asemenea lipsă de pudoare.

Ceea ce urmă, fu colorat şi vag ca un vis provocat de opium. Luă act de lumea din jur când simţi pe obraz mângâierea mâini femeii. El nu putea să vadă în întuneric expresia ochilor ei, dar niciodată nu se simţise atât de bine ca acum, cu tot zgomotul făcut de orchestră. Era o atmosferă ce îi amintea de clipurile publicitare în culori, filmate în decorul paradisiac al insulelor Caraibe. El, Chris, tocmai făcuse dragoste cu o femeie pe plajă. Nici nu mai avea cămaşa pe el şi, în plus…

Evreica îşi trase rochia în jos peste coapsele dezgolite şi îl întrebă:

— Întoarceţi-vă câteva minute ca să mă pot aranja puţin.

Pierdut de confuzie şi recunoştinţă, Chris fixă linia cenuşie a Mării Baltice. Inima lui bătea repede şi nu reuşea să creadă că avusese parte de un aşa noroc. Abia aştepta să-i povestească şi lui Milton.

— Sunt gata, îi spuse veselă Yona.

Stătea în picioare complet îmbrăcată şi părea extrem de satisfăcută. Jenat, Chris încerca să se acopere cu poalele cămăşii.

— Ar fi mai bine să plec eu prima, îi sugeră Yona. Este mult mai convenabil. Vă aştept lângă foc.

De fapt, el nu avea voie să o piardă din ochi nici măcar o clipită. Dar cum poţi să refuzi un lucru atât de mărunt unei dame care tocmai ţi-a acordat toate favorurile?

Încă debordând de voluptate, Chris începu să se îmbrace

cu repeziciune. Abia când ajunse să-şi aranjeze cravata, observă că etuiul pistolului său era gol. Scoase o înjurătură, blestemându-şi lipsa de prevedere... Probabil că uitase să-i prindă şi încuietoarea de siguranţă. În patru labe, el începu să exploreze cu grijă locul unde se petrecuse aventura lui amoroasă, încercând să facă un pic de lumină cu ajutorul brichetei Zippo.

După vreo zece minute, trebui să accepte realitatea. Arma sa cu calibrul 38 nu era pe nicăieri.

O bănuială îngrozitoare îi încolţi în minte. Cu paşi uriaşi, el se repezi în direcţia focului. Poate că Yona voise să se distreze doar.

Focul Sfântului Ion ardea în toată splendoarea sa. Cuplurile erau însă mult mai răspândite. Mulţi bărbaţi, ameţiţi de aquavit, dormeau singuri direct pe pământ, chiar în apropierea focului. Înnebunit, el începu să îl caute pe Malko.

Din fericire, distinse imediat cămaşa lui portocalie. Malko era aşezat la o oarecare distanţă de foc, alături de Lise, care era cam bosumflată.

Nu reuşise încă să-l convingă să respecte tradiţia, deşi până acum îi păruse destul de priceput în ale dansului. Adevărul era că, lui Malko nu-i prea ardea de fleacuri. Otto parcă se volatilizase; în cel mai bun caz se dusese la culcare. Văzând expresia de pe faţa lui Chris, se temu de o catastrofă. Gorila nu mai pierdu timpul cu nici un preambul. Avea să-i explice totul mai târziu.

— Fata mi-a furat pistolul şi a întins-o cu el.

— Cretinule, exclamă Malko. Trebuie să o găseşti cu orice preţ. Este în stare să-l ucidă pe Otto Wiegand. Caut-o în partea aceea, iar eu o iau în sensul opus.

Mort de ruşine, Chris Jones plecă în căutarea Yonei ca un nebun, îmbrâncind perechile care îi stăteau în cale. Yona parcă se volatilizase. Trecu pe lângă Stéphanie care se purta exact ca o maimuţă aflată în călduri cu un alt bărbat alături.

Se întâlni cu Malko cinci minute mai târziu. Nici Yona şi

nici Otto nu erau de găsit.

— Duceţi-vă la hotel. Poate sunt acolo.

Chris o porni ca din puşcă. Imediat însă făcu cale întoarsă. Camerele erau goale. Deodată, bodyguardul avu o scânteie de geniu.

— Fata aia, târfa, tocmai am văzut-o dansând cu un tip acolo, jos. Bărbatul ei probabil că stă cu ochii pe ea…

— Tot ce e posibil, făcu Malko.

Cei doi o găsiră uşor pe Stéphanie. Părul ei era complet răvăşit, iar machiajul îi părea serios deteriorat, dar cu toate acestea, femeia nu era mai puţin frumoasă. Puloverul îi era ridicat până la sâni, lăsând să se vadă o fâşie de piele, pe care cavalerul ei o frământa între degete.

Tipul care era acum la rând avea un aspect destul de ciudat. Ca şi Lise, părea să aibă sânge de eschimos. Mai scund decât Stéphanie, era însă foarte spătos, avea o chică neagră şi nişte sprâncene enorme care se îmbinau deasupra nasului. Trupul lui degaja o forţă brutală incredibilă. După expresia de pe faţa nemţoaicei, aceasta părea să pună mult suflet în ceea ce face. Brusc, masculul îşi înfundă faţa în pieptul tinerei femei şi, neoprindu-se din dans, o muşcă prin pulover de un sân. Ea începu să râdă strident şi se retrase.

Bruta scoase un mormăit, o apucă de mână şi o trase spre tufele de pe plajă.

Malko şi Chris se uitară unul la celălalt. Oare Otto nu se afla pe undeva pe acolo în aşteptarea lor? Partea proastă era că părea imposibil de căutat prin toate boschetele. Yona îl căuta şi ea cu siguranţă, dacă nu cumva îl găsise deja. Deşi zgomotul făcut de un revolver de calibrul 38 nu poate fi confundat cu cel făcut de un sărut…

— Să-i urmărim, spuse Malko, sunt unica noastră pistă.

Stéphanie şi cavalerul ei dispăruseră deja. Cei doi porniră pe urmele lor.

Îi găsiră cu uşurinţă. Stéphanie, al cărei pulover alb zăcea aruncat pe jos, era întinsă pe nisip, îmbrăcată doar cu o simplă fâşie de piele. În picioare, bărbatul se grăbea să-şi

scoată hainele. Niciodată în viaţa lui, Malko nu mai văzuse un om atât de păros. Trupul întreg îi era acoperit de o adevărată blană. Muşchii erau dezvoltaţi şi îi săltau ca nişte corzi. Bărbatul se aplecă, o ţintui pe Stéphanie cu o mână şi cu cealaltă începu să-i scoată fâşia de piele care ţinea loc de fustă…

Stéphanie izbucni într-un râs vesel.

*

* *

Otto Wiegand număra minutele din momentul în care o văzuse pe soţia sa dispărând cu uriaşul danez. Toată ziua se pregătise pentru momentul acelea, făcându-şi curaj cu porţii oraşe de aquavit. Ştia că dacă va fi capabil să se stăpânească în seara asta, putea fi salvat şi că Stéphanie îşi pierdea puterea pe care o avea asupra sa.

Dar, cu cât noaptea înainta, cu atât simţea că-şi pierde minţile. Datorită lui Malko, se ţinuse demn când Stéphanie cochetase chiar sub ochii lui. Cu două zile mai devreme, fusese chiar cu mult mai rău. Totuşi, în creierul său, el simţea cum trăia fiecare secundă de infidelitate a soţiei sale. Îşi imagina că el este cel care o penetrează şi că ea geme şi ţipă pentru el. Când soţia lui se întoarse, râzând şi dansând singură în faţa flăcărilor, a fost nevoit să se stăpânească ca să nu arunce cu sticla în ea.

În ciuda cantităţii de alcool îngurgitat, era încă extrem de lucid. Supliciul său avea să continue până în zori. Nu putea să se aştepte la nimic bun din partea Stéphaniei.

Toată noaptea fusese cu ochii pe ea, ascunzându-se cât putuse mai bine, aşa cum un maniac îşi urmăreşte prada. Şi noaptea era destul de luminoasă şi răsărise luna. De altfel, minunatul ei păr strălucitor de blond se vedea de departe.

Existau momente în care nu mai simţea nimic, când se uita la ea ca la o străină. Apoi, în pavăza voinţei lui, se producea o fisură şi simţea cum suferinţa i se infiltrează în suflet ca plumbul topit, cauzându-i un rău aproape fizic. Avea poftă să se arunce la picioarele ei ca să-i cerşească o sărutare, o oră de repaus, de relaxare. Dar, în faţa sa,

Stéphanie dansa, cu trupul, pe care îl cunoştea pe dinafară, lipit de trupul unui necunoscut.

Când ea se lăsă purtată pentru a doua oară, Otto îşi prinse capul în mâini şi închise ochii. Când îi deschise din nou, Stéphanie şi amantul ei dispăruseră. Era mai bine aşa. Atunci, o fetişcană blondă şi plinuţă i se agăţă de gât. Era ameţită bine şi ochii albaştri şi duri ai lui Otto nu erau lipsiţi de farmec.

Neamţul o respinse cu brutalitate înjurând-o:

— *Schweinerei*[16]!

Fata nu mai insistă şi plecă în căutarea unui alt partener. Otto voia să rămână singur cu chinul său. Cine ar fi fost în stare să-l înţeleagă?

Se întoarse lângă copacul său, se aşeză şi îşi termină sticla cu aquavit. Deodată, tresări puternic. Se uită la ceas. Trecuseră două ore. El o căută pe Stéphanie cu privirile. După cinci minute, o găsi într-un grup de danezi, provocatoare, cu crupa cambrată sub fusta din piele. Ca să nu-l observe, el se ascunse într-un boschet deranjând o pereche aflată în plina activitate. Depărtându-se puţin, căzu epuizat pe pământ! Stéphanie mai avu încă doi amanţi până ce el simţi că nu mai rezistă. De fiecare dată când femeia se întorcea la braţul unui nou amant, el simţea cum se afundă din ce în ce mai mult într-o stare de nebunie. De astă-dată, femeia dansa cu un bărbat acoperit cu un păr scârbos, care i-ar fi putut fi tată. El simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Nu era posibil. Ea nu putea să facă dragoste cu un asemenea individ.

Când îi văzu îndreptându-se către plajă, se ridică şi se luă după ei. Făcu tocmai ce îşi interzisese de la începutul serii. Se putuse abţine timp de patru ore…

Sosi destul de aproape, ca să poată desluşi râsul Stéphaniei. Îi văzu chipul radios, supus. O expresie total necunoscută lui.

Ceva se produse în creierul său. Ca şi cum şi-ar fi cufundat capul într-o baie îngheţată. O durere halucinantă îi

[16] Ce porcărie! (n.a.)

străbătu ceafa şi se repezi către cele două siluete. Probabil că strigase, căci îl văzu pe bărbat cum se întoarce către el surprins, înainte ca mâinile sale să i se înnoade în jurul gâtului.

*

* *

Danezul cel păros îi trase o lovitură de picior în piept, cu o forţă capabilă să dărâme un zid. Neamţul fu azvârlit la o poştă.

Un rânjet dement îi schimonosea faţa. Stéphanie începu să ţipe:

— Pleacă de aici! Pleacă!

Danezul nu-i dădu nici un răgaz. Apucându-l cu o mână de gât, îi strivi faţa cu o lovitură de genunchi, apoi începu să-l cotonogească până ce-l doborî în genunchi.

Capul neamţului ricoşa la fiecare lovitură, balansându-se la dreapta şi la stânga şi arătând de fiecare dată şi mai urât. Danezul icnea la fiecare pumn pe care îl dădea cu toată ura cauzată de întreruperea plăcerii sale. Otto nu mai reacţiona, ci se lăsa moale ca o zdreanţă în mâinile zdrahonului. Puţin mai era să fie făcut terci.

Acum, danezul se străduia să-i bage capul în nisip. Cartilagiul unei urechi trosni şi un jet de sânge inundă pumnul torţionarului…

Cu o tresărire, Otto se întoarse brusc surprins, celălalt trase aerul adânc în piept şi se pregăti să termine pentru totdeauna cu el.

Nu îl auzi pe Chris Jones care se apropiase de ei. Gorila era cu douăzeci de centimetri mai înalt. Chris îl bătu uşor pe tânăr şi danezul se întoarse. Pumnul uriaş al americanului se abătu în plexul păros al adversarului său. Acesta păru că se frânge în două.

Cu o mişcare fulgerătoare, Chris îl ridică de la sol cu un croşeu aplicat sub bărbie, în care îşi adunase toate puterile. Ca treaba să fie completă, îi mai trase şi o lovitură cu latul palmei în ceafă, cu riscul de a-şi scrânti falangele. Danezul fu scos definitiv din circuit. Mai întâi căzu în genunchi, iar în

cele din urmă căzu lat. Chris îngenunche lângă neamţ. Acesta avea faţa făcută piftie. Nu se mai deosebea nici o trăsătură din cauza sângelui care îl îneca şi care bolborosea din cauza bulelor de aer. Încă cinci minute şi ar fi fost mort…

Stéphanie fugise cu bluza în mână. Malko tocmai se apleca ajutându-l pe bodyguard ca să-l ridice pe Wiegand, când auzi un clic metalic. Era zgomotul făcut de un pistol care era încărcat. Tresări. În spatele lor se afla Yona!

— Atenţie, Chris! Este ea!

În ciuda momentelor sale de slăbiciune, Chris îşi cunoştea bine meseria. El se aruncă peste neamţ şi se întinse deasupra lui, ca o platoşă. Dacă avea să fie tras un glonţ, pe el l-ar fi nimerit…

— Yona, strigă Malko. Yona, nu face vreo prostie!

Nu se auzi nici un răspuns. El se repezi în tufişuri zgâriindu-şi faţa, în direcţia de unde se auzise zgomotul.

Nimeni nu se afla acolo. Brusc, o siluetă care tocmai se depărta, se detaşă pe fondul mai luminos al plajei. Malko o luă la fugă urmărind-o.

Ei fugiră, parcurgând aproape o sută de metri. Acum Malko era sigur că este vorba de Yona. Deodată, aceasta se împiedică şi căzu. Până să se ridice, Malko o ajunse din urmă.

Ea aţinti arma furată de la Chris asupra lui.

— Lasă-mă în pace sau te ucid!

Gâfâind, abia mai putea vorbi. În penumbră, Malko văzu piedica armei trasă şi ţeava îndreptată către el. Yona era deja în picioare. Nu o putea lăsa să fugă cu Coltul lui Chris.

Spunând o mică rugăciune în gând, el i se aruncă la picioare. Se auzi o explozie asurzitoare şi Malko căzu, trăgând-o şi pe Yona cu el. Îi trebuiră câteva secunde ca să o deposedeze de revolver, cerându-i în sinea lui iertare pentru degetul răsucit. Yona nu se mai zbătea. Ca şi cum focul de revolver ar fi făcut-o să se dezmeticească, plângea acum în hohote.

— Iertaţi-mă, şopti ea. Nu voiam să vă ucid…

Se spune că drumul până la iad este pavat cu bune intenţii. Doar un centimetru mai lipsise ca glonţul să-l nimerească în cap... Acum însă, nu avea nici timp şi nici putere ca să discute despre asta.

— Yona, spuse el. Vă înţeleg perfect, dar nu pot să vă las să o faceţi. Şi ştiţi de ce. Acum, mergeţi la culcare şi făgăduiţi-mi că nu veţi mai încerca să-l ucideţi pe Otto Wiegand.

Ea se ridică, deschise gura şi o închise fără să scoată o vorbă. Apoi se îndepărtă încet de Malko, mergând ca un automat.

Pe bâjbâite, acesta găsi pistolul şi îl vârî în buzunar. După aceea, se întoarse ca să-l caute pe Otto. Din fericire, nimeni nu părea să fi observat focul de armă. Cei doi sticleţi în lodene erau deja făcuţi turtă de băutură.

Chris izbutise să-l pună pe neamţ în picioare. Malko începu să-i şteargă sângele de pe faţă cu batista lui, iar Otto gemu de durere. Susţinut de cei doi, el reuşi să străbată drumul până la hotel. Noroc că paznicul de noapte dormea tun.

Malko nu respiră uşurat decât după ce îl văzu pe neamţ în patul său. Tipul respira neregulat. După ce închise uşa, el se întoarse în camera sa şi, după ce aprinse lumina, abia îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză: Lise dormea buştean, întinsă în patul lui. Frumoasa ei rochie argintie i se ridicase în modul cel mai indecent cu putinţă.

Asta era prea de tot. Închise uşa camerei, coborî la recepţie luă din cui cheia de la camera tinerei femei. Apoi merse şi se culcă în patul acesteia.

Nu avea să îl ierte niciodată. Cu atât mai rău pentru ea.

*

* *

Soarele se ridica în zorii zilei de 24 iunie. Ultimele focuri din Skagen mai pâlpâiau slab. Aflată în camera ei, Stéphanie visa cu ochii deschişi la bărbatul care nu mai apucase să o posede.

Yona nu reuşea să lipească geană pe geană. Îi mai

răsuna încă în urechi zgomotul făcut de împuşcătură.

Cu nervii la pământ, Otto Wiegand plângea, strigând-o pe Stéphanie.

Numai Boris dormea liniştit. Neamţul era acum destul de traumatizat sufleteşte ca să o urmeze pe Stéphanie ca un câine credincios, oriunde aceasta ar fi vrut.

Capitolul XII.

Otto Wiegand se trezi tresărind pe la ora două după-amiază. Vru să caşte, dar îşi înăbuşi un strigăt de durere. Abia putea să deschidă gura. Buzele îi erau umflate, plesnite şi pline de cheaguri groase de sânge care le dublaseră volumul. Ochiul stâng îi era închis, iar urechea îl durea îngrozitor. Parcă ar fi avut o tonă de ciment în loc de cap.

Când încercă să se scoale, fu şi mai rău. Fiecare muşchi îl durea şi un hematom imens se formase în locul unde danezul îl lovise cu piciorul. O sete oribilă îi ardea gâtlejul. Nu avea însă curajul să se mai ridice. Văzu un petic alb de hârtie pe jos. O scrisoare fusese strecurată pe sub uşă.

Neamţul se aşeză pe pat. Simţi cum camera se învârteşte în jurul său. Îndoit din şale ca un moşneag şubrezit, el se urni din loc, ridică plicul şi se prăbuşi în fotoliu, epuizat din cauza efortului depus. Obiectele din jur aveau contururi neclare, iar el se întrebă dacă nu cumva loviturile danezului nu îi provocaseră o dezlipire de retină. Cu toate acestea, putu să recunoască scrisul Stéphaniei. Prea ameţit ca să poată gândi, el deschise scrisoarea. Aceasta avea doar câteva cuvinte:

Eu plec la Copenhaga, pentru că totul s-a terminat între noi doi. Voi sta la hotelul Royal încă două zile. Adio.

Stéphanie.
Scrisoarea avea şi un post-scriptum:
Te rog să mă ierţi.

Pe moment, Otto simţi o imensă uşurare. Se simţea pustiit şi uşurat în acelaşi timp. Parcă era izbăvit. Simţi nevoia să facă un duş fierbinte sub care urlă de durere din cauza rănilor sale.

Angoasa i se cuibări în suflet puţin câte puţin, pe măsură ce începu să se simtă mai bine din punct de vedere fizic. „*Să mă ierţi*” erau singurele cuvinte care îi rămăseseră în minte. Desigur că era gata să o ierte, dacă ea l-ar mai fi iubit încă. Totul nu fusese decât un oribil coşmar. Simţea o dorinţă vie pentru aceea pe care, în străfundul inimii sale, o considera femeia lui.

Cuprins de o puternică stare de excitaţie, Otto Wiegand coborî la masă.

Malko mâncase deja şi se afla în fumoar. Lise nu făcuse nici o aluzie în legătură cu schimbul de camere. El aflase de la recepţie că Stéphanie şi Boris plecaseră încă în timp ce el mai dormea… Era prea frumos ca să fie adevărat.

Neamţul veni şi se aşeză lângă el, arătându-i rândurile scrise de soţia lui.

— Ce părere aveţi despre asta?

Malko ridică din umeri.

— Continuă să se joace cu dumneavoastră de-a pisica şi şoarecele. Boris are un motiv întemeiat ca să vă facă să retrageţi la Copenhaga. Eu am să vă dau însă o veste mai bună. A sosit autorizaţia din partea Ministerului de Interne. Puteţi pleca din Skagen. Mâine dimineaţă mergem la Consulatul american ca să rezolvăm situaţia dumneavoastră.

Lui Otto îi era ruşine să spună adevărul.

— Mă bucur că plecăm la Copenhaga, făcu el în mod destul de evaziv. Nu voi păstra o amintire prea bună despre Skagen.

— Perfect, îl aprobă Malko. Am ratat avionul din dimineaţa asta, dar compania scandinavă are un zbor după-amiază, la ora şaptesprezece şi patruzeci şi cinci. Avem timp să ajungem la Aalborg.

Neamţul se urcă în camera sa ca să îşi strângă puţinul său bagaj. Şi Malko abia aştepta să părăsească Skagen, deşi cuvintele scrise de Stéphanie nu prevesteau nimic bun. Era tot atât de capabilă de sentimente adevărate precum un rechin de bunătate.

Cel puţin, aveau să scape de mirosul de peşte.

Dar, înainte de a pleca, mai era de făcut ceva: trebuia să rezolve problema Yonei.

Malko nu dorea să semnaleze cazul ei poliţiei daneze. Ar fi fost obligat să le dezvăluie tentativa de omor săvârşită împotriva lui. Nici gând nu avea să facă asta. Toţi strămoşii lui s-ar fi răsucit în mormânt în acelaşi timp. Un singur lucru putea să mai încerce: să o convingă.

El urcă până la camera ei şi bătu la uşă. Israeliana îi deschise imediat şi rămase în cadrul uşii. Malko putu să vadă cearcănele mari care îi încercuiau ochii şi trăsăturile obosite. Se vedea că nu dormise prea bine…

— Ce doriţi? îl întrebă ea cu o voce atonă.

Cum părea că nu are de gând să-l poftească înăuntru, el făcu un pas înainte, pătrunzând în cameră şi îi spuse:

— Vă rog să vă aşezaţi. Am de discutat cu dumneavoastră.

După ce închise uşa, ea se supuse, fără a-şi schimba expresia feţei.

— Vreau să vă fac o propunere, îi explică Malko. Nu pot să vă las să încercaţi în continuare să-l ucideţi pe bărbatul pe ca am misiunea de a-l proteja. Pe de altă parte, vă înţeleg foarte bine motivele. În alte împrejurări, vă jur că nu l-aş fi apărat pe Otto Wiegand sau Werhun, cum doriţi să-i spuneţi… Aşa m-am gândit să încheiem un acord posibil.

Evreica consimţi să manifeste un anumit interes.

— Ce propunere vreţi să-mi faceţi?

Ea privea fix în ochii de aur ai lui Malko, părând să fi uitat complet că pentru o noapte acesta îi fusese amant.

— Este vorba de un armistiţiu de câteva săptămâni sau de câteva luni. Apoi veţi fi liberă să faceţi ce vreţi cu el. Lăsaţi-mă să-l duc în Statele Unite. Vă dau cuvântul meu de onoare că vă voi da de ştire oriunde s-ar afla. Imediat cum noi nu vom mai avea nevoie de el.

Era vădit că femeia nu se aşteptase la o asemenea propunere şi se gândea, încercând să găsească vreo capcana.

— Cred că vreţi să mă trageţi pe sfoară, făcu ea deodată. Dacă vă scapă şi se întoarce în Est, nu-l voi mai putea întâlni niciodată.

Malko prevăzuse această obiecţie.

— Nu va pleca în Est, Yona. De aceea sunt eu aici, tocmai ca să împiedic prin toate mijloacele întoarcerea sa acolo. După toate câte mi-aţi povestit despre el, nu aş avea nici un scrupul să folosesc chiar şi mijloacele extreme ca să-l împiedic. Să zicem că mă voi substitui dumneavoastră... în acest caz, aţi afla adevărul.

Ea îşi trecu mâna prin părul roşcat, ezitând şi privind ochii aurii. Malko aştepta cu sufletul la gură să afle ce decizie ia. Dacă l-ar fi refuzat, Dumnezeu ştie ce s-ar mai fi întâmplat.

— Fie, spuse ea încet. Am încredere în dumneavoastră şi sper să nu mă înşel. Voi pleca astăzi chiar. De altfel, adăugă ea cu un zâmbet în colţul gurii, nici bani nu mai am. Când am plecat din Israel nu credeam că-mi va fi atât de greu să ucid un om ca Ossip Werhun...

O dată în plus, lui Malko îi era ruşine de munca pe care o făcea. Ridicându-se în picioare, el se înclină şi îi sărută mâna.

— Vă mulţumesc, Yona. Vă rog să vă consideraţi invitată de C.I.A. Vă datorez acest lucru.

Brusc, ochii evreicei aruncară văpăi de furie.

— Doar nu credeţi că plec de aici din cauza lipsei de bani, îi aruncă ea în faţă. Aş fi putut face rost de ei, indiferent prin ce mijloace, ca să mă răzbun pe Otto Wiegand. Chiar prostituându-mă.

— Sunt convins de asta, făcu Malko, împăciuitor. Dar, prefer ca lucrurile să nu se petreacă astfel. Iată, aici aveţi adresa mea. Scrieţi-mi după un timp şi eu am să vă spun unde se află Otto Wiegand. Adio, Yona.

El puse cartonaşul lucios pe masă şi ieşi. Yona îi dăduse şi ea adresa din Israel.

Malko repurtase prima victorie în această afacere deosebit de încurcată. Primul lucru pe care îl făcu după ce o

părăsi fu să-i plătească nota la hotel. Nu se simţea deloc vinovat că făcuse acest tip de târg cu ea. Dacă ar fi fost după el, ar fi ajutat-o să-şi răzbune familia.

Acum îi mai rămânea să îl smulgă pe neamţ din ghearele Stéphaniei viu sau mort. Viu, era de preferat.

*

* *

O oră mai târziu, înghesuiţi în două maşini, părăseau hotelul *Scandia*. Cei doi poliţişti în lodene îi urmăreau într-o maşină veche Volvo. Malko era la volan, iar Wiegand stătea lângă el. Până la Aalborg nici unul nu scoase vreo vorbă.

Nu avea să afle niciodată cum aflase părintele Melnik despre plecarea lor, dar preotul debarcă dintr-un taxi la cinci minute după ei, îmbrăcat cu o sutană nou-nouţă, mai demn ca oricând.

Peste câteva minute, avionul DC-9 al companiei Scandinavian Airlines decola cu direcţia Copenhaga…

*

* *

Camerele hotelului *Royal*, situat în plin centru al oraşului Copenhaga, chiar în faţa minunatului parc de distracţii *Tivoli*, erau de un lux discret şi funcţional. Aveau imense fotolii, confortabile şi moderne. Malko se instalase la etajul şaptesprezece, la capătul unui culoar, de unde se putea bucura de o splendidă vedere panoramică a întregului oraş. Două camere erau separate de o anticameră care putea fi încuiată sau nu, după dorinţă. Otto stătea la stânga, iar Malko, la dreapta.

Krisantem şi cele două gorile ocupau camerele adiacente.

La sosirea în hotel nu reuşiseră să-i zărească pe Boris şi pe Stéphanie, dar Malko verificase registrul şi aflase că domnul Sevcenko şi doamna Wiegand ocupau camerele 1013 şi 1015, cu şapte etaje mai jos.

Ca să-şi mai schimbe puţin gândurile, conduşi de Lise, el împreună cu Otto Wiegand plecară la Oscar Davidsen, ca să se bucure de o adevărată masă daneză. Era un restaurant

ciudat ce avea două turnuri ce îi dădeau un aspect de biserică. Li se aduse o listă de bucate lungă de un metru cincizeci, care conţinea nici mai mult nici mai puţin de o sută şaptezeci şi patru de feluri diferite de *smörrebröd*! Era un loc ciudat, dar deloc rău. Malko se gândi să încerce o porţie de raţă cu hrean.

Sala de mese era liniştită şi luminată cu lumânări. Ajunseră la hotel la miezul nopţii. Malko îi sărută mâna Lisei înainte de a o ajuta să se urce într-un taxi. Desigur că ea ar fi rămas bucuroasă cu el...

O cursă periculoasă avea să înceapă acum între el şi Boris.

Malko avea toate motivele să fie îngrijorat: orice operaţiune a adversarilor presupunea în mod implicit îndepărtarea sau eliminarea lui prealabilă.

*

* *

În biroul consulului Statelor Unite din Copenhaga, aflat pe Dag Hammarskjoeld Allee, se aflau patru bărbaţi: consulul, Malko, Otto Wiegand şi Gundar Felsen, un înalt funcţionar din Ministerul de Externe danez.

Deşi un soare minunat lumina încăperea, chipul lui Otto era posomorât. El privea perplex o foaie de hârtie aşezată în faţă. Obrazul i se mai dezumflase, dar era încă serios tumefiat.

— Nu mai lipseşte decât semnătura domnului Wiegand. Şi toată afacerea este încheiată... spuse Gundar Felsen.

Neamţul îl privi neîncrezător.

— Şi cu ce mă angajează acest lucru?

Danezul se uită la el surprins.

— Păi, cred că ştiţi deja! Vă angajaţi să părăsiţi imediat Danemarca, cel târziu într-o săptămână, odată ce consulul, aici prezent, vă dă viza de imigrant în Statele Unite. Cu începere din această clipă, pentru noi nu mai sunteţi decât un simplu turist venit în vizită în Danemarca. Acest consulat este de acum înainte consulatul dumneavoastră. Asta vă doreaţi de fapt, nu-i aşa?

Otto mormăi ceva asemănător cu o aprobare.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă nu vreau să semnez?

Gundar Felsen nu era degeaba diplomat. În plus, el primise de la ministrul său instrucţiuni care prevedeau şi această reacţie din partea neamţului.

— Ar fi extrem de neplăcut pentru dumneavoastră, spuse el pe un ton foarte măsurat. Căci noi avem o cerere de extrădare în ceea ce vă priveşte, pentru o crimă de drept comun. Mă tem că vom fi obligaţi să vă predăm autorităţilor din Germania de Est, care vă reclamă… În cazul prezent, noi vom transmite această cerere de extrădare guvernului SUA, care va proceda în consecinţă, potrivit normelor internaţionale.

Otto Wiegand rânji resemnat, apucă stiloul şi semnă.

Gundar Felsen luă imediat foaia de hârtie, o băgă în buzunar şi îşi luă rămas bun. Rolul său se încheiase. Acum se putea spăla pe mâini. Din partea lui, orice i se putea întâmpla lui Wiegand.

Neamţul ieşi din birou, urmat de Malko, fără să-şi ia rămas bun de la consul şi se urcă în silă în Ford.

— Duceţi-mă la *Royal*, făcu el cu un ton ce nu admitea replică.

Triumful lui Malko era modest. Simţea că tipul este gata să săvârşească o mare prostie. Se vedea cât de colo că abia aştepta să o sune pe Stéphanie. Trebuia să joace strâns de tot şi să profite de faptul că ruşii nu cunoşteau noul statut de care se bucura acum Wiegand. Altfel, aceştia ar fi putut reacţiona destul de dur.

Biroul C.I.A. Din Copenhaga tocmai îl înştiinţase pe Malko de un fapt nou: de două zile, în portul din Copenhaga, îşi făcuse apariţia un trauler est-german. Treaba nu ar fi fost îngrijorătoare dacă acesta nu ar fi fost un vas de spionaj, obişnuit cu manevrele navale ale N.A.T.O. Aparenţele arătau că Boris îşi luase ceva măsuri de prevedere.

Acum, când Otto Wiegand era cetăţean american, lucrurile erau cu mult mai uşoare pentru Malko. La urma urmelor, la Copenhaga se afla şi o bază Air Force.

Ar fi fost cu mult mai uşor dacă l-ar fi îmbarcat pe neamţ acolo, decât într-un aeroport civil. Autorităţile daneze, care erau dornice să poată închide dosarul Otto Wiegand, ar fi închis ochii la o mică neregularitate, cum ar fi fost închiderea neamţului într-un seif capitonat...

În aşteptarea aceste zile minunate, Malko nu avea de gând să-l piardă din ochi nici o secundă pe Otto.

*
* *

Boris Sevcenko ieşi din Consulatul Germaniei de Est cu o figură îngrijorată. Contactul lor din Ministerul de Externe danez îi dăduse o veste foarte proastă: Otto Wiegand era deja cetăţean american. Concetăţenii săi, prezenţi în Copenhaga, nu vor pierde ocazia să reacţioneze la această ştire.

Planurile sale erau complet date peste cap. Nu mai putea continua operaţiunea de fineţe începută cu ajutorul Stéphaniei.

El se întâlni în maşină cu cei doi bărbaţi care îl aşteptaseră acolo şi începu să le dea instrucţiuni extrem de precise. Trebuia acţionat rapid.

*
* *

Otto Wiegand stătea posac. Când maşina se opri în faţa hotelului *Royal*, el coborî fără să-l aştepte pe Malko şi trânti portiera. Malko parcă Fordul şi îl urmă imediat.

Prin fereastra unui chioşc de ziare, el îl văzu pe Otto cum se îndreaptă spre recepţie şi îşi ia cheia.

În momentul în care pătrunse pe uşa turnantă, Malko se dădu într-o parte politicos pentru a-l lăsa să treacă pe un bătrânel care mergea mai greu. Avu loc o mică busculadă, deoarece la uşă se aflau mai multe persoane care voiau să treacă. Brusc, bătrânelul duse mâna la ceafă, ca şi cum ar fi fost înţepat de o insectă. Apoi intră cu paşi rari şi făcu ceva ce rar se întâmplă în marile hoteluri: căzu ţeapăn în mijlocul mochetei.

Malko nu observă acest lucru imediat pentru că tocmai îl

întâlnise pe Otto. Acesta ezita. În faţa lifturilor, îl văzuse pe părintele Joseph Melnik.

— Nu vreau să-l văd pe bătrânul ăsta nebun, mormăi neamţul.

Malko profită de ocazie. Înainte de toate, voia să-l îndepărteze de Stéphanie şi de Boris.

— Haideţi să dăm o raită prin oraş, îi propuse. Este o vreme splendidă, poate vă veţi mai schimba puţin gândurile.

— De acord, făcu neamţul fără chef.

Îndreptându-se către ieşire, dădură peste învălmăşeala din mijlocul holului. Intrigat, Malko reuşi să se strecoare printre cei ce căscau gura şi văzu chipul bărbatului întins pe covor. Era cianotic. Îl recunoscu imediat pe bătrânelul de la intrare. Acesta era mort. Malko se redresă simţind un frison neplăcut pe şira spinării. Poliţia daneză va spune că este vorba de un accident cardiovascular, dar el ştia prea bine care este adevărul. Îşi aminti de gestul făcut de necunoscut. Acest bărbat fusese înţepat de o săgeată otrăvită cu curara, expediată cu ajutorul unei sarbacane sau a unui pistol cu amortizor…

Era una dintre specialităţile K.G.B.-ului. Bietul bătrân murise în locul său.

Asasinul era probabil departe acum. Aşa spera Malko, dornic ca acesta să nu-l recunoască şi să încerce din nou să-l ucidă. Malko simţi o mâncărime neplăcută în palme: era prea puţin protejat în faţa acestui gen de atentate. Era clar că adversarii doreau ca să-l facă pachet…

— Ce s-a întâmplat acolo! îl întrebă Otto peste umăr. I s-a făcut rău?

— Aşa se pare, răspunse Malko prudent.

Era inutil să-l mai streseze pe neamţ. În clipa în care ieşeau, Elko Krisantem apăru lângă Malko. Acesta îi făcu semn să-i urmeze.

Chris şi Milton se duseseră să-şi facă nişte cumpărături, convinşi că Malko şi Otto vor întârzia la consulat.

Malko încercă să lege o discuţie cu Otto Wiegand, dar

acesta, pierdut în gândurile sale, îi răspundea monosilabic. Prin faţa lor trecu o sosie a lui Liz Taylor din vremea când încă nu-l întâlnise pe Burton, care avea ceva din statura Sophiei Loren, dar Otto nu-i acordă nici o atenţie. Mintea sa era cotropită doar de Stéphanie, zi şi noapte…

Ca să traverseze Radhusplatz, centrul oraşului, le trebuiră zece minute, atât de densă era circulaţia. Malko era încordat la maximum. Oare, care era următoarea mişcare a lui Boris? Dacă rusul încercase să-l elimine, însemna că avusese un motiv foarte serios. Doar în ultimă instanţă agenţii recurg la metode extreme.

Otto Wiegand mergea cu mâinile băgate în buzunare, cu un aer indiferent. În faţa lor se întindea Strojet, singura stradă pietonală din Copenhaga. Malko şi tovarăşul său pătrunseră pe o străduţă îngustă, dar plină de soare. Krisantem îi urma discret la o distanţă de vreo zece metri. Spectacolul merita osteneala. Peste tot, la toate porţile şi chiar şi pe trotuare, se aflau fete îmbrăcate în costume de plajă, unele doar în slip, care făceau plajă. O blondă înaltă, cam slabă, îşi scosese blugii şi bluza şi stătea la soare, întinsă pe treptele unui butic, având pe ea doar un slip şi un sutien alb, care nu ascundea mare lucru din farmecele ei.

Şi celelalte fete aveau o atitudine la fel de provocatoare, cu maiourile lor scurte.

Pe scările din fier ale magazinului unui anticar, o pereche se îmbrăţişa cu foc, fiind capabilă să furnizeze energia necesară unui transformator. Danezii circulau, la fel de indiferenţi ca şi fetele care nu dădeau nici o atenţie lumii înconjurătoare. Era notoriu faptul că în Danemarca nu se acorda o atenţie prea mare acestui gen de lucruri.

Numai că, Elko Krisantem nu avea antrenamentul danezilor. Ochii îi ieşiseră din orbite ca două cepe. Într-un loc mai aglomerat, el se sprijini fără să vrea de pieptul dezgolit al unei brunete picante şi se simţi vinovat. Pentru o asemenea favoare, la Istanbul era nevoie să scoată cuţitul…

Malko începuse să se mai relaxeze un pic. În mijlocul acestei mulţimi de trecători, se simţea la adăpost. Ei

ajunseră în dreptul unei biserici vechi, înconjurate cu un mic părculeţ care dădea spre Strojet. Şi acolo se aflau tinere care se bronzau la soare. Traversară o stradă cu maşini, care tăia Strojet imediat după biserică; maşinile se opriseră, aşteptând să traverseze pietonii.

Orice danez obişnuit respectă cu sfinţenie trei lucruri: pe pieton, pe Dumnezeu şi pe rege.

Ceva mai departe, Strojet se lărgea într-o piaţetă al cărei centru era ocupat de terasa unei cafenele. Malko îl ocoli pe partea dreaptă. Brusc, auzi în spatele lui zgomotul unui motor, apoi strigăte de indignare.

Era atât de liniştit, încât nu reacţionă imediat.

Un Austin mic de culoare verde venea către el în viteză, în plină stradă pietonală. Mai mulţi danezi ridicară pumnii ameninţători şi indignaţi. Malko abia mai avu timp să facă un salt într-o parte, dar maşina reuşi să-l izbească şi să-l arunce la pământ, împiedicându-l să-l mai vadă pe Otto Wiegand.

*

* *

Krisantem se simţea în al şaptelea cer. La fiecare pas vedea un spectacol care l-ar fi ameţit şi pe Sfântul Anton. Deodată, el se opri în faţa unui butic vopsit cu un roşu agresiv, pe care era firma „Porno-Shop”. Mai clar nici că se putea.

În ciuda voinţei sale, turcul se opri şi crezu că ochii îi ies din orbite. În vitrină era un evantai absolut complet al tuturor viciilor erotice, în negru şi în culori. Cu prim-planuri care l-ar fi făcut să roşească şi pe un ginecolog….

Elko Krisantem tocmai voia să se smulgă din faţa acestui spectacol, când o voce de femeie anunţă în limba engleză:

— Avem filme excepţionale în culori, cu toate poziţiile.

Pe treptele buticului, stătea o fată brunetă şi destul de vânjoasă, îmbrăcată doar cu un slip din dantelă neagră şi cu o cămăşuţă de noapte din nailon transparent de aceeaşi culoare, scurtă până deasupra coapselor. Aureolele brune ale sfârcurilor se vedeau clar prin ţesătura fină. Partea cea

mai decentă a costumului consta în nişte cizme înalte din piele neagră. Fata zâmbea încurajator…

Asta era prea mult pentru Elko. El îşi întinse gâtul ca să vadă ce este în interiorul buticului, apoi fu nevoit să o ia repede din loc. Rămăsese cu mult în urma celor pe care trebuia să-i protejeze…

Ocolind mulţimea compactă care umplea strada destinată doar pietonilor, el putu să vadă spatele lui Malko, chiar în momentul în care din stânga acestuia ţâşni un mic Austin verde care făcu un viraj cu un scrâşnet de roţi şi se îndreptă direct către acesta.

Turcul scoase un răcnet care se pierdu însă în zgomotul străzii. Îl văzu pe Malko proiectat pe o masă din cafenea şi rămas inert acolo. Maşina, dezechilibrată, mai parcurse câţiva metri şi se ciocni în taraba cu mărfuri a unui negustor de tricotaje. Şoferul ieşi repede din maşină şi se întâlni cu doi bărbaţi care îl aşteptau la colţul străzii. Cei trei se îndreptară către Otto Wiegand, care rămăsese paralizat în mijlocul şoselei. Deodată, ei îl văzură pe Krisantem care venea ca turbat. Era clar că nu se aşteptau la intervenţia acestuia. După ce se sfătuiră scurt, ei o luară la fugă pe o străduţă ce se deschidea pe dreapta străzii Strojet.

Turcul avu o scurtă ezitare. Dar trecătorii tocmai îl ridicaseră pe Malko şi el îşi zise că era mai bine să-i urmărească pe cei trei agresori.

Aceştia aveau deja un avans de vreo sută de metri.

Elko îi văzu urcându-se într-un Mercedes negru staţionat pe strada îngustă. Acesta demară şi intră în viteză. Turcul alerga de parcă ar fi concurat la Jocurile Olimpice. Revolverul său Astra era inutil din cauza distanţei prea mari, care din cauză vitezei maşinii, creştea din ce în ce mai mult…

Dintr-o dată, Mercedesul se opri cu un scrâşnet de frâne.

Un atelaj cum se mai poate întâlni decât la Copenhaga, îi tăiase drumul, ieşind de pe stradă transversală: doi cai vânjoşi erau înhămaţi la o şaretă plină cu cutii de bere. Unii barmani danezi se încăpăţânau să nu-şi schimbe modul de

livrare a mărfii…

Şoferul Mercedesului claxona cu furie. Dar degeaba. În faţa lor, şareta cu încărcătură grea avansa cu viteza unui om mergând la pas. Puţin îi păsa de maşinile care trebuiau să aştepte…

Bucuros de întorsătura luată, Krisantem fugi şi mai tare. Cei din maşină îl văzură. Unul din ei coborî în timp ce şoferul nu mai ridica degetul de pe claxon.

*

* *

Lars Petersen conducea şareta din tinereţe. Acum se apropia de vârsta de şaizeci de ani şi mai avea un an până să iasă la pensie. Aşa că, puţin îi mai păsa lui de un şofer enervat.

Nu putu însă să-şi creadă ochilor când văzu că în faţa sa răsare un bărbat care gesticulează şi vociferează într-o limbă necunoscută. În limba lui, el îi spuse acestuia că drumul era al tuturor şi că nu avea decât să aibă puţintică răbdare.

Celălalt se urcă pe trotuar, se repezi către el şi încercă să-i smulgă hăţurile din mâini.

Asta chiar că întrecea orice măsură! Furios la culme, bătrânul Petersen ridică biciuşca şi-l şfichiui pe agresorul său, azvârlindu-l la pământ.

Acesta scoase din buzunar un obiect negru şi îl îndreptă spre el.

Imediat, danezul simţi o mică ciupitură pe obrazul stâng, ca o înţepătură de ţânţar. Peste câteva secunde, o toropeală stranie îl cuprinse şi simţi nevoia să se culce. Apoi cerul se întunecă. De jos, necunoscutul îl observa fără să încerce să se mai urce în şareta lui.

Înainte să cadă cu capul înainte, mort, Lars Petersen îşi spuse cu satisfacţie că reuşise să-l intimideze. Ultimul său act conştient fu să-şi oprească armăsarii cu un pocnet făcut din limbă, ca de obicei.

După aceea corpul său căzu greoi în mijlocul şoselei. Imediat, străinul sări în locul lui, luă hăţurile şi şfichiui cu

sete caii masivi.

Aceştia nu se mişcară însă din loc. Nu ştiau decât de ordinele primite de la stăpânul lor.

Necunoscutul aruncă biciul, nebun de furie. I-ar fi trebuit o macara de zece tone ca să poată urni din loc tot echipajul. Ochi deschişi ai bătrânului căruţaş păreau că-l sfidează. Când trecu pe lângă el, în drumul spre Mercedes, necunoscutul îi trase un picior. Urmăritorul lor era acum la mai puţin de o sută de metri. Bărbatul dădu un ordin scurt şi tovarăşii lui săriră din maşină.

Când Krisantem ajunse lângă Mercedes, cei trei bărbaţi erau deja departe. Ar fi fost un lucru destul de hazardat ca să-i mai urmărească în acest labirint de străduţe înguste. Aşa că se întoarse cât putu de repede în locul unde-l lăsase pe stăpânul său.

Malko era aşezat într-un fotoliu din lemn de palmier, înconjurat de un grup foarte animat de trecători. Krisantem îşi croi drum prin mulţime. Nu se simţi liniştit decât în clipa în care întâlni privirea ochilor de aur. Deşi fusese serios izbit, Malko nu-şi pierduse cunoştinţa. Costumul său de alpaca fusese însă destul de terfelit. Otto Wiegand se uita la el cu un aer posac.

— Eşti cumva rănit? îl întrebă el pe turc.

— Nu, dar le-am pierdut urma, făcu Elko.

Malko reuşi să se ridice în picioare cu o grimasă de durere. Se alesese cu un ditamai hematomul pe coapsa dreaptă.

— Asta îmi mai lipsea acum, făcu el.

Krisantem îşi aplecă privirea ruşinat. Poftele lui murdare ar fi putut să provoace o adevărată catastrofă…

Capitolul XIII.

— Treaba asta nu mai poate continua în acest fel, zise Malko enervat. Data următoare, vor reuşi ori să mă ucidă, ori să vă ia cu forţa... Mâine trebuie să plecăm în SUA.

Otto Wiegand îi adresă o privire neagră. Prima ipoteză îl lăsa rece.

— Încă nu sunt hotărât să plec, răspunse el.

Lui Malko i se făcuse lehamite de neamţ şi de ifosele lui.

Discuţia lor dura de o oră în camera din hotelul *Royal*. Ruşii aveau să încerce orice ca să-l înhaţe. Într-un interval de numai două ore, încercaseră deja de două ori ca să-l suprime cu orice preţ. În plus, Chris Jones şi Milton Brabeck urmau să plece în dimineaţa următoare. David Wise considera misiunea ca şi încheiată. Ca şi cum nu ar fi ştiut că ruşii nu renunţau până în ultima clipă... Malko deschise gura ca să-i spună câteva vorbe mai dure neamţului, când sună telefonul.

Otto ridică receptorul. Imediat expresia feţei i se schimbă radical. Acoperind receptorul cu palma, el îl rugă pe Malko:

— Vă rog să mă lăsaţi singur. Încă nu mă aflu într-o închisoare americană.

Era inutil să-l mai întrebe dacă la telefon era Stéphanie. Malko trecu în camera sa prin culoarul comun. Când rămase singur, Otto simţi că se i se topeşte inima.

— Mă auzi, Stéphanie?

— Dragul meu! O, iubitul meu, ce bine îmi pare că te aud, spuse nemţoaica cu o voce de îndrăgostită. A fost atât de îngrozitor tot ce ni s-a întâmplat. Mi-era teamă că mă vei părăsi fără să ne mai vedem.

Niciodată, de când se reîntâlniseră la Skagen, ea nu-i mai vorbise pe acest ton. Deşi în adâncul sufletului său o voce îl avertiza să se ferească, el se încăpăţână să o creadă. Totuşi, ca să-şi salveze o ultimă fărâmă de demnitate, îi zise:

— De ce m-ai înşelat, Stéphanie? Doar ştiai cât de mult te iubesc.

La o asemenea întrebare, chiar şi Sarah Bernhardt[17] ar fi avut o ezitare, nu însă şi Stéphanie care se descurcă minunat.

— O, iubitule, am fost de-a dreptul nebună. Pur şi simplu nu am mai ştiut ce fac. Am vrut să te fac gelos şi nu am mai putut să mă opresc. Nu vreau însă să te pierd.

Ea se opri puţin, ca vorbele sale să-şi facă efectul scontat.

— Dar Boris? Începu el.

— Boris îţi este prieten. Îţi vrea numai binele. Americanii vor să facă din tine un trădător, iar tot ce doreşte el este să te întorci în ţara ta, adică în ţara noastră…

— Totuşi azi m-a atacat, protestă Otto.

— Nu. A vrut doar să te scape de prinţul tău. Omul acela este un adevărat demon. El a pus la cale ridicarea ta…

Avea răspuns la orice, drăguţa Stéphanie…

— Dar este foarte periculos să mă întorc în Germania, făcu Otto.

Stéphanie simţi că intră pe un teren nesigur aşa că, schimbă iute placa:

— Am atâta nevoie să te văd, gânguri ea. Vreau să mă strângi în braţe…

Tot instinctul de conservare al neamţului se topi ca zăpada la căldura soarelui. Fiecare cuvânt rostit de Stéphanie ştergea câte una din oribilele lui amintiri. Simţi că o dorinţă brutală îl cuprinde.

— Vino, şopti el cu vocea sugrumată.

— Nu la hotel, spuse Stéphanie. Să ne întâlnim la un restaurant. Eu sunt deja la Krog, pe Gammel-Strand, în faţa palatului Christianborg. Te rog, însă, să vii singur. Vreau să vorbesc cu tine.

Otto ezită doar o fracţiune de secundă. Dacă Stéphanie i-ar fi dat întâlnire într-un loc discret, s-ar fi temut, dar într-un restaurant elegant, aflat în inima capitalei…

[17] Celebră tragediană (n.t.)

— Vin, iubito, spuse el înainte de a închide telefonul.

El se apropie tiptil de uşa de comunicaţie dintre cele două camere şi o încuie cu cheia. Apoi îşi puse haina şi ieşi din cameră. Culoarul era pustiu. În plus, Malko îşi uitase cheia în broască. Neamţul răsuci cheia cu un zgomot aproape imperceptibil, apoi plecă în mare grabă. Din fericire, un ascensor îl aştepta pe palier.

*

* *

Malko mai mult ghici zgomotul făcut de cheia răsucită pe din afară. În câteva secunde, verifică amândouă uşile, descoperind că sunt încuiate. Apăsă pe cele trei butoane care chemau femeia de serviciu, valetul şi recepţia. De obicei, serviciul la cameră era extrem de rapid la hotelul *Royal*. În asemenea măsură, încât te întrebai dacă personalul nu stătea la pândă, ascuns în spatele uşilor. De astă dată însă, trebui să aştepte cam trei minute. Avu timp să-i caute pe Krisantem şi pe cele două gorile, dar nici unul dintre ei nu răspundeau.

În faţa femeii de serviciu consternate, el se repezi către ascensor.

Bineînţeles că Otto şterse putina. Când ajunse la recepţie, Malko îl întrebă pe portar dacă l-a văzut. Acesta îşi aminti perfect că domnul german plecase cu un taxi. Dar unde? Malko îi strecură în mână o bancnotă de douăzeci de coroane şi tipul vădi brusc o isteţime demnă de Einstein.

— Taxiul se va întoarce aici, domnule. Aici este locul lui de staţionare.

Malko începu să se plimbe nervos prin faţa hotelului. Abia după douăzeci de minute, portarul îi făcu un semn. Taxiul mai făcuse o cursă înainte de a reveni.

După o scurtă conversaţie purtată între cei doi danezi, portarul îi spuse:

— Domnul acela a fost condus la restaurantul *Krog*. Este un loc foarte elegant.

— Atunci să mergem la *Krog*, spuse Malko instalându-se în taxi.

Ajunseră acolo cinci minute mai târziu. Restaurantul se afla sub un mic canal liniştit, în Gammel-Strand, între un anticariat şi o galerie de tablouri, chiar în faţa sobrului palat Christianborg. Aici, toate clădirile aveau cel puţin un secol vechime.

Malko urcă cele câteva trepte ce duceau la *Krog*. În câteva secunde, cercetă bătrâna sală ce degaja un farmec desuet. Pe fiecare masă se aflau sfeşnice aprinse.

Nici urmă însă de Stéphanie şi de Otto. Şeful de sală se apropie de el. Malko îi spuse că este în căutarea unor prieteni.

— Mai sunt câteva persoane sus, îi spuse danezul.

Malko urcă scara ce ducea la etaj, sărind din patru în patru trepte. La prima masă, stătea Otto cu o mână pusă peste mâna Stéphaniei şi privind-o topit.

La două mese mai departe, stătea Boris şi mânca singur. În afară de asta, mai erau încă două mese ocupate.

Boris şi Otto îl văzură pe Malko în acelaşi timp. Acesta avu impresia că neamţul o să-l strângă de gât. Neamţul îi spuse ceva Stéphaniei, care se întoarse şi-l privi pe Malko cu ochi de gheaţă.

Rusul nici nu se clinti, dar trăsăturile lui se crispară imperceptibil. Era de la sine înţeles că Malko nu era deloc bine-venit. El se aşeză în spatele lui Boris, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În seara asta, Stéphanie era frumoasă, dar fără nici o notă de agresivitate. Părul ei blond era strâns într-un coc, ce îi dădea un aer distins, iar rochia din jerseu de mătase imprimată avea un decolteu cast.

Când chelnerul îi aduse lista de bucate, Malko îi dădu numărul de telefon al Lisei şi îl rugă să o cheme imediat acolo. Apoi comandă un păstrăv afumat şi un suc de portocale. Momentan se afla în avantaj.

Tânăra daneză sosi în momentul în care Malko îşi termina fără prea mare chef peştele, delicios de altfel. Rochia ei albastră, extrem de scurtă, nu păru să-l impresioneze prea mult şeful de sală. Malko îi relată pe scurt situaţia. Acum

erau singuri cu adversarii lor. Cele două perechi de danezi terminaseră de mâncat şi se pregăteau să plece. Malko ar fi dat jumătate din aripa de nord a castelului său – care nu era încă restaurată – ca să ştie ce îşi spun Otto şi Stéphanie. Şi să mai crezi că C.I.A. dispunea de microfoane acţionate…

Lise, care contempla decoraţiunile murale – săbii şi scuturi din secolul trecut – nu putea să-l ajute prea mult.

Trecură mai mult de douăzeci de minute fără să se întâmple nimic nou, în afară de o scurtă convorbire între patru ochi dintre Boris şi Otto, ce nu, nu prevestea nimic bun.

Brusc, se auzi zgomotul unor scaune şi Malko îşi ridică ochii la paharul cu suc de portocale. Otto şi Stéphanie se ridicaseră de la masă. Femeia ieşi prima. Malko se ridică şi el.

— Otto!

Neamţul nu-i răspunse. El ieşi din încăpere trântind uşa. Restul se petrecu într-o clipită. Boris sări îi picioare şi, ca un fulger, apucă o spadă de pe perete şi se aşeză cu spatele la uşă blocând trecerea. Malko se lovi de vârful spadei şi de rânjetul rusului.

— Dragul meu SAS[18], zise Boris, am oroare să procedez astfel, dar, vă sfătuiesc să staţi liniştit cât cei doi porumbei se giugiulesc. Vă previn că am urmat un curs de scrimă la Academia militară din Leningrad.

Fără să-i răspundă, Malko făcu un salt în spate şi apucă şi el o spadă. Trebuia să iasă cu orice preţ de acolo, altfel Stéphanie îl ducea pe Otto în Est.

— Staţi deoparte, altfel voi fi nevoit să vă străpung…

Malko avea un singur atu: rusul ignora faptul că şi el era un bun scrimer. Ca orice vienez de familie bună, practicase acest sport încă din fragedă copilărie.

— Aveţi întâietate, alteţă, făcu Boris cu o ironie glacială.

Spadele lor erau arme vechi, uşoare şi scurte, cu lama curbată, uşor de manevrat.

Malko făcu un pas înainte şi lamele lor se încrucişară cu

[18] Son Altesse Serenisime (lb. franceză - n.t.)

garda ridicată. Buzele subţiri ale rusului se strânseră şi mai mult. Într-o fracţiune de secundă, avea să-şi dea seama că avea de a face cu un adversar redutabil.

Malko se retrase puţin ca să aibă o stabilitate mai bună. A începu să-şi tatoneze adversarul, încercând să-i descopere tactica şi defectele. Scrâşnetul spadelor abia se auzea. Boris părea să se afle în avantaj. Chelnerii discreţi stăteau retraşi într-o parte ca să nu-i deranjeze.

Cine putea să-şi închipuie că sunt doi agenţi care se bat în salonul unui mare restaurant din Copenhaga?

Spada lui Boris se lovi de cea a lui Malko, întâmpinând rezistenţă. Tot ceea ce dorea era să câştige cât mai mult timp. Îşi dădu însă seama că-i va fi destul de greu. Încercă să se menajeze, calculând complicate fente. Reuşi să avanseze cu câţiva paşi, apoi îşi reluă poziţia în faţa uşii pe care o apăra. Asta nu păru să fie o inspiraţie fericită.

Malko se repezi înainte şi puţin lipsi ca vârful de oţel al spadei sale să nimerească în ochiul drept al lui Boris. Acesta scoase o înjurătură, lovindu-se cu spatele de uşă şi ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Pe măsură ce trecea timpul, duelul se anima din ce în ce mai mult. Malko număra în gând clipele. Boris păru să-şi intre în mână. Spadele se mişcau cu o repeziciune crescândă.

Aflată în spatele lui Malko, Lise, albă ca o moartă, asista la înfruntare, muşcându-şi buzele ca să nu ţipe.

Acum, lamele păreau să-şi găsească singure drumul în iureşul fandărilor şi al eschivelor. Spada lui Boris brăzdă aerul într-o mişcare fulgerătoare în zigzag, ce trecu pe lângă capul lui Malko. Acesta făcu o eschivă şi oţelul nimeri într-una din mese. Cei doi bărbaţi respirau în acelaşi ritm. Nu se mai auzea nici un altfel de zgomot.

Malko fu surprins să constate că începe să nutrească un sentiment de camaraderie faţă de rus. Duelul acesta era o luptă cinstită şi simplă. Trebuia, însă, ca el să iasă învingător… Lupta continua cu şi mai mare avânt. Armele se mişcau cu o precizie uimitoare. Parcă era un număr de balet de mare virtuozitate.

Nu se auzea decât clinchetul armelor şi zgomotul surd al paşilor.

Lise urmărea fascinată jocul paşilor cu un amestec de teamă şi resemnare.

Schimbul de lovituri se succedau într-o cadenţă din ce în ce mai rapidă. Ripostele şi atacurile păreau de fiecare dată mai subtile şi mai periculoase.

Detaşarea de la început făcuse loc unei tensiuni încordate. Adesea, Boris se ciocnea cu spatele de uşă, iar Malko se lovea de mese. Lamele spadelor se încrucişau violent şi cei doi se încleştau adesea cu privirile încrâncenate.

Mânuiau armele cu toată forţa lor, gâfâind, cu feţele înroşite de efort şi cu venele umflate. Malko simţea cum o durere puternică îi sfâşie pieptul, amintire a aventurilor din Hong Kong şi se întreba cât va mai putea rezista.

Boris reuşi să şteargă cu vârful spadei pieptul adversarului său. Acesta reuşi însă să eschiveze lovitura sărind într-o parte. Boris nu se lăsă intimidat, încercând să-l atingă în umăr. Haina lui Malko fu despicată şi tăişul din oţel pătrunse în carne cam un centimetru adâncime. Sângele ţâşni şi începu să se prelingă de-a lungul braţului până la gardă.

Ochii aurii ai lui Malko erau injectaţi. Trebuia să-l înlăture pe Boris din calea sa cu orice preţ. Părea că nu simte durerea provocată de rană. Boris avea senzaţia că ia foc. Trebuia să termine odată pentru totdeauna cu adversarul său. Puţin îi păsa de consecinţe. Reuşi să ajungă până la clavicula lui şi sângele ţâşni din nou.

Malko simţi că păleşte. Îndârjit de furie, reuşi să-l domine pe Boris, a cărui spadă devie şi trecu la un centimetru de piciorul Lisei. Tânăra scoase un ţipăt şi se dădu iute înapoi. Ea urmărea lupta cu gura întredeschisă şi cu răsuflarea sacadată, iar privirea ei exprima mai degrabă dorinţa.

Boris începu să forţeze nota. Câştigă puţin teren şi făcu un salt, ţâşnind ca o săgeată din arc, cu pieptul aproape de duşumea. Sprijinindu-se cu mâna stângă de podea, el se

strecură pe sub spada adversarului său şi-i spintecă de astă dată cizma, reuşind să-l rănească iar...

Şi acum, Malko reuşi să scape cu viaţă doar datorită unei eschive prea puţin academice, una dintre acelea care lasă o amintire otrăvită în sufletul unui spadasin.

Se deplasase prea mult ca să mai poată riposta. Boris, decepţionat, se retrase şi aşteptă cu vaga senzaţie că pierduse o mare şansă. Există anumite lovituri care nu reuşesc decât doar o singură dată într-o luptă. Malko era nebun de furie că se lăsase surprins. Cu spada ridicată, el atacă din nou. Spada sa vâjâi pe lângă capul lui Boris, cu şuierul unui glonţ. Boris căută să pareze lovitura, dar defensiva nu îi reuşi. Deja nu se mai simţea atât de stăpân pe situaţie. Efortul depus îl epuizase. Lamele de oţel scoaseră scântei din nou. Malko era acum dezlănţuit. Ochii lui aurii deveniseră verzi. Dintr-o dată, Boris simţi că este cuprins de frică, lucru nepermis unui scrimer. Acum nu mai reuşea decât să pareze loviturile lui Malko. O deschidere de o fracţiune de secundă în garda acestuia îi oferi o şansă de care nu reuşi însă să profite. În îndârjirea adversarului său era dorinţa de a ucide.

Lise gâfâia.

— Malko, o, Malko, repeta ea în şoaptă, cuprinsă de un soi de extaz.

Dacă el ar fi atins-o în clipa aceea, ar fi început să urle.

Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de excitată. O lovitură şterse urechea dreaptă a lui Boris, care reuşi să se eschiveze, lansând vârful spadei sale către pieptul lui Malko. Acesta reuşi să pareze lovitura şi, în acelaşi timp lovi puternic spada lui Boris, smulgându-i-o din mână. Aceasta zbură prin încăpere şi făcu ţăndări vesela aflată pe masă. Lise scoase un ţipăt ascuţit şi se lăsă să cadă pe un scaun.

Cu mâinile goale, Boris era palid şi dâre de sudoare îi brăzdau obrajii.

— Lăsaţi-mă să trec, spuse Malko cu răsuflarea tăiată.

Rusul nu se clinti din loc, gâfâind şi el. Pe tâmplă i se zbătea o vână groasă. O linişte grea domnea în încăpere.

Cu ascuţişul spadei lipit de gâtul rusului, Malko spuse:

— Daţi-vă la o parte, altfel voi fi obligat să vă ucid.

Privirile celor doi se încrucişară. Ceea ce citi Boris în ochii lui Malko nu era deloc încurajator. El ridică din umeri, făcu un pas înainte şi se dădu la o parte, lăsând uşa liberă. Chipul îi era brusc îmbătrânit, ca al unui moşneag.

Malko îi făcu semn Lisei să iasă întâi. Tânăra femeie trecu pe lângă rus şi deschise uşa. Cu sabia în mână, Malko o urmă, fără a-l pierde din ochi pe adversarul său. Doar atunci când simţi prima treaptă sub picioare, aruncă arma şi închise trântind uşa în urmă.

Boris rămăsese ţintuit locului.

Malko şi Lise traversară în fugă sala restaurantului. Chelnerul care tocmai aştepta să închidă, îi privi cu ochii mari. Şi încă nu era ultima surpriză din acea seară… încă nu văzuse vesela… Malko privi în treacăt nota de plată şi lăsă o bancnotă de o sută de coroane. Apoi ieşiră afară, pe cheiul pustiu.

— Unde se află *Langelinie*? întrebă Malko.

Acolo era ancorat traulerul est-german. Dacă Otto şi Stéphanie nu se aflau deja pe vas, acesta avea să fie sfârşitul călătoriei lor. În caz contrar, numai un vas de asalt ar fi putut rezolva poate situaţia…

— Sunt cu maşina, făcu Lise. Pot să vă conduc.

Cei doi se urcară în micul Saab roşu. Lise o luă de-a lungul canalului, apoi vira pe Holmens, de unde intră pe Bredgade, o stradă paralelă cu cheiurile. Malko profită de acest răgaz ca să-şi tamponeze cu batista rănile uşoare.

Se aflau acum în labirintul aleilor din Churchill Parken, locul în care se afla celebra sirenă.

Farurile maşinii luminau ici şi colo cuplurile aflate pe peluză, care îşi vedeau liniştite de treabă. Pe plăcuţe scria că este interzis să calci pe iarbă, nu că este interzis să te culci pe ea…

În cele din urmă, după ce trecură pe sub un pod, ajunseră pe un chei pustiu, mărginit pe o latură de un zid înalt.

Maşina trecu pe lângă un vaporaş, a cărui punte nu ajungea la nivelul cheiului. Lise continuă drumul până la capăt. Cheiul se termina după cinci sute de metri într-o fundătură, unde se aflau nişte rezervoare imense ale firmei Shell şi un chioşc cu cârnăciori, închis la acea oră.

— Aici este *Langelinie*, îl anunţă Lise, oprind maşina.

Cu excepţia câtorva maşini care staţionau, locul era complet pustiu.

Traulerul german era cu siguranţă micul vas pe lângă care trecuseră un pic mai devreme.

Maşina se opri în faţa unei cabine telefonice. Malko intră ea şi sună la hotel *Royal*, cerând camera lui Krisantem. De astă dată, turcul era acolo.

— Vino imediat cu maşina, îi porunci Malko, dându-i coordonatele locului.

În zadar încercă să-i găsească pe cei doi americani. În Copenhaga existau numeroase tentaţii în luna iunie, iar ei se considerau deja în vacanţă.

Lise îl aştepta în maşină, cu ochii ţintă la trauler.

— Va trebui să ne apropiem de el mergând pe jos şi să ne prefacem că suntem doi îndrăgostiţi, zise Malko. Imediat cum va sosi Krisantem, vă veţi întoarce la maşină. Urmarea ar putea fi periculoasă.

Cu un deosebit entuziasm, Lise coborî din Saab şi îl luă pe Malko de mână.

Cu douăzeci de metri mai departe, sub un felinar, ea se opri şi îi strecură în gură o limbă lungă ca de furnicar, caldă, dulce şi interminabilă. Lui Malko i se păru că nu va putea să mai dezlipească femeia de el.

Efectul erotic produs de duel asupra Lisei nu se spulberase încă. În ciuda avalanşei de imagini kamasutra în culori şi în relief din vitrinele magazinelor, romantismul nu pierise de tot în Danemarca. Cele două sute de metri, care îi separau de vasul german, fură un minunat prilej pentru o duzină întreagă de îmbrăţişări, care de care mai toride. Dacă cineva de pe vaporaş i-ar fi zărit, nu s-ar fi îndoit de sinceritatea lor. Lise era din ce în ce mai dezlănţuită. Cu

greu Malko îi ţinea piept evocând în gând imaginea Alexandrei. Fără să vrea, trupul său începu să intre în jocul femeii de lângă el.

Un nou zgomot îl salvă: o maşină îşi făcuse apariţia pe chei, iar Lise fu nevoită să dea drumul pradei sale.

Vehiculul îşi încetini viteza când trecu prin faţa lor şi putură să vadă interiorul său la lumina felinarului. Krisantem era singur la volan.

El conduse până la capătul cheiului şi se opri. Malko şi Lise îl întâmpinară şi se urcară în maşină.

— Întoarce aici, spuse Malko.

Turcul execută comanda; iar Mercedesul se opri în faţa vaporaşului.

— Stinge farurile.

Acum maşina lor nu se mai distingea de celelalte maşini staţionate acolo.

Turcul îşi scoase revolverul Astra de la brâu, ca să-l aibă la îndemână.

— Dacă neamţul s-ar fi aflat deja la bord, ar fi ridicat ancora pană acum, remarcă Malko.

Trecu o jumătate de oră. Malko începu să se întrebe dacă nu cumva întreaga operaţiune era un aranjament de-al lui Boris pentru a-i abate atenţia în altă parte, în timp ce Otto Wiegand era îmbarcat pe un alt vas sau într-un avion particular.

Niciodată parcă timpul nu trecuse mai greu.

Deodată, o lumină albă aruncată de două faruri se văzu în depărtare.

Vehiculul înainta încet pe chei, încetinind şi mai mult viteza. Era o maşină mare şi neagră a cărei marcă nu se putea distinge din cauza întunericului.

În momentul în care se opri în faţa traulerului, Malko întorcea cheia de contact a Mercedesului. Se auzi zgomotul făcut de piedica ce fusese trasă.

Lucrurile se desfăşurară în viteză. Două portiere fură deschise în acelaşi timp şi doi bărbaţi săriră pe chei. Unul dintre ei se urcă pe vaporaş. Mercedesul porni cu un

scrâşnet de roţi. Lise fu aplatizată pe fotoliul din spate.

Aproape imediat, un sunet ascuţit sfâşie liniştea. Traulerul pusese în funcţiune sirena de ceaţă. În acelaşi timp, parbrizul Mercedesului zbură în mii de cioburi sub o rafală de gloanţe. Instinctiv, Malko frână şi se lăsă în jos, imitat de turc.

Flăcări scurte ţâşneau din partea stângă a maşinii negre. Se trăgea asupra lor cu o armă de asalt Kalaşnikov rusească. O a doua armă automată deschise focul pe puntea traulerului. Sirena continua să şuiere, acoperind zgomotul împuşcăturilor.

Lăsat la podea, Malko simţea cum gloanţele străpungeau caroseria. Unul din ele sfărâmă partea de sus a volanului. Parbrizul şi geamurile laterale fuseseră spulberate. Aveau în faţa lor nişte specialişti care trăgeau în rafale precise. Dacă aceştia ar fi avut urâta idee de a arunca cu o grenadă incendiară, i-ar fi ucis cu uşurinţă. Brusc, portiera Mercedesului se trânti. Krisantem se dăduse jos din maşină. Urmară câteva secunde de acalmie, apoi tirul fu reluat. Mercedesul era ciuruit ca o strecurătoare, iar părul lui Malko era plin cu cioburi mici de sticlă. În spatele lui, Lise scotea strigăte de groază. Din fericire motorul îi mai putea apăra de loviturile directe.

O detonaţie se produse aproape de maşină şi Malko recunoscu zgomotul surd făcut de Astra. Imediat, una din armele adversarilor amuţi. Malko ridică nasul, prudent. La lumina felinarului putu să vadă lângă maşina neagră un bărbat lungit pe jos şi arma căzută lângă el. Celălalt stătea aplecat deasupra lui. Apoi se ridică şi dintr-un salt fu pe vas.

Krisantem alerga îndoit de şale, de-a lungul digului. În mâna stângă, ţinea un obiect cilindric şi lung, iar în cea dreaptă, arma.

Puşca de asalt de pe vaporaş scuipa acum o nouă rafală iar turcul plonjă pe burtă, protejat de un mic parapet din piatră de pe chei. Bărbatul care trăgea, sări pe ţărm cu arma şi trase o nouă rafală de gloanţe înspre maşina în care se afla Malko.

De pe punte se auziră ţipete în limbile germană şi rusă. Portiera din spate a maşinii se deschise. Acoperiţi de arma automată, ocupanţii maşinii se pregăteau să urce pe trauler.

— L-am pierdut! se gândi Malko.

În acelaşi moment, o flacără lungă şi orbitoare ţâşni din direcţia în care se afla Elko Krisantem. La lumina ei îl văzură pe bărbatul ce stătea ghemuit pe punte cu puşca de asalt în mâini. Era un civil ce avea pe cap o pălărie cu boruri mari. Flăcările îl înconjurau şi el fu nevoit să lase arma în încercarea de a stinge focul ce îi cuprinsese hainele.

Urletul său făcu să-i îngheţe sângele lui Malko.

Bărbatul se rostogolea pe punte ca să stingă flăcările. Krisantem trase o nouă salvă, lăsându-l de astă dată ţeapăn.

Sirena se opri şi se auzi zgomotul făcut de motor: traulerul îşi ridica ancora. Malko se strecură afară din maşină. Krisantem era deja lângă cealaltă maşină, ţinând-o sub focul continuu al armei sale.

Se auzi un zdrăngănit de lanţuri iar vasul făcu manevre rapide. Două minute mai târziu, el vira către larg şi se îndepărta. Malko se duse către turc, care stătea aplecat deasupra maşinii. Pe bancheta din spate a maşinii care se dovedi a fi un Opel Kapitan, Otto şi Stéphanie erau înghesuiţi unul în celălalt.

Amândoi tăceau, paralizaţi de şocul luptei. Acum nu era momentul oportun pentru explicaţii. Malko trânti portiera. Între timp, Elko aruncă trupul mortului în apă, cu armă cu tot.

— Ne mutăm în cealaltă maşină, zise Malko.

Lise coborî cu greu, ameţită parcă. Cei doi bărbaţi reuşiră anevoie să împingă Mercedesul în mare, într-un loc unde parapetul din piatră se întrerupea. Maşina se scufundă imediat. Acest lucru avea să întârzie cercetările pentru câteva ore. Cei doi se întoarseră în fugă la Opel. Krisantem se opri să culeagă duliile goale din jur.

Malko apucă volanul şi întoarse maşina.

În Churchill Parken, ei se încrucişară cu maşina în negru şi alb a poliţiei. Poliţiştii nu aveau să găsească mare lucru: doar o pată mare şi neagră pe pământ şi poate câteva dulii uitate…

— Ce fel de maşinărie mai era şi aia? întrebă Malko.

Krisantem lăsă ochii în jos şi spuse cu modestie:

— Era extinctorul de la maşină. Am înlocuit lichidul aflat sub presiune cu benzină, aşa la nimereală.

Turcul îşi răscumpărase greşeala cu vârf şi îndesat. Încă o reţetă ad-hoc tip comando fusese inventată. Cu ajutorul aerului ţinut sub presiune şi cu o jumătate de canistră de benzină, se putea înjgheba un excelent aruncător de flăcări.

Capitolul XIV.

Cu un aer nenorocit şi plouat, Otto Wiegand îşi rodea unghiile, aşezat într-un fotoliu din holul hotelului. La câţiva metri depărtare de el, Krisantem era absorbit în lectura revistei Stern. Nu prea departe de ei, Malko cumpăra nişte porţelanuri la Jensen.

În ajun, avusese loc o scenă îngrozitoare între el şi neamţ, care îl ameninţase că se va arunca de la etaj dacă va fi silit să părăsească hotelul *Royal*. Spunea că o iubeşte pe Stéphanie şi că aceasta îl iubeşte pe el. În faţa acestei versiuni groteşti a lui Romeo şi Julieta, Malko rămânea fără replică.

Politiken, cotidianul cei mai serios din Copenhaga, publica pe prima pagină date despre misteriosul incident din ajun. Fusese găsit cadavrul bărbatului ucis de Krisantem şi resturile Mercedesului. În mod oficial, poliţia daneză nu avea absolut nici o pistă. Cu toate acestea, Consulatul american fusese bombardat cu o avalanşă de telefoane furioase, care cereau rezolvarea acestei afaceri. Bineînţeles că totul se spărgea în capul lui Malko.

Astfel stăteau lucrurile. Stéphanie trecuse pe lângă Malko, provocatoare şi superbă, la braţul lui Boris. Marele amor afişat faţă de Otto continua să se afle pe tapet.

Aflat în salonul de ceai din faţa holului, părintele Melnik îl privea cu milă pe fostul său tovarăş. Dumnezeu, ajutat de o rujeolă, permisese ca preotul să fie scutit de tentaţiile cărnii.

Sacerdoţiul şi numeroasele avataruri îi conferiseră acestuia o cunoaştere deosebită a sufletului omenesc.

Deşi nu era la curent cu ultimele păţanii ale lui Otto, simţea că acesta este gata să se prăbuşească în iadul comunist şi lubric al frumoasei Stéphanie. Nefericitul neamţ fusese bine îmbrobodit. Boris Sevcenko era un psiholog

diabolic. Otto nu ar fi urmat-o niciodată pe Stéphanie dacă rusul nu l-ar fi făcut să înnebunească de gelozie şi de iubire. Întotdeauna te agăţi mai puternic de cei pe care eşti pe cale să-i pierzi.

Părintele Melnik scoase un oftat greu. Încă o dată, el era obligat să se identifice cu sabia Domnului.

Desigur, el era într-o pace absolută cu conştiinţa sa, dar dorea să fie în pace şi cu justiţia omenească, pentru ca să poată profita din plin de mana cerească, exprimată în dolari. Planul său era de o simplitate biblică şi se baza în întregime pe cineva în care avea o încredere deplină: adică pe el însuşi.

După ce îşi bău ceaiul, părintele Melnik se îndreptă către ascensor.

Cu cât va acţiona mai repede, cu atât va fi mai bine.

Fiecare ceas era în favoarea Stéphanie şi în detrimentul său.

*

* *

— Intră, se auzi vocea lui Boris Sevcenko.

Aşezat lângă fereastră, el privea la animaţia din parcul de distracţii Tivoli, aflat pe cealaltă parte a şoselei. Era furios pe el însuşi. În ajun, în ciuda muncii magnifice depuse de Stéphanie, avusese de două ori ghinion. Acum era obligat să încerce o lovitură în forţă, chiar cu ajutorul neamţului.

Uşa camerei Stéphaniei se deschise şi se închise. Era un lucru normal. Trebuia să fie femeia de serviciu care venea să facă patul. Ca şi camerele lui Malko şi Otto Wiegand, camera lui şi a Stéphaniei comunicau între ele. Cu toate astea, fără să ştie de ce, el aruncă o privire pe culoarul despărţitor, la timp ca să poată vedea cum dispare sutana părintelui Melnik.

Acestuia îi trebui o secundă ca să-şi dea seama că încăperea este goală. Se întoarse şi se trezi nas în nas cu Boris. Cei doi bărbaţi se aflau la patru metri unul de celălalt, separaţi de uşa camerei, încă întredeschisă. Rusul nu văzu

imediat pistolul P-08 din uriaşa mână a preotului.

*

* *

Părintele Melnik avea acum pe chip surâsul său obişnuit; urechile sale transparente erau uşor îmbujorate, semn de nemulţumire.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule, spuse el cu o voce blândă.

Apoi trase.

Primul glonţ ratã cu jumătate de centimetru faţa lui Boris şi smulse o aşchie de lemn din uşă. Cel de al doilea glonţ deşiră ţesătura de pe umărul elegantului său costum şi el căzu pe spate, fapt care îl salvă, căci cel de al treilea glonţ fu tras exact acolo unde ar fi trebuit să se afle stomacul lui Boris.

În patru labe, acesta se agăţă de uşă şi o deschise cu un gest violent. Batantul pocni ţeava armei, împiedicându-l pe preot să-şi continue tirul.

Boris profită de acest lucru ca să se strecoare afară, trântind uşa după el. Pe culoar nu era nici un ascensor, aşa că fu nevoit să dea buzna într-o cameră străină, unde se pomeni nas în nas cu doi suedezi cărora le strigă în limba engleză:

— Repede, un nebun vrea să mă ucidă!

El se aruncă asupra telefonului şi ceru poliţia. Deşi ştia că aceasta va sosi prea târziu.

*

* *

Părintele Melnik rămase o clipă consternat, cu revolverul P-08 în mână.

Tot planul său se prăbuşea. Dacă s-ar fi găsit cadavrele lui Boris şi al lui Stéphanie în camerele lor, nimeni nu ar fi bănuit un preot. Şi cei care ar fi putut să-l bănuiască, ar fi fost cu mult prea fericiţi ca să facă vreo obiecţie...

Cu toate astea, nimic nu se petrecu după cum prevăzuse.

El dorea să o omoare mai întâi pe Stéphanie, iar apoi să-l împuşte pe Boris la el în cameră...

Numai că dormitorul şi baia tinerei femei erau goale. Acum mai dispunea de foarte puţin timp, căci rusul fugise în mod sigur ca să dea alarma.

Părintele Melnik îşi ridică ochii către cer căutând o inspiraţie.

În cele din urmă, se hotărî să-şi urmeze vechiul său principiu: să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse.

Avansă un pas şi încercă să deschidă uşa de la baia lui Boris. Aceasta era încuiată.

— Stéphanie! Deschide, sunt eu, Boris!

Era desigur o naivitate, dar nu prea avea de ales. Nu auzi nici un răspuns. Îşi lipi urechea de uşă şi auzi zgomotul făcut de un receptor telefonic. La *Royal*, exista telefon şi în sălile de baie.

Încercă să forţeze uşa, dar nu reuşi decât să-şi scrântească umărul. Iar timpul trecea. Prevăzător, el puse zăvorul la uşa exterioară, se întoarse către baie, apăsă ţeava revolverului de broasca uşi şi trase.

Împuşcătura făcu zidurile să se cutremure, dar uşa tot nu se deschise. Glonţul zdrobise o parte din mecanism, dar nu şi clapa ce rămăsese încă trasă. Melnik trase din nou. De astă dată, uşa se deschise imediat după ce preotul o împinse cu umărul.

Stéphanie scoase un ţipăt pătrunzător; stând în picioare în cada de baie, plină de spumă şi apă, ea îl fixa pe Melnik cu ochii dilataţi de groază.

— Boris, Boris! urlă ea.

Cu zece etaje sub ea rusul îi explica frenetic unui funcţionar incredul ce se întâmpla sus. La *Royal*, oamenii nu erau obişnuiţi cu asemenea aventuri…

Părintele Melnik nu-şi pierdu timpul în contemplarea farmecelor tinerei femei. Ridicând arma, ţinti între sânii în formă de pară şi apăsă pe trăgaci.

În aceeaşi secundă, nemţoaica, fiind cuprinsă de panică, aruncă în faţa ei prosopul pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

Instinctiv, Melnik ridică arma şi glonţul nimeri în tavan. În spaţiul acela mic, explozia păru asurzitoare. Preotul nu se

lăsă intimidat şi luă din nou la ochi, de data asta, pântecele Stéphaniei şi apăsă pe trăgaci.

Dar se auzi doar un „clic” înăbuşit de ţipătul femeii înnebunite de teroare. Degetul preotului apăsă pe trăgaci, dar nu reuşi să scoată decât un al doilea „clic”. El îşi cercetă arma care părea în stare de funcţionare.

Stéphanie îl privea cu ochi de nebună.

— Nu, nu, urlă ea isterică atunci când văzu gaura neagră a armei îndreptată din nou spre ea.

Glonţul o proiectă în spate, pe zidul cu faianţă albă. O nimerise în mâna cu care se apărase, în loc să intre în piept. Reuşise să-i sfărâme umărul şi omoplatul drept. Pe moment, nu simţi nici o durere, fiind anesteziată de şocul loviturii. Totul se învârtea în jur. Simţi că alunecă pe perete şi fu acoperită în întregime de apa călduţă. Ea se prinse cu mâinile de marginea căzii, izbutind să-şi scoată capul din apă. Dintr-o dată, femeia simţi că este învăluită de o mare linişte. Aproape indiferentă, văzu uriaşul revolver apropiindu-se de faţa ei. Ca în vremurile bune de altădată, părintele Melnik se pregătea să dea lovitura de graţie, un glonţ tras în ureche, care nu dădea greş niciodată.

Apa din cadă căpătase o culoare roşiatică. Pardoseala era plină de apă, iar sutana preoţească era şi ea plină de spumă.

Melnik apăsă pe trăgaci. Percutorul ţăcăni însă în gol. Agasat la culme, el trase culasa. Încărcătorul era gol.

Nefericitul popă privi cartuşul gol de la picioarele sale. Acel glonţ ar fi trebuit să nimerească în capul Stéphaniei. Din păcate, o armă P-08 nu are decât opt cartuşe. De astfel de detalii poate depinde o victorie sau o înfrângere... În acelaşi moment, pe culoar se auzi o voce energică, ce ordona:

— Deschideţi imediat uşa! Poliţia!

Acum chiar că era o chestiune de câteva secunde. Femeia auzi zgomotul şi se redresă, ţipând din toţi rărunchii:

— Ajutor! Repede, repede!

Melnik, care nu era un om violent începu să o lovească stângaci cu patul armei. Din cauza apei cu săpun de pe jos, el se dezechilibra şi căzu în apă cu mâinile până la coate. Fu nevoit să dea drumul armei.

Acum apa era complet înroşită de sânge. Chipul Stéphaniei se afla la câţiva centimetri de cel al preotului. El o apucă de părul blond şi încercă să-i scufunde capul sub apă.

De cealaltă parte a uşii, loviturile se acceleraseră. Mai multe voci se auziră strigând:

— Spargeţi uşa! Spargeţi uşa!

În ciuda braţului rănit, Stéphanie lupta ca o tigroaică. Nu voia cu nici un chip să moară. Cu braţul sănătos se prinse de gâtul popii, încercând să-l tragă în apă.

Una din enormele urechi transparente era aproape de ea. Stăvilindu-şi dezgustul, ea deschise gura şi o muşcă cu toată puterea de care era capabilă, scuturând maxilarele ea să-i smulgă o bucată, aşa cum face un câine. Imediat un şuvoi de sânge îi inundă faţa, iar preotul făcu un salt înapoi scoţând un urlet inuman.

Stéphanie scuipă bucata de ureche în apă, apoi leşină…

Cu privirile rătăcite, Joseph Melnik, se rezemă de lavoar, având impresia că îi fusese smulsă o jumătate din cap. Era cuprins de o furie oarbă. Stéphanie era încă în viaţă, iar Otto o va urma, mai ales acum când el nu va mai putea să-l împiedice. Gândul acesta îi era insuportabil.

Oroarea eşecului îl făcu să caute cu disperare în jurul său ceva cu care să termine odată. Lovituri din ce în ce mai puternice se auzeau în uşa de la intrare. Nu mai avea la dispoziţie decât câteva secunde. Nici măcar timpul necesar ca să o înece! Nu putu să găsească nici măcar o lamă de ras. Prin asociaţie de idei cu cuvântul lamă de ras, el căută cu ochii priza montată deasupra chiuvetei.

Inima îi tresări de bucurie. Un fir lung spânzura din ea. Era aparatul electric de ras al lui Boris! În acea zi, Stéphanie venise să facă baie în baia acestuia, pentru că spumantul automat din baia ei de defectase. Boris avea obiceiul să-şi

lase aparatul în priză, fiind prea leneş să îl conecteze la reţea ori de câte ori se bărbierea. Părintele Melnik apucă firul de celălalt capăt şi se aplecă deasupra căzii. Capătul ajungea până la apă.

Cu o mişcare delicată, el îl scufundă în apă, fiind atent să-l ţină de învelişul de cauciuc.

Stéphanie, leşinată, fu scuturată de un şoc teribil. Închise şi deschise ochii mari de mai multe ori, iar corpul i se contractă. Dinţii îi clănţăniră cu o violenţă atât de mare, încât aproape că se zdrobiră.

Învineţită din cauza curentului, ea avu câteva mişcări convulsive, în timp ce inima îi intra în fibrilaţie. În mod inconştient, mâna ei se întinse, apucând pumnul lui Melnik...

Acesta avu brusc impresia că un pumn uriaş îi strânge inima şi i-o zdrobeşte. Nici nu se gândi să dea drumul la firul electric, scufundându-l şi mai mult în apă. Vru să spună ceva, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură: era paralizat. Cu o oribilă surpriză, el văzu cum mâna stângă îi tremură ca unui moşneag.

Nu mai simţea durerea din ureche. Leşinat, el se prăbuşi pe lespezile băii, trăgând totodată firul din priză. În acea clipă, se arseră siguranţele pe tot etajul şi uşa sări din ţâţâni, trântită de perete.

Poliţistul cu caschetă albă, care intră primul în încăpere, cu un revolver Luger în mână, se opri stupefiat.

Părintele Melnik era întins pe spate, cu sutana ridicată deasupra nădragilor lungi, cu ochiul stâng închis, iar cu dreptul uitându-se fix în tavan. Stéphanie avea capul lăsat pe spate, gura deschisă şi pieptul ieşit din apă. Sfârcurile sânilor, ţepeni din cauza agoniei se îndreptau în aceeaşi direcţie ca şi ochiul drept al popii. Totul era împroşcat cu sânge.

Poliţistul lăsă arma în jos. În viaţa lui nu mai văzuse o asemenea oroare. Şi cu un preot amestecat... El fu îmbrâncit de Boris, care se opri în prag înjurând în ruseşte.

— Un doctor, repede! strigă el. Poate că ea este încă în

viaţă.

Trecând fără menajamente peste trupul inert al preotului, el se aplecă deasupra Stéphaniei şi o ridică în braţe. Poliţistul o apucă de picioare şi amândoi o aşezară pe unul din paturi. În trecere, Boris aruncă spre popă o privire încărcată cu o ură de nedescris.

Medicul hotelului, un danez chel şi flegmatic, asculta cu stetoscopul inima femeii, printr-un prosop care se îmbibă imediat cu sânge.

— Inima a intrat în fibrilaţie, spuse el. Există şanse minime de a fi salvată.

Începu să-i facă un puternic masaj cardiac, în vreme ce poliţistul chema pompierii. Joseph Melnik fusese şi el scos din baie şi întins pe mocheta cenuşie. Unul dintre poliţişti îi desfăcu respectuos sutana şi puse urechea pe piept.

— Repede, acesta încă trăieşte.

Medicul o abandonă pe Stéphanie, îngenunche lângă preot şi începu masajul. Boris, livid la faţă, îl prinse de umăr.

— De ce ai părăsit-o? Omul ăsta este un criminal!

Medicul se întrerupse o secundă ca să-i răspundă:

— Înainte de orice, sunt medic şi, dacă există o şansă ca să-l salvez…

Beat de furie, cu pumnii strânşi, Boris privea scena neputincios. Câteva minute mai târziu, pompierii dădură buzna în cameră cu material pentru reanimare şi cu un al doilea medic… Ei puseră o mască cu oxigen pe faţa Stéphaniei.

O oră mai târziu, primul medic declară în mod oficial că este moartă prin electrocutare. Părintele Melnik trăia, dar nu se ştia care fuseseră daunele suferite de creierul său. Putea rămâne orb, idiot sau paralizat. La alegere.

Capitolul XV.

Cu ochii aţintiţi în tavan, Otto Wiegand încerca să nu se mai gândească la nimic. Nu închisese ochii deloc din ajun şi habar n-avea cât este ceasul. De fiecare dată când imaginea Stéphaniei îi venea în minte, simţea o durere fizică în capul pieptului, în tot trupul. Ca şi cum ar fi fost bătut pe tot corpul. Îi văzuse cadavrul în ajun. Îi atinsese fruntea îngheţată într-o linişte de moarte. Chiar şi poliţiştii încremeniseră.

Boris nu profitase de situaţie. Simţea că nu va putea uita niciodată această încăpere plină cu lume, cu cele două paturi puse cap la cap şi cu reclama hotelului *Merkur* care clipea la fereastră.

Stéphanie era moartă.

Ultima săptămână se scursese ca şi cum ea nu ar fi existat niciodată. În memoria sa, Stéphanie era frumoasă şi pură. L-ar fi strâns de gât pe cei care l-ar fi contrazis.

Nu mai avea nici o dorinţă ca să lupte, nici măcar să trăiască. Se gândea cu dispreţ la cei doi bărbaţi care se băteau în jurul său. Acum nimeni nu mai avea putere asupra lui.

Otto apucă sticla cu whisky White Label pe care o comandase şi bău o duşcă zdravănă. Era decis ca se îmbete criţă, ca să nu mai simtă durerea.

Cineva bătu în uşă, dar el nu catadicsi să răspundă. Uşa se deschise şi intră Malko. Privirea neamţului îl traversă fără să-l vadă şi se adânci din nou în meditaţie. Nu avea chef de vorbă. Malko văzu sticla aşezată pe podea şi cearcănele de sub ochii neamţului. Acum cunoştea secretul părintelui Melnik. Otto îi povestise totul în ajun.

— Este unu şi jumătate, zise el. Veniţi să mâncaţi ceva. Altfel o să înnebuniţi…

Otto avea poftă să-i spună că acest lucru se întâmplase deja, dar era prea obosit ca să vorbească. Dintr-o dată însă,

simţi că-i este foame. Se minţi, zicându-şi că golul din stomac era din cauza foamei şi că, odată ce-l va umple, durerea va dispărea.

Fără să spună ceva, el se ridică şi îl urmă pe Malko. Afară se întâlniră cu o pereche de tineri ce se ţineau de mână şi lucrul acesta i se păru şocant. La fel de şocant ca soarele ce continua să strălucească şi ca vremea caldă de sară. Numai Stéphanie era rece, pentru eternitate.

El îl urmă docil pe Malko pe *Vesterbrogade*, până la restaurantul *Frascati*, cel mai bun din Copenhaga. Interiorul acestuia era vechi, împodobit cu multă verdeaţă, cu papagali împăiaţi şi cu lămpi cu abajur aşezate pe fiecare masă. Otto se simţi la fel de deplasat în acest decor ca şi un episcop în infern. Un chelner îmbrăcat în smoching îi puse o listă de bucate în faţă…

Discret, Malko ceru o sticlă de Dom Perignon. Asta nu avea să-i facă deloc rău neamţului..

Cu nasul băgat în farfurie, Otto nu deschidea deloc gura. Din scoicile comandate nu mâncă decât vreo trei, apoi împinse farfuria.

De raţă nici nu se atinse, lăsând-o intactă. Nu vru să-i răspundă la întrebare chelnerului perplex, care îl întrebase ce nu-i place. Îşi umezi buzele în şampanie. Nu-i era foame deloc, de fapt nu-i fusese niciodată foame.

Malko îi privi. Ochii lui aurii erau acum verzi. Simţea ce se petrece în capul acela şi îşi dădea seama că nimeni nu mai avea vreo putere asupra lui Otto Wiegand.

Deodată, acesta se ridică de la masă şi-i spuse:

— Scuzaţi-mă.

Traversă restaurantul şi ieşi înainte ca Malko să poată reacţiona. Când acesta ajunse la uşă după ce lăsă două sute ce coroane pe masă, neamţul dispăruse deja în furnicarul de pe Radhus Platz.

Malko se întoarse într-un suflet la *Royal*. Ce catastrofă! Otto era capabil de orice. Putea să se înece, să se urce într-un avion pentru Rusia sau să se îmbete până cade mort în braţele unei târfe.

Otto nu era la hotel. Malko o sună pe Lise şi o rugă să vină imediat. Nu cunoştea prea bine oraşul ca să poată pleca singur în căutarea neamţului. Ea sosi după un sfert de oră. Malko îi explică situaţia. Lăsându-l pe Krisantem să supravegheze, hotelul în cazul în care Otto şi-ar fi făcut apariţia, cei doi sa urcară în Saab şi porniră la drum.

Era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân, se gândi Malko descurajat.

Începură cu bulevardul Andersen, larga arteră care pornea din Radhus Platz. Maşina rula cu viteza minimă. La fiecare bistrou, Malko se dădea jos din maşină şi arunca o privire înăuntru.

Când ajunseră la podul Langebro, făcură cale întoarsă şi începură să cutreiere portul prin Christian Brygge, un cartier al depozitelor şi al docurilor. Dar în zadar.

În continuare, Malko parcurse pe jos strada Strojet în timp ce Lise patrula cu maşina pe străzile alăturate. Ei se reîntâlniră în piaţa *Torv*, necăjiţi. Timp de încă două ceasuri, ei scotociră oraşul, ajungând până în *Churchill Parken* şi *Langelinie*.

Otto Wiegand era însă de negăsit.

Malko telefona la hotel la intervale regulate. La întâmplare, el cercetă cele două maluri ale canalului Nyhavn, unul dintre cele mai rău famate locuri din Copenhaga.

La această oră, aici era pustiu.

— Dar dacă am lansa un apel la posturile de televiziune? îi sugeră Lise.

Malko fu cât pe-aci să-şi înghită ochelarii fumurii.

— Pentru ca Boris să afle că l-am pierdut şi să-şi trimită oamenii după el. Ar fi în stare să-l facă dispărut!

— Atunci, ce putem face?

Tânăra femeie era gata să izbucnească în plâns.

— Continuăm să-l căutăm, făcu Malko posomorât. Dacă nu s-a aruncat în valuri, trebuie să fie el pe undeva. Copenhaga nu este un oraş atât de mare…

Ei se îndreptară din nou către centru.

*

* *

Marele Opel frână atât de brusc, încât pasagera fu proiectată în parbriz. Furios, şoferul opri şi coborî ca să-l înjure pe pietonul care traversa strada în mod neregulamentar.

Spre imensa sa surpriză, bărbatul din cauza căruia se produsese accidentul abia se uita în jurul său, continuându-şi netulburat drumul printre maşini... Părea total indiferent la vociferările oamenilor de la volan.

Ca un bun cetăţean, danezul îşi propuse să semnaleze acest lucru celui mai apropiat poliţist. Aşa ceva era inadmisibil.

Habar n-avea că el fusese cam al douăzecilea şofer care fusese pe cale să-l calce pe Otto Wiegand.

Neamţul nu avea intenţia să se sinucidă, dar efortul de a fi atent era prea mare pentru el. După vreun sfert de oră, el se afla pe urmele unei fete înalte şi blonde care semăna cu Stéphanie. Ea avea o ţinută mândră, picioare lungi şi puternice şi şolduri fine, iar părul blond îi era pieptănat cu o neglijenţă aparentă.

El o întâlnise pe *Strojet* şi se luase după ea, ratându-l fără să ştie pe Malko, cu numai câteva secunde. Fata îi observase manevra şi de mai multe ori se întoarse să-i arunce câte o ocheadă batjocoritoare. Avea aproape acelaşi surâs ca Stéphanie. Dinţii mici şi albi şi buzele frumoase şi cărnoase. Pentru prima dată de la moartea soţiei sale, Otto simţise că-l străbate un val de căldură. Necunoscuta începu să traverseze şoseaua în momentul când lumina stopului devenise galbenă. Până să se hotărască Otto să o urmeze, se pusese stopul, iar maşinile năvăliră în intersecţie.

Cu toate acestea el traversă, reuşind printr-o minune să ajungă de cealaltă parte a şoselei.

Avea impresia că fata îl aştepta, conştientă de riscul pe care şi-l asumase el ca să n-o piardă. Acest necunoscut, care o urmărea cu o consecvenţă atât de mare, avea în el ceva înduioşător şi neliniştitor. Dar, de când în Danemarca

era permisă pornografia, era aproape exclusă prezenţa bărbaţilor cu porniri sadice.

Cei doi continuau să cutreiere Copenhaga, unul după celălalt. Inge, aşa se numea fata, nu înţelegea de ce bărbatul care o urmăreşte nu o acostează. Doar pudoarea nu era o trăsătură a danezilor….

Otto se agăţa cu o furie infantilă de fantasma sa. Raţiunea îi spunea că nu este Stéphanie, dar inima îi şoptea contrariul. Era aproape fericit. Dacă nu îi vorbise încă era numai pentru că nu voia să strice vraja… Ea era atât de frumoasă, iar Otto simţea că i se risipise toată oboseala.

Deodată, fata se opri pe terasa unei cafenele aflate în plin soare, vizavi de grădina botanică, îşi întinse picioarele cu fusta ridicată până la mijlocul pulpelor şi comandă o bere.

La început, Otto ezită, dând ocol cafenelei de câteva ori, apoi se hotărî să se aşeze la o masă vecină. Fata întoarse capul şi îi zâmbi. Intimidat, el întoarse privirea. Era atât de fericit doar să o privească… Trecu un sfert de oră fără să se petreacă nimic. Apoi, ca din întâmplare, privirea fetei se încrucişă cu privirea neamţului. Acesta se uita la ea cu o intensitate şi o fixitate atât de dureroasă, încât îi provocă un adevărat şoc.

În mod cu totul spontan, ea se aplecă spre el şi îl întrebă în daneză:

— Ce se întâmplă, eşti nefericit?

Inge era o fată bună la suflet şi sănătoasă, căreia îi plăcea să iubească şi să trăiască. Se simţi tulburată să vadă o asemenea disperare în ochii unui bărbat. Nu-i era deloc frică de el. Începu să-l întrebe cu tandreţe, ca şi cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Abia atunci se decise el să vorbească, în limba lui. Din instinct, Otto îi vorbi în ucraineană. Îi povesti despre Stéphanie. Când luă mâna fetei, aceasta nu încercă să şi-o retragă.

Inge nu înţelegea nici o iotă din cele spuse de el, dar clătina uşor din cap, ca pentru a-l aproba. Simţea că omul

îşi descărca sufletul astfel.

Otto trăia o senzaţie minunată. Niciodată nu visase să o ţină de mână pe această necunoscută, să se întoarcă în lumea oamenilor normali. Şi îi vorbi mai departe, fără oprire. O picătură de sudoare se prelinse între sânii fetei şi el simţi nevoia să i-o soarbă.

Încă un pic şi ar fi fost capabil să privească din nou viaţa în faţă, fără Stéphanie.

Dacă Inge n-ar fi fost îndrăgostită, multe lucruri ar fi fost diferite pentru multă lume. Dar ea era o fată simplă, căreia îi plăcea să facă dragoste atunci când soarele încălzea mai tare.

O voce străină îl făcu pe Otto să tresară. Un danez tânăr şi bărbos se oprise în faţa lor, interpelând fata mai în glumă, mai în serios.

Ea îşi retrase mâna pe care o ţinuse Otto şi începu să-i explice situaţia. Bărbatul clătină din cap şi abia îi aruncă neamţului o privire. Aruncă o coroană pe masă, apucă fata de mână şi o luă cu el. Inge plecă fără să se mai uite înapoi, furioasă pe ea însăşi că se putuse certa cu iubitul ei din cauza unui necunoscut.

Otto rămase ca ameţit preţ de câteva secunde, ca atunci când un film se întrerupe brusc.

Simţi cum durerea îl cuprinde din nou, se ridică de la masă şi porni să cutreiere străzile la întâmplare.

Se lăsase noaptea. Dintr-o dată se pomeni în faţa unui panou pe care stătea scris *Stockholm,* agăţat pe o ambarcaţiune mică. Acest cuvânt îi făcu rău. Reprezenta trecutul său: era legat de amintirea Stéphaniei. În ciuda voinţei lui, se îndreptă în direcţia arătată de săgeată.

*

* *

Boris Sevcenko, cu faţa suptă şi încordată de îngrijorare, vorbea repede la telefon. Cu o întârziere de două ore, aflase de dispariţia simultană a lui Malko şi a lui Wiegand. Malko nu predase cheile camerei. Asta însemna că se întâmplase ceva ce el nu ştia. Aerul îngrijorat al lui Krisantem îl făcu să

ghicească ce se petrecuse: Otto se strecurase printre degetele adversarilor săi.

Mai mulţi agenţi se răspândiră imediat în tot oraşul, încercând să-i dea de urmă, cu ajutorul unei fotografii recente, făcute cu un teleobiectiv la ieşirea din hotelul *Royal*. Noaptea nu le făcea căutarea prea uşoară.

— Nu ne mai rămâne decât să-l căutăm la târfe, sugeră Malko după cinci ore de căutări fără rezultat. Acolo îşi îneacă durerile mulţi bărbaţi.

Lise tresări. Cuvântul acela nu era prea iubit în Danemarca. Dată fiind libertatea moravurilor, profesionistele iubirii fuseseră condamnate la şomaj. Ultimele supravieţuitoare se retrăseseră în cartierul portului ca să satisfacă dorinţele efemere ale marinarilor de pe nenumăratele vase ce făceau drumul între Danemarca şi Suedia. Aşa că, cei doi se îndreptară într-acolo.

Capitolul XVI.

Căpitanul Fred Olsen era negru de supărare. Totul îi mersese pe dos de când debarcase la Copenhaga pentru o escală de patruzeci şi opt de ore.

Mai întâi, maşina electrică de tatuaj a lui Tatoo Jack se defectase chiar în momentul în care artistul în arta tatuajului – specialitate a oraşului Copenhaga – începea coada unei foarte simpatice sirene, tatuate pe antebraţul său stâng. Or, căpitanul Olsen trebuia să plece a doua zi de dimineaţă, iar concurentul lui Tatoo Jack, pe nume Tatoo John, îşi închisese deja localul. Danezul încercase fără succes să-l convingă pe Olsen că şi o sirenă fără coadă era la fel de frumoasă, dar acesta plecă furios la culme.

Nici la cabaretul Hong Kong nu fusese mai bine. În acest şantan, chelnerii aveau prostul obicei de a se servi cu generozitate din paharele clienţilor, în timp ce aceştia dansau. Probabil că se gândeau mai mult la sănătatea clientelei decât la bunul renume al comerţului. Fred dăduse peste un chelner care tocmai încerca să-i golească paharul cu şnaps şi îi zdrobise acestuia falca. Urmă un scandal de pomină, apoi fu dat afară din local.

Urmat de un grup de marinari din echipajul său, căpitanul Olsen îşi continuase drumul prin Nyhavn, ajungând la Manhattan Bar, o bombă în care un şnaps nu costa decât trei coroane. O brunetă înaltă şi slabă, purtând minijupă, se legăna în acordurile unei orchestre ye-ye. Când dădu cu ochii de ea, norvegianul dădu buzna spre automatul cu prezervative din toaletă.

Ghinionul îl urmărea şi aici. Aparatul era gol.

Ca să-şi descarce furia, Olsen îl demolase cu pumnii săi uriaşi, iar zgomotele fuseseră auzite de patron, care îl trimise imediat la plimbare, să-şi verse nervii în altă parte.

În continuare, însoţit de patru dintre marinarii săi, eşuase

la *Teddy Bar Ritt*, unde sunetul orchestrei făcea să tremure pereţi vechi. Dacă mesele nu ar fi fost fixate cu şuruburi de podea. Olsen ar fi aruncat cu siguranţă una în capul muzicanţilor ca să-i amuţească.

Acum se afla iar pe trotuar, cu dorinţa aprigă de a-şi gol vezica. O făcu în cele din urmă, reuşind să-l trezească pe un beţivan ce dormea pe pragul unei case, apoi se trezi în extremitatea de sud a lui Nyhavn. De cealaltă parte a canalului domnea o linişte ciudată. *Teddy Bar Ritt* era ultimul local. După el nu se înşirau decât clădiri cu toate luminile stinse. Pe malul celălalt al canalului, nişte pasageri aşteptau într-o cabină de sticlă vaporaşul pentru Malmo.

Fred Olsen şi marinarii săi băteau trotuarele. Nu dădură nici o atenţie bărbatului care venea din sens contrar, cu capul aplecat şi cu mâinile băgate în buzunare. Acesta era atât de absorbit în gândurile lui, încât se ciocni de pieptul gigantic al căpitanului. Acesta îl împinse cu brutalitate. Era prea de tot: Celălalt mormăi o scuză şi se îndepărtă. Olsen trecuse deja. Trei metri mai încolo, necunoscutul trecu pe sub un felinar în aceeaşi clipă cu secundul lui Olsen, care se uită curios la omul care îl îmbrâncise pe căpitanul său. Văzându-l, scoase o exclamaţie de uimire.

Îi strigă ceva în norvegiană lui Fred Olsen, care se întoarse ca ars.

Străinul se oprise şi el, surprins de strigăt. Uriaşul de care se împiedicase îl privea cu un amestec de stupefacţie şi oroare. La început, Otto Wiegand crezu că este capriciul unui beţivan. Apoi memoria sa se trezi şi simţi cum îi îngheaţă şira spinării.

Întâmplarea îi juca o festă tare urâtă. Căpitanul vasului *Ragona* era ultimul om de pe pământ pe care ar fi dorit să-l întâlnească. Ar mai fi avut o şansă minusculă ca să iasă basma curată, dacă instinctul său de conservare nu ar fi fost mai puternic. Instinctiv, o luă la fugă spre intrarea unei case…

Or, până în clipa aceea, căpitanul Olsen nu fusese sigur că neamţul era ucigaşul nepoatei sale. Otto Wiegand

scutura cu furie uşa din faţa lui.

O lovitură de picior primită în pumn, îl făcu să se clatine. Dezechilibrat, el bătu aerul cu braţele. Un pumn monstruos de mare îi strivi gura. Avu impresia că toţi dinţii îi sunt deplasaţi. Căzu pe spate, lovindu-se puternic cu capul de macadam. Când îşi veni în simţiri, văzu două cizme lângă capul său. Ridică privirea şi întâlni chipul căpitanului Olsen. Acesta aştepta cu pumnii strânşi şi cu privirile înnegurate de ură. Îşi pierduse chipiul şi părul blond îi cădea în ochi. După expresia de pe faţa lui, Otto înţelese că norvegianul îl va ucide. Numără cu încă patru marinari, cam de acelaşi gabarit, care făceau cerc în jurul său.

Norvegienii nu scoteau nici un cuvânt. În această parte, canalul Nyhavn era pustiu şi cufundat în linişte. Cei doi poliţişti cu caschete turtite, care supravegheau ieşirea clienţilor din localuri, nu părăseau niciodată intersecţia Tolboagade, aflată la o depărtare de vreo sută de metri. Otto se ridică cu grijă într-un cot. Vru să se repeadă în picioarele cele mai apropiate, dar primi o lovitură de picior în piept care îi tăie respiraţia. Apoi Olsen se aplecă asupra lui, îl ridică într-o singură mână şi, privindu-l drept în ochi, îi strigă într-o engleză stâlcită:

— Ticălos nenorocit! Am să te ucid tot aşa cum mi-ai ucis tu nepoţica!

Otto Wiegand simţi cum este cuprins de ameţeală şi de disperare. Crima sa fusese total inutilă.

Deschise gura ca să se apere, dar un nou pumn îi sparse nasul. Începu să urle.

*

* *

Boris fu cel care-l găsi primul pe Otto. Şi el se gândise să-l caute în Nyhavn. După ce căutase în zadar prin toate cârciumile de pe malul drept, avea acum de gând să plece mai departe, când observă grupul ce îl înconjura pe bărbatul întins pe pământ.

Imediat cum îl recunoscu pe Otto, el se repezi spre el nebun de bucurie.

Îi pusese deja mâna pe umăr, când simţi o înţepătură într-o coastă. Unul dintre norvegieni, cu o figură impasibilă, îl împungea în ficat cu un cuţit cu lama lungă. El rosti singurul cuvânt englezesc pe care îl cunoştea:

— Go!

Încet, Boris se dădu înapoi. Acum se sprijinea de zid, ameninţat în continuare de marinar. De la distanţă ai fi putut crede că doi pederaşti se pregăteau să-şi facă de cap.

De jos, Otto Wiegand se zbătea ca o omidă ruptă în două. Căpitanul Olsen calculă atent următoarea lovitură, care fu plasată de astă dată între coaste. Neamţul se închirci şi mai mult de durere. Lovitura asta îl costa cel puţin trei coaste rupte. Boris încercă să se aplece înainte, dar simţi cum lama cuţitului îi pătrunde în carne un centimetru. Bărbatul pe care el trebuia să-l recupereze cu orice preţ avea să fie masacrat aici, chiar sub ochii săi.

— Opriţi-vă, strigă el în engleză. Am să vă dau o grămadă de bani.

Olsen îi mai trase neamţului o lovitură de picior, de astă dată în rinichi. Wiegand se zvârcoli sub efectul durerii şi căzu grămadă cuprins de sughiţuri. Nici unul dintre norvegieni nu întoarse capul către rus. Ori nu înţeleseseră nimic, ori îşi băteau joc ce el.

— Poliţia! urlă Boris. Să vină poliţia!

La „poliţie”, în daneză se spune policie. De astă dată, norvegienii înţeleseră. Cel care îl ameninţa pe Boris, retrase cuţitul din burta acestuia şi i-l băgă sub bărbie, cu o expresie elocventă pe chip.

Boris tăcu. Nu mai spera să-l scape pe Otto cu viaţă.

Ceilalţi urmau să-l masacreze.

*

* *

Din pură întâmplare, maşina lui Malko tocmai trecea prin Nyhavn. Împreună cu Lise, el trecuse prin sită toate atracţiile din parcul Tivoli, apoi toate barurile rău famate din cartierul gării. Nu-i mai rămăsese decât Nyhavn, acolo unde sunt concentrate toate localurile marinarilor din Copenhaga.

Dacă Otto nu plângea în braţele unei târfe de pe Studies Straede, cu siguranţă că se afla în Nyhavn. Şi de astă dată îşi împărţiseră treaba. În timp ce Lise explora toate străduţele adiacente, Malko îşi începuse căutarea cu discoteca Krokodilen, cunoscută în rândul mateloţilor cu bani de cheltuit. Era gata să renunţe la căutări, când, la vreo sută de metri de *Teddy Bar Ritt*, observă un grup de bărbaţi care se încăieraseră. În situaţia de faţă, nici un fapt insolit nu-l putea lăsa indiferent.

Avea de gând să vadă despre ce este vorba.

Totul se petrecu prea repede ca să mai poată face singurul lucru eficace: să prevină poliţia. Dintr-o singură privire, îl văzu pe Boris ţintuit de zid ca un fluture şi larva însângerată care se zvârcolea pe jos, în care abia putu să-l recunoască pe Otto Wiegand.

În secunda următoare, un cuţit de măcelărie fu înfipt în rinichii acestuia. Masacrul continua.

Nu văzu lovitura de picior, dar auzi urletul scos de Otto. Bocancul greu al căpitanului îi smulsese nara dreaptă. Un jet de sânge i se revărsa peste buze. Cu mâinile crispate pe faţă, el scotea urlete întretăiate de hohote de plâns.

Singura speranţă, era Lise. Cu condiţia ca ea să-i găsească la timp şi să poată anunţa poliţia. Chiar şi în acest caz, norvegienii ar fi avut timp suficient ca să-l dea gata pe Wiegand. Ar fi fost nevoie doar de o singură lovitură de cuţit.

Malko nu înţelegea de ce aceştia erau atât de încrâncenaţi împotriva neamţului. Se vedea că nu este vorba de o simplă răfuială ca între beţivi, ci ceva cu mult mai feroce, al cărui motiv îi rămânea necunoscut.

Boris strigă către el:

— Dar faceţi ceva, pentru Dumnezeu. O să-l omoare!

Riscând să fie spintecat şi el, Malko făcu un pas către cel mai înalt dintre norvegieni, care îl lovea pe Otto.

— *Halt*! strigă el în germană. *Sofort*!

Tonul autoritar cu care ţipase îl făcu pe uriaş să se întoarcă.

— Sunteţi pe cale să comiteţi o crimă, continuă Malko în engleză.

Ochii săi aurii erau aţintiţi în ochii căpitanului Olsen. Încercând să-l oprească pe acesta cu toată forţa de care erau capabili.

Căpitanul răspunse lent, căutându-şi cuvintele:

— Bărbatul ăsta mi-a ucis nepoata, acum o săptămână, pe vaporul meu. Iar acum îl voi ucide eu pe el.

Tonul cu care pronunţase cuvintele era fără furie dar şi fără drept de apel.

Mâinile uriaşe îi spânzurau ca doi butuci grei. La numai douăzeci de metri depărtare, lumea dansa şi se distra fără să bănuiască drama care se petrecea acolo.

— Nu-l ucideţi, pledă Malko. Avem nevoie de el viu. Dacă a comis o crimă, el va fi deferit justiţiei din această ţară.

Celălalt era însă ca un bloc de ură. Scuturând din cap, spuse cu o voce joasă:

— Lăsaţi-mă în pace!

Grămada însângerată care fusese Otto Wiegand scoase un geamăt rugător. Căpitanul Olsen se întoarse către neamţ. Cu o singură mână, îl ridică de jos, îl sprijini de zid şi cu o lovitură sigură, îl pocni în faţă.

Zgomotul care se auzi avea în el ceva respingător. Era sunetul făcut de cartilagiile care se sfărâmă. De astă dată, neamţul scoase un geamăt inuman. Pumnul stâng al norvegianului îl izbi în ficat, afundându-se în trupul lui ca într-o mămăligă. Din gură începură să curgă bale amestecate cu sânge.

Otto Wiegand se prăbuşi. Norvegianul continua să-l lovească în mod metodic cu o forţă dementă, ţinându-l numai în şuturi şi în pumni. Neamţul se afla deja într-o stare apropiată de comă şi nu mai simţea loviturile. Creierul său îi cerea să se disculpe, să pledeze pentru cauza sa. Avea senzaţia că vorbeşte, că articulează cuvintele, dar nu reuşea să scoată decât un fel de bolboroseală neinteligibilă. Din nou, Olsen îl ridică de jos, ţinându-l la distanţă de el cu un dispreţ imens. Cel puţin, dacă toţi cei cărora Otto

Wiegand le sfărâmase odinioară genunchii în celulele din Pankow ar fi putut asista la această scenă…

— Vierme, scuipă marinarul în limba lui, aş fi vrut să am tot timpul din lume ca să te fac să suferi…

Un grup gălăgios ieşi din *Teddy Bar Ritt* şi se îndreptă spre ei, umplând şoseaua. Olsen înţelese că nu avea timp să-l ucidă pe Wiegand după cum ar fi dorit. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase arma care nu-l părăsea niciodată: un lanţ scurt de ancoră, prins de un mâner din lemn. Treaba asta cântărea cam şase livre. El ridică braţul drept şi, cu sete, îl lovi pe neamţ în frunte. Osul frontal se sfărâmă ca o coajă de ou. Un jet gros de sânge acoperea totul.

Otto Wiegand nu mai scotea nici un sunet. El căzu inert pe trotuar. Era mort.

Căpitanul Olsen rămase cu braţele atârnate, iar lanţul său se balansa la capătul pumnului drept. Grupul petrecăreţilor din cauza cărora fusese nevoit să-l omoare mai repede pe neamţ, făcuse cale întoarsă. Liniştea domnea din nou. Norvegianul se simţi frustrat, furat. În faţa lui nu se mai afla o fiinţă umană, ci doar un morman de zdrenţe. Nu semăna cu bărbatul care o ucisese pe Helga.

Cu o frază scurtă, îşi adună oamenii. Cei doi care îi păzeau pe Boris şi pe Malko îşi ascunseră armele, apoi se îndreptară către *Tolobodgade* cu un pas normal. Peste câteva ore, *Ragona* îşi ridica ancora, iar pentru căpitanul Olsen, viaţa avea să intre în făgaşul normal. Mai avea puţin până să iasă la pensie.

Malko şi Boris se priviră. La ce bun să-i mai urmărească pe norvegieni? Doar nu erau poliţişti. Nimic nu putea să-l mai readucă la viaţă pe Otto Wiegand.

Malko se aplecă asupra neamţului. Avea ochii larg deschişi. Fruntea turtită îi dădea un aer încăpăţânat.

Boris îl privi şi el. Rusul lăsă să-i scape în ruseşte:

— Nici eu, dar nici tu n-am putut să-l avem. *Nicevo*.

Apoi făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă. Nu avea nici un chef să fie prin preajmă atunci când poliţia avea să găsească mortul. În plus, trebuia să redacteze imediat

raportul asupra împrejurării morţii lui Otto Wiegand. Pentru el, lucrurile nu stăteau deloc prost.

La urma urmelor, Otto Wiegand nu vorbise şi nu mai putea servi nimănui. Rămas singur, Malko contemplă gânditor cadavrul.

De data asta, misiunea sa eşuase. David Wise nu va mai putea primi lista agenţilor vest-germani care lucrau pentru Est. Era o pierdere mare.

Sunetul unor tocuri îl smulse din gândurile sale. Ridică privirea şi observă silueta Lisei care se apropia de el.

Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Dar unde aţi fost până acum? îl întrebă ea.

Malko făcu un gest către cadavru! Însângerat.

— O! Dumneavoastră l-aţi…

— Nu, nu am fost eu.

Fascinată, tânăra daneză nu reuşea să-şi dezlipească privirea de corpul mutilat al lui Otto Wiegand. Ca să nu ţipe. Ea îşi muşca mâna.

Capitolul XVII.

Malko tresări la sunetul sirenei. *Jess Bang*, care se pregătea să se îndrepte către Aalborg de la cheiul vecin, dăduse semnalul de plecare. Apoi Nyhavn se cufundă din nou în tăcere. În spatele lui, semnalele luminoase ce indicau drumul automobiliştilor aruncau o lumină slabă peste cadavrul lui Otto Wiegand..

În ciuda temperaturii blânde, Lise tremura. Era mult prea mult pentru ea. Malko o trase uşor de mână. Otto nu avusese noroc, până la urmă. Acum nu le mai rămânea decât să-i împingă leşul în apă şi să se urce în primul avion, înainte ca autorităţile daneze să înceapă să pună întrebări în legătură cu ciudatul înecat asasinat...

Ceva însă îl făcu pe Malko să nu se grăbească. Cu siguranţă că acum Boris îşi făcea deja valiza. Pentru el, moartea neamţului era bine venită. Oricum, nu îl afecta ca pe Malko.

În creierul acestuia încolţise o idee. Era dificil de realizat, dar merita să încerce. Ar mai fi fost un singur mod de a folosi rămăşiţele lui Otto Wiegand. Dacă exista viaţa de dincolo, neamţul ar fi apreciat acest lucru la justa lui valoare...

Malko o bătu uşor pe umăr pe Lise.

— Aduceţi repede maşina.

Ea îl privi surprinsă.

— De ce nu veniţi dumneavoastră cu mine?

El îi arătă cadavrul.

— Trebuie să rămân cu el. Vreau să-l luăm cu noi.

— Dar este mort! făcu ea cu oroare în glas.

— Tocmai pentru aceea, răspunse Malko. Doar noi doi ştim lucrul acesta. Noi şi Boris Sevcenko.

— Şi atunci?

Malko o împinse cu blândeţe. Nu avea chef să discute

acum. O patrulă a poliţiei putea să apară în orice moment şi să descopere mortul, stricându-i planurile. Daneza plecă în fugă fără să înţeleagă. Malko trase cadavrul către mal ca să-l ascundă puţin. Sprijinit de un stâlp, de departe părea un beţiv.

Peste cinci minute, maşina se opri lângă Malko. Cheiul era în continuare pustiu. Un grup de marinari ieşi din Teddy Bar Ritt, dar se îndreptă în sens opus. Malko luă mortul de subsuori şi îl târî la maşină.

— Deschideţi portbagajul, spuse el Lisei.

Consternată, Lise se execută.

Din fericire, leşul era încă maleabil. Cu toate acestea, lui Malko îi fu destul de greu să-l îndoaie. Cum era ghemuit acolo, neamţul părea că doarme. Malko închise capacul peste el şi trecu la volan. Lise tremura în continuare.

— Ce vom face cu el acum? întrebă ea.

— I-l facem cadou iubitului nostru consul, făcu Malko Pentru prima oară în cariera lui, va fi silit să-şi stoarcă puţin creierul. Ştiţi numărul telefonului său personal?

— La ora asta? Acum doarme.

Lise era din ce în ce mai şocată.

— Vom fi nevoiţi să-l trezim, îi răspunse Malko.

În timp ce conducea, el începu să-i explice Lisei planul. Până ce ajunse la hotel *Royal*, termină. Femeia îl privea consternată.

— Pare imposibil. Credeţi că va merge?

Malko dădu din cap.

— Asta depinde în mare parte de dumneavoastră. Mergeţi în cameră şi spuneţi-i lui Krisantem să coboare.

În aşteptarea Lisei, el căută pe hartă strada pe care locuia consulul. Cinci minute mai târziu, Krisantem, fără cravată, apăru şi se urcă în maşină. Malko demară imediat. Lise rămăsese la hotel, ca să-l trezească pe consul cu un telefon.

— Avem un cadavru în portbagaj, îi spuse Malko turcului. Acum trebuie să ne descotorosim de el.

— Grozav, făcu turcul deloc entuziasmat.

Avea oroare să sape gropi.

— Nu te teme, că nu-l îngropăm, preciză Malko. Trebuie doar să-l împachetăm pentru o lungă călătorie.

— A, bine, zise uşurat Elko.

Putea să-l taie în bucăţele mici sau să-l fiarbă în acid…

Malko îi explică câteva lucruri în timp ce se îndreptau către centrul oraşului. Peste un sfert de oră, opreau în faţa unei vile cu luminile stinse. Lise telefonase deja, pentru că, imediat ce sună la poartă, aceasta se deschise şi apăru în prag un bărbat în pijama, ciufulit şi furios. Era William Birch, consulul, cu care Malko mai avusese de-a face în ziua în care Otto Wiegand fusese renegat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu un glas iritat. Este ora două dimineaţa.

— Ştiu, făcu Malko liniştit, dar am nevoie de dumneavoastră. Imediat.

— Bine, intraţi, acceptă consulul în silă. Sper să merite deranjul…

Malko îi urmă, iar Krisantem veni după el. Toţi trei se aşezară în salon.

— În portbagaj am un cadavru, spuse Malko.

Diplomatul sări în sus.

— Ce?

— De fapt, nu asta era problema, continuă Malko. Este cadavrul lui Otto Wiegand. Nimeni nu ştie că a murit. Şi este de o importanţă primordială ca, cel puţin pentru două sau trei zile, toată lumea să creadă că a plecat în Statele Unite…

William Birch se făcu roşu ca sfecla.

— Şi ca să-mi spuneţi asemenea baliverne m-aţi trezit la o asemenea oră? Ce amestec am eu în toată povestea asta?

— Sunteţi direct implicat, afirmă cu seninătate Malko. Pentru că dumneavoastră veţi aranja în primele ore ale dimineţii ca Otto Wiegand să ajungă în avion. Mai precis, într-un aparat MAC[19].

— Eu?

[19] Military Airlift Command (n.a.)

Consulul era pe punctul de a face apoplexie.

— Dumneavoastră, repetă Malko. Nu mă faceţi să mai pierd timpul. Am nevoie de un diplomat ca să escorteze cadavrul pentru ca nimeni să nu pună nici un fel de întrebări. Între timp, eu îi voi preveni pe cei de la Washington să-l primească pe Wiegand cum se cuvine... Imediat cum îl puneţi în avion, veţi convoca ziariştii danezi să le explicaţi că Otto Wiegand, un transfug din Est, a preferat să plece incognito de teama presiunilor exercitate asupra sa... După aceea, va trebui să păstraţi o tăcere desăvârşită timp de o săptămână întreagă. Astfel, veţi face un mare serviciu ţării dumneavoastră!...

William Birch îşi înghiţi saliva. Acum se făcuse violet.

— Refuz categoric, spuse el cu demnitate. Doar nu sunt un... un executant oarecare...

Malko zâmbi imperceptibil. Hotărât lucru, adevăraţii diplomaţi nu erau buni de nimic...

— Domnul Elko Krisantem, aici de faţă, va avea grijă de detaliile privind ambalarea „coletului". În privinţa colaborării cu noi, pot să vă spun doar atât: dacă această operaţiune este ratată din cauza dumneavoastră, Departamentul de Stat nu vă va mai găsi nici un post suficient de bun şi vă va abandona câte zile veţi mai trăi.

Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri. Diplomatul cunoştea adevărata profesie a lui Malko şi ştia deja în linii mari scopul misiunii lui aici.

— Deci? făcu Malko.

Interlocutorul său cedă dintr-o dată. Cu un aer speriat, el începu să se bâlbâie:

— Dar ce trebuie să fac până la urmă? Să umblu cu un cadavru... este oribil...

— Îl veţi băga într-o cutie amenajată în mod special, sugeră Malko. Aşa cum se obişnuieşte în lumea arabă în situaţii de acest tip.

William Birch era prea năuc ca să aprecieze poanta. El se ridică din fotoliu şi zise cu un glas amărât:

— Mă duc să mă îmbrac.

— Asta aşteptam de la dumneavoastră.

Timp de un sfert de oră, îi explică diplomatului cum trebuie să procedeze. Când termină ce avea de explicat, acesta părea cu zece ani mai în vârstă.

— Chiar este absolut necesar? se bâlbâi el.

— Absolut, făcu Malko ridicându-se.

Lise aştepta cuminte în cameră, cu ochi strălucitori. Imediat cum Malko intră pe uşă, ea spuse:

— Este la el în cameră.

Malko dădu din cap. Nu era deloc mirat. Ruşii erau înnebuniţi după hârţoage. Era convins că Boris pregătea cu minuţiozitate raportul în douăsprezece exemplare.

Pentru prima dată în viaţa sa, el binecuvântă birocraţia rusească datorită căreia mai avea o ultimă şansă de reuşită.

— Sunteţi pregătită?

Lise dădu din cap în mod afirmativ.

— Daţi-i drumul!

El se aplecă şi-i sărută mâna.

— Îţi mulţumesc, Lise.

Apoi se dădu un pas înapoi şi o plesni peste faţă cu toată puterea. Ea căzu în fotoliu cu răsuflarea tăiată. Pe obraz se lăţea o pată mare, roşie, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

Malko îi trase atunci un pumn în ochiul drept.

Fără să vrea, ea scoase un urlet. Aproape instantaneu, sub ochi îi apăru o vânătaie de toată splendoarea.

Ridicându-i fusta, Malko îi zgârie pulpele şi îi strânse între degete carnea fragedă. Lise îşi muşca buzele ca să nu ţipe.

— Nu uita de sâni, îi şopti ea.

Malko începu să-i maltrateze sânii, ca şi cum ar fi vrut să-şi înfigă degetele în ei. Apoi, vârând o mână pe sub pulover, îi smulse sutienul, având grijă să o zgârie pe umăr. După aceea, trase cu putere de slip, până rămase cu el în mână.

— Acum, năpusteşte-te la mine! îi ordonă el.

Ea se supuse, dând din picioare şi zbătându-se cu furie. Malko o apucă de păr, o aruncă la pământ, apoi o ridică şi o strânse de gât şi de braţe. Cei doi se luptară tot aşa, preţ de cinci minute. Lise, care se învineţea uşor, era acum plină de

hematoame, iar faţa îi eră roşie şi respiraţia sacadată. Fără să vrea, Malko îi plesnise buza inferioară care îi sângera.

— Cred că merge. Acum poţi trece la atac.

Femeia zâmbi şi se apropie de el.

— Uiţi principalul. Poliţia daneză este extrem de conştiincioasă… Mai ales în cazul unui viol.

Lise, de asemenea, era foarte conştiincioasă. Ideile ei aveau o logică perfectă. De mai bine de o săptămână râvnise să facă dragoste cu Malko. Iar acum i se oferea o ocazie nesperată. Următoarele zece minute contribuiră cu vârf şi-ndesat ca să pară şi mai epuizată. Tăbărâse pe Malko de parcă nu mai făcuse sex în viaţa ei şi se dovedi de un egoism demn de un bărbat. Când, în cele din urmă, se simţi satisfăcută, se desprinse de el cu un sărut.

— Acum, chiar că sunt gata, îl anunţă ea.

Malko deschise uşa şi aruncă o privire pe culoar. Era pustiu. Îi făcu un semn Lisei. Pentru o mai mare siguranţă, ei coborâră pe scările de serviciu. Culoarul de la etajul zece era de asemenea pustiu. Camera lui Boris Sevcenko era la o depărtare de câţiva metri. Tânăra daneză o parcurse în fugă şi începu să bată cu degetele în uşă. După vreo cinci minute, se auzi vocea lui Boris:

— Cine este acolo?

Lise răspunse în daneză:

— Este un incendiu pe culoar, domnule. Sunt femeia de serviciu.

— Nu înţeleg, zise Boris.

Lise repetă de astă dată în engleză, având grijă să pronunţe cu un accent îngrozitor. După o secundă, se auzi se răsuceşte cheia în broască. Boris deschise larg uşa.

În acea clipă, avu impresia că o panteră îi sare la gât. Lise începuse să se frece ca o nebună de trupul lui. Îl zgâria pe faţă pe ceafă, peste tot unde putea să-l atingă… Când bărbatul încercă să se elibereze, ea îl muşcă de mână, iar el o împinse cu violenţă. Lise fu proiectată în perete şi se lovi cu arcada de tocul uşii. Aşa cum prevăzuse Malko, rusul nu era încă în pijama. Îşi scosese doar vesta ca să poată lucra

mai bine.

Pentru o mai bună siguranţă, ea reluă asaltul şi, cu o abilitate demonică, desfăcu nasturii de la pantalonul lui Boris.

Când se văzu cu membrul acestuia în mână, îl zgârie cât putu de tare.

Cu aceeaşi brutalitate cu care dăduse buzna peste el, acum se năpusti pe culoar, urlând ca o sirenă. Striga în limba daneză, dar Boris înţelese despre ce e vorba.. Înnebunit de groază, el comise greşeala să o urmărească…

Doi poliţişti, cu o expresie severă, îl încadrau pe Boris Sevcenko, care încerca să-şi ascundă mâinile prinse în cătuşe sub un impermeabil. Îşi apărase atât de mult nevinovăţia, încât acum era total afon. Inspectorul care îl arestase se uita la el cuprins de dezgust. Numai un om total pervers putea să violeze o fată în mijlocul lunii iunie la Copenhaga. Acum, când studentele îi luau cu asalt pe străini…

Învelită într-o cuvertură, Lise stătea ghemuită într-unul din fotoliile din hol, plângând cu sughiţuri, în timp ce directorul hotelului Royal încerca să o consoleze. Nenorocitul era scăldat în sudori reci: fiica unui diplomat danez să fie violată în cel mai bun hotel din oraş!

Îşi închipuia cu groază ce vor scrie ziarele de a doua zi.

— Cum vă simţiţi după întâmplarea asta îngrozitoare? o întrebă el cu o neţărmurită compătimire în glas…

— O, sunt moartă de ruşine, făcu Lise cu o voce smiorcăită. Aş vrea să se termine examenele mai repede ca să mă pot întoarce la mămica!

Boris simţea că se sufocă de furie. Pe scurt, Lise le explicase autorităţilor că acest domn o invitase să bea împreună un pahar, ca să-l ierte că rataseră o serată. Cum acesta se aruncase asupra ei ca un dement şi ca un sălbatic şi cum îşi atinsese scopul, în ciuda încercărilor ei de a se apăra…

Un medic chemat de poliţie făcu constatările de rigoare.

O oră mai târziu, Boris fu băgat într-o celulă. Mărturia

medicului care îi examinase pe cei doi protagonişti ai dramei fusese covârşitoare.

Pe patul îngust al unui spital din Copenhaga, Lise cădea într-un somn adânc, satisfăcută şi liniştită, după ce-şi jurase să reia experienţa. Dar fără vânătăi.

*

* *

Boeingul 707 al forţelor MAC se ridică cu graţie deasupra pistei din Copenhaga. William Birch scoase un oftat de uşurare. Totul se desfăşurase la perfecţie. Nu-i mai rămăsese de îndeplinit decât o singură formalitate.

Urcându-se în Cadillacul său negru, el se îndreptă către consulat. Secretarul său prevenise deja presa că un comunicat important avea să fie transmis la ora unsprezece. Când trecu pragul, vreo şase ziarişti erau deja acolo.

William Birch scoase din buzunar o foaie de hârtie pe care o scrisese încă în zori şi citi cu voce clară:

— Ambasada Statelor Unite are onoarea de a vă aduce la cunoştinţă că un cetăţean est-german a ales libertatea de a cere azil politic ţării noastre. Cererea sa a fost acceptată şi el a plecat chiar în această dimineaţă la bordul unui avion militar. În scopul de a evita orice risc, plecarea a avut loc în cel mai mare secret, la cererea expresă a transfugului.

— Dar cum de s-a putut urca în avion fără să fie observat? întrebă unul dintre ziarişti.

— Era îmbrăcat cu uniforma ofiţerilor din Air Force, răspunse diplomatul cu o voce uşor gâtuită din cauza emoţiei. Astfel a fost confundat cu membrii echipajului.

— Nu este un procedeu curent, remarcă trimisul ziarului Politiken.

— Nici circumstanţele nu au fost cele obişnuite, replică Birch cu fermitate. Acest individ a fost obiectul a numeroase ameninţări.

Forţându-se să surâdă, el adăugă:

— Doresc, să mă scuz faţă de autorităţile daneze pentru acest lucru. De altfel, guvernul meu va trimite o notă scrisă

în legătură cu acest subiect ambasadorului dumneavoastră a Washington.

Satisfăcuţi, ziariştii se împrăştiară după ce primiră câte o fotografie a lui Otto Wiegand, iar William Birch simţi nevoia să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. Ziua de 27 iunie 1968 avea să-i rămână mult timp în amintire.

*

* *

Două zile mai târziu, pe 29 iunie, un fermier descoperi într-o pădure din Treves cadavrul contraamiralului Helmut Dietl, mort de mai multe ore. Fusese ucis de un singur glonţ, tras de puşca sa, un Mauser încărcat cu gloanţe dum-dum. În pieptul lui se afla o gaură în care putea intra un deget, iar orificiul de ieşire din spate avea dimensiunea unei farfurioare.

Având în vedere poziţia armei, era evident că s-a sinucis. În vârstă de cincizeci şi nouă de ani, contraamiralul Helmut Dietl era considerat ca fiind unul dintre aşii contraspionajului german.

Ancheta, care fusese imediat deschisă, fu la fel de repede închisă, iar Ministerul Forţelor Armate publică un comunicat ce preciza că ofiţerul suferea de multă vreme de tulburări nervoase.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, o menajeră îl descoperi pe generalul Horst Gitland, directorul adjunct al Organizaţiei Gehlen, prăbuşit peste biroul său. Era la fel de mort ca un peşte pescuit de opt zile.

Acesta îşi trăsese un glonţ în cap cu pistolul său de serviciu, un Mauser P-38. Nici el nu lăsase nici o notă explicativă. Persoanele din anturajul intim care îl cunoşteau spuneau că era un om normal. Numai câţiva îşi mai aminteau că, în vremea războiului, el avusese relaţii foarte strânse cu contraamiralul Dietl. Toate acestea însă, aparţineau trecutului.

Cu câteva ore mai târziu, Ministerul Apărării publică un comunicat care deplângea moartea generalului şi afirma cu o aparentă sinceritate că nefericitul suferea de depresiune

nervoasă cronică, ce părea că se transformase în maladie mentală. Mai erau şi unii care se întrebau cum de fusese încredinţat un post atât de important şi pentru o vreme atât de îndelungată unui om pe jumătate nebun.

Aceleaşi spirite neliniştite săriră până-n tavan când poliţia din Koln îl descoperi pe doctorul Heinrich Schick, înalt funcţionar în Ministerul Economiei, spânzurat în apartamentul său. De data asta, comunicatul oficial afirma cu pudoare că răposatul avusese parte de o viaţă sentimentală extrem de turmentată şi că tensiunea permanentă dintre el şi soţia sa îl condusese la sinucidere. Afacerea fu clasată la fel de repede.

La trei zile după ce doctorul Schick fusese găsit atârnând de propria curea, locotenent-colonelul Johannes Köln, de cincizeci şi patru de ani, îşi trăsese un glonţ în gură în biroul său din Ministerul Apărării. El murise câteva ore mai târziu în spital, fără să poată furniza nici cea mai mică precizare privind cauza sinuciderii. Ca o coincidenţă absolut supărătoare era faptul că acesta, fiind un cunoscut specialist în logistică şi mobilizare, avusese relaţii deosebite cu generalul Gitland şi cu amiralul Dietl.

De data asta, purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării explică faptul că victima ar fi avut cancer. Faptul că medicul său personal îl găsise perfect sănătos cu o săptămână mai devreme, demonstra cu prisosinţă că individul nu avea deloc încredere în medicină.

*

* *

În celula sa din Copenhaga, Boris se dădea de ceasul morţii. În mod cu totul inexplicabil, poliţia daneză nu se putuse decide asupra motivului exact pentru care fusese inculpat. Şi atât timp cât nu fusese încă inculpat, el nu avea dreptul de a fi asistat de un avocat.

Aşadar, nu avea nici un fel de contact cu lumea exterioară. Cercetările trenau. Trenau atât de mult, încât după opt zile, Frau Edel Grapentin, arhivistă la Ministerul de Război înghiţise conţinutul a trei tuburi cu barbiturice şi

fusese găsita moartă în apartamentul ei din Bad-Godesberg.

Lipsit total de simţul umorului, acelaşi purtător de cuvânt declară la o conferinţă de presă că nefericita fusese supusă unui tratament psihiatric pe o durată lungă de timp. Era de la sine înţeles că maladia nu o împiedica să ocupe un post-cheie, fiind de curând propusă pentru avansare. Ce să-i faci? Fatalitate!

A doua zi după acest incident, Boris avu dreptul să contacteze un membru al delegaţiei sovietice la Copenhaga şi îi putu relata toată tărăşenia. Funcţionarul respectiv făcu tot ce putu, dar fiind weekend, eforturile sale fură întârziate.

Întârziere cu adevărat fatală! Lunea următoare, Gerhard Rhein, de şaizeci şi doi de ani, un alt înalt funcţionar al Ministerului Apărării Naţionale, dispăru de la domiciliul său. Câteva ore mai târziu, un pescar descoperea sub un pod de pe Rhin, în apropiere de Bonn, pălăria acestuia, pardesiul şi servieta ce avea înăuntru o scurtă scrisoare adresată familiei care cuprindea doar următoarele cuvinte: „*Sunt dezolat că procedez astfel*”.

Trupul lui fu pescuit în aceeaşi zi în care ziariştii est-germani publicau articole pline de indignare ce anunţau moartea lui Otto Wiegand şi maşinaţiunile ce îi urmaseră.

Din acea zi nu se mai înregistră nici un caz de depresiune nervoasă în cadrul Ministerului Apărării din Germania de Est.

La Washington, David Wise închidea dosarul Otto Wiegand. Neamţul se odihnea acum într-un mic cimitir anonim din Long Island, sub o falsă identitate. Dacă în lumea spionilor ar fi existat sentimentul recunoştinţei, David Wise ar fi trebuit să meargă şi să depună câteva flori pe mormântul lui. Foarte rar se întâmpla ca un cadavru să aducă atâtea servicii. Dar nu fu trimisă decât o scrisoare de condoleanţe unei anumite Yona Liron, care nici măcar rudă nu-i fusese.

Sfârşit.